Leslie Abraham:

HA IGAZÁN TUDNI AKAROD AZ „IGAZSÁGOT”!

Borító:

Szerző: Vörös László

All rights reserved! Minden jog fenntartva!
A könyvet azonban az előbb írtak ellenére kizárólag ingyenesen, illetve legfeljebb „nonprofit” alkalmazása esetén szabad részleteiben illetve a teljességében is sokszorosítani, reprodukálni, mind elektronikus, mind pedig mechanikus úton, beleértve a fényképezést, és egyéb más módozatokat is, valamint bármely információtároló és visszakereső rendszerben tárolni. Minden anyagi ellenértékért történő árusítása (ebbe azonban már beleértve a „nonprofittal” történő terjesztését is!) azonban csakis a szerző, Vörös László hiteles írásos engedélyezése mellett történhet!

A könyv Vörös László magánkiadása
8256 Ábrahámhegy, Fülemüle utca 32.
Telefon:
E-mail: voroslaszlo@asat.hu

Nyomdai munka:
Felelős vezető:

TARTALOM

Előszó 5-7

I. fejezet
A lényeg és a lényegi cél

Lényegi ismeretek 9-10
Az élet magvai 11-12
Az igazán valós igazság 13-14
A létező célja 15-17
A teremtmény feladata 18-19

II. fejezet
A semmiből lett mindenségben élő ember

A semmiből teremtett tökéletes egész 21-23
Vagyunk a minden és a semmi 24-26
A Föld és népessége 27-29
A Föld nevű bolygón bolyongó ember 30-31
Különc vagy különös ember 32

III. fejezet
A megnyilvánult szellemi igazság, és a félreértelmezése

A megnyilvánult örök elv 34-35
A szellemi építmény és alkotója 36-37
Az isteni megnyilvánulás 38-40
Hibás Isten-felfogás 41-43

IV. fejezet
A Teremtő és a teremtmény igaz kapcsolata

Az Isten teljes valóságában élő lélek 45-46
A Teremtő és a teremtmény valós viszonya 47-48
A szellemi tudat fejlődési folyamatáról 49-53
Az akár még „kövületté” avagy „sóvá” is változható emberi szellem 54-55

V. fejezet
Isten akarata: örök élet

Az örök élet dimenziója 57
Isten egyre jobban megnyilvánuló akarata 58-60

VI. fejezet
Az Isten igazságához való felemelkedés eszközei

Tisztánlátás 62-64
Meditáció 65-68
Hang, zene 69-70
Szakrális geometria 71-73

VII. fejezet
Fantáziálgatások, elmélkedések

Melchizedek nyomán (Beleveszve a részletekbe) 75-81
Fantáziálgatások 82-85
Elmélkedés a létünkről és jövőéről 86-89

Utószó 90-92
Felhasznált irodalom 93

Leslie Abraham:

HA IGAZÁN TUDNI AKAROD AZ „IGAZSÁGOT”!

ELŐSZÓ

Mint ahogyan azt már a népmeséinkből is tudjuk, minden ember valamiféle úton jár, vagyis valami bizonyos, a lelki szeme előtt kezdetben még csak „lebegő”, viszont az esetleges időközbeni módosítások ellenére is hamarosan már egyre élesebb kontúrokkal rendelkező cél irányában mozog.

Mi emberi tudatok most éppen az élet útján járunk, azonban mindez még egyáltalán nem jelenti azt, hogy tökéletesen tisztában is vagyunk az életünk igazi céljával. Az viszont mindenképpen megváltoztathatatlan igazság marad, hogy minden úton járó ember a teljes tudást, a teljes és igaz ismeretet keresi, és az ezzel kapcsolatos érzéseit kívánja itt a Földön (is) átélni, azaz megtapasztalni.

Az előbb állítottak igazsága azonban, mint ahogyan az a relatívizmus szerint minden más egyéb igazság esetében is van, relatív. Ami tehát az egyik ember számára meggyőződésből elhitten igaz, az a másik ember számára akár még teljesen is valótlan, sőt valószerűtlen is lehet.

Ha azonban minden vallás, tudomány, művészet, vagyis lényegében minden egyéni emberekből álló csoport, de akár csak egyén is, egyenrangúan kínálná a „saját” igazságait, és független lenne minden egyéni szemléletmódtól illetve megközelítéstől, akkor még talán meg is ismerhetnénk belőlük vagy általuk a már valóban abszolút igazságokat is.

Az viszont szintén tény, hogy igazából senki nem hiszi, hogy egyáltalán nincsen igazság. Az életünk során ugyanis állandó jelleggel kisebb és nagyobb igazságokra, mint valami módon a számunkra valaki által már bebizonyított igazságokra bízzuk magunkat. Ám ezek többnyire csak magunk alkotta szabályok illetve törvények, mintsem valódi azaz „kendőzetlen”, és megdönthetetlen igazságok.

A legtöbb ember által ismert könyv, a Biblia szerint Jézus egyéni életcélja az Egyetlen Isten, az egymaga is mindenre és mindenkire hatni képes Isten igazságának hirdetése, lényegében tehát az Isten egyedül igazán valós (igaz) létezésnek a bizonyítása volt. Jézus tehát nagyon is elképzelhetően tökéletesen teljes volt az igazsággal, és sajnos azóta még ma sem tudja senki sem teljesen és hitelt érdemlően azt állítani magáról, hogy birtokában van a teljes igazságnak.

Néha azonban úgy tűnik, hogy az igazság megváltoztatható, manipulálható, valójában azonban megváltoztathatatlan. Tudatlansággal, káros hagyományokkal azonban be lehet szennyezni talán még az abszolút igazságot is, viszont eltörölni azt soha nem lehet még velük sem.

Az „igaz ember” szinte szüntelenül az igazság forrásait keresi, és ha eléggé állhatatos, akkor valóban erekre, patakokra, folyókra majd folyamokra talál, végül pedig el is jut az igazság tengeréig. Eljut tehát egészen a teljes és végtelen igazságig, miáltal maga is új forrássá válik, és ekkor ébred rá, hogy maga is mindig része volt az „Egésznek”, vagyis a tudat mindig fejlődő végtelen tengerének. Rájön azonban a tudatunk arra is, hogy mindig együtt kell működnünk minden és mindenki javára, hiszen mindannyian egyetlen egység, az „Isteni Egység” szolgálói vagyunk.

Az igazság tehát az, hogy ezzel a legnagyobb Egésszel kellene végre már eggyéválnunk, vagyis a minden létezőt magába foglaló végtelen tengerbe, a tengernyi értelmet jelentő abszolút igazságba, de legelőször is a legtisztább Isten-Tudatba annak szerves részeként kellene beleolvadnunk. Legvégül pedig, mintegy tehát már egy egységben vele, a még őt is önmagába belefoglaló Igaz Istenbe. Az igazság lényegében tehát egyenlő a tiszta tudat eredeti szellemi mivoltával is.

Ha tehát valóban megismerjük az „Igazságot”, akkor sok minden alól felszabadulhatunk (és biztosak lehetünk benne, hogy fel is szabadulunk!), amit addig hamisan igaznak vélt a külső, azaz a tárgyi valósággal azonosult énünk. Hogy azonban mindenki számára

elfogadható legyen az előbb vázolt lelki igazság is, a hirdetőinek a tárgyi tudományokhoz hasonlóan (de csak hasonlóan, nem pedig ugyanúgy!) azt is ok-okozaton alapuló, jobb kifejezés híján tudományos alapokra kell állítania, és bizonyítékokkal illetve bizonyságokkal kell alátámasztania, hogy az is teljes mértékben elhihető legyen. (Nos hát, e nemes cél érdekében igyekszem jómagam is tevékenykedni, amennyiben ezt maga az Egyetlen Igazság, Isten is úgy akarja.)

Rendkívül sajnálatos azonban, hogy még mindig úgy tűnik, hogy hiába van meg az embernél az Istentől kapott plusz, a „spiritus", vagyis az ösztönök feletti tiszta értelem, az emberre jellemző három alapvető ösztön, a létfenntartási ösztön, a versengési ösztön, valamint a mohóság mint ösztön egyre inkább csak elfajul. Különösen azonban az utóbbi két ösztön torzult illetve fajzott el. Az ember ugyanis ma már mindig újabb és újabb szükségleteket teremt magának, hogy érzékeit mindjobban, a másik embertársánál pedig mindkülönbül kielégítse. Az ember tehát mára már mind több és több, jobbnál is jobb luxust, és mind nagyobb hatalmat akar az egyéni önmaga számára. A mai korban pedig már nem is csak úgy tűnik, hanem nagyon is jól látszik, hogy az ember ezirányú akarásának már még csak felső határa sincsen.

Az embernek ma tehát már nem elég az egyszerűen jó, pedig pontosan ez az eltúlzott mohósága és nagyravágyása az, ami végül is a tulajdon vesztét, a tulajdon kihalását, de akár az egész emberiség kihalását is okozhatja. Még a tehát legnagyobb „ragadozó", azaz az ember által okozott állatfaj kihalások is azt jelzik előre az emberi fajnak, hogy ha maga körül már mindent bekebelezett, akkor végül már ő maga fog következni, mégpedig az esetben már az önmaga általi elfogyasztásra illetve elpusztításra.

Amennyiben tehát a tiszta és élő értelem egyre inkább történő mellőzésével megszűnik az ösztönök kiegyenlített hármassága, akkor a helyébe diszharmónia lép, vagyis a természettől való egyre erősödő elkülönülés, végül pedig talán már a teljes elszakadás is. Mindez pedig inkább csak erkölcsi lezüllést, szó szerinti elállatiasodást, lényegében azonban „visszaállatiasodást" fog eredményezni, mintsem felemelkedést az Igazsághoz.

Hiába küszködünk tehát, mert mindaddig, míg az emberiség hibásan magának tulajdonított java igazságosan szét nem lesz osztva itt a Földön (is) egyenlően minden ember között, addig sohasem lesz „világbéke", vagyis addig a Földön soha nem lesz igazság, semmilyen értelemben sem.

Az igazságról szóló érdemi és lényegi tudásra azonban mégis, még tehát itt a Földön is, sőt még a jelenlegi „áldatlan" körülmények ellenére is szert lehet tenni, mivel az igazságról szóló tudás már számtalan módon előfordult, illetve fordul még ma is elő a valóságunkban.

Az igazságról való tudás kapui tehát minden egyén számára tárva-nyitva állnak. Hogy azonban melyik ember milyen mértékű megismerésre vágyik az igazságról, az egyedül csak tőle függ. Pontosabban azonban a megismerésre törekvő vágyának az intenzitásától, mely szintén az emberi tudat erejétől, vagyis lényegében szintén a fejlettségi állapotától függ.

Igen sajnálatos, hogy a mai tárgyi tudomány szinte egyetlen komoly lépést sem tesz a kézzel nem megfogható igazság kutatására, mert egyre csak a külsődleges dolgokkal foglalkozik.

Mennyivel jobb lenne azonban a számunkra, ha végre már az önmagunk igazságát, de akár csak az önmagunk igazi teljességét is megismerhetnénk, és meg is értenénk. A mai intelligenciánk révén meg kellene tehát már tudnunk vizsgálni egységében is a teljes és valódi énünket, az egyenlőre még bármennyire is hihetetlennek tűnő, de mégiscsak szintén létező isteni természetünket is, egyetemben tehát az emberi természetünkkel. Még tehát a külső világunkban történő tömérdek vizsgálódás mellett, akár csak úgy „mellékesen" is. Higgyük csak nyugodtan el, hogy ha nem is hinnénk el azonnal azt, amit ott az addig mindig csak az anyagit kutató tudósaink találnának, akkor is mindannyian csak jól járnánk vele!

Az élet útja tehát igen is lehet egy olyan járható út is a számunkra, amely az eddigi tévhiteinkkel ellentétben, többé már nem csak a halálhoz, hanem az örök élet igazságához vezet el bennünket! Az élet célja tehát soha nem lehet a halál, mint ahogyan ezt a bennünket szándékosan félrevezető, vagy esetleg nem szándékosan, még tehát ha a tulajdon tudatlanságukból fakadóan is, de szintén félrevezető embertársainknak mindeddig elhittük!

a „szerző”

I.fejezet

A LÉNYEG ÉS A LÉNYEGI CÉL

LÉNYEGI ISMERETEK

Mi, magunkat tévesen földi eredetűeknek valló emberek még csak el sem gondolkodunk azon, hogy a lényegünk, a lényegi kivagyiságunk igazából honnan is származik. Pedig pontosan azért van ez a lényegünk fizikai körülmények között megjelenülve, hogy ezen az úton járva is megtanulja illetve elsajátítsa az örök szellemi elveket. Ezeknek az elveknek ugyanis örökös avagy állandó tulajdonságainkká kell válniuk, mert egyedül csak így hathat át bennünket az „Igazság" a legtisztább értelmével.

Ha az örök szellemi elveknek keresése közben homályosnak vagy zavarosnak tűnik egy-egy elv a számunkra, akkor nyugodtan forduljunk segítségül a „lelkiismeretünkhöz", a szellemi tudatunk itteni legjobb ismerőjéhez. Ezt a „fordulatot" a sokat emlegetett, de keveset, és többnyire még mindig nem jól használt „meditáció" révén érhetjük el. A meditációt, mint eszközt tehát a többségünkben nem jól használjuk, mivel a legtöbb ember tudása a szellemi dolgokról még mindig tele van ellentétekkel, és ezért még mindig homályos a képünk a Szellem igazságáról, emiatt pedig már a szellemi igazságokról is. Amikor azonban ez a kép kitisztul, akkor már mintegy magunktól is rájövünk, hogy igazából a külső dolgok is azért vannak, hogy belső azaz szellemi látáshoz vezéreljenek bennünket. Bármennyire is hihetetlen, még a fizikai testünk is ezt a célt szolgálja. A szellemi dolgok viszont fizikai szemekkel nem láthatók. Itt a földön azonban mindez úgy működik, hogy aminek az alkotóját személyesen nem láthatjuk, azt illetve őt a létrehozott művein, a „teremtésein" avagy a „gyümölcsein" keresztül viszont nagyon is jól meg tudjuk ismerni. A régi, már nem élő írókat is mind a műveik révén ismerhetjük a legjobban meg.

Ha mindezen előbbiek felől mélyen elgondolkodunk, vagy mindazokat akár csak át is érezzük, akkor mindent, így tehát még a szellemi világ megnyilvánulásait is észlelhetjük. Amikor aztán eljutunk „odáig", akkor a mindenség alkotója, Isten, közvetlenül vagy közvetetten megajándékoz bennünket a dolgok belső lényegének, és lényegében csak árnyalatnyi különbségeiknek az itt a földön elérhető teljességben való megismerési lehetőségével, mellyel, ha akarjuk, élhetünk is.

Ahhoz azonban, hogy a minden jó dolgok alkotóját, a mindenség eredetét vagy forrását megismerjük, meg kell tudnunk szabadulnunk minden tisztátalanságunktól, mely az értelmi látásunkat még elhomályosítja.

Amikor tehát a lelkiismeretünk segítségével rájövünk arra, hogy ennek a végtelen egyetemlegességnek a Teremtője hozta létre a szellemi tudatunkat a „semmiből", és Ő az is, aki a gondolkodás illetve a képalkotás képességével bennünket megajándékozott, akkor e képességünk vagy tulajdonságunk révén már úgy tudjuk látni a dolgokat, ahogyan azokat Ő megteremtette, vagyis mindig elsősorban szellemileg. Külső formát avagy alakot azonban ezeknek a dolgoknak már mi magunk adunk, de úgy alakítjuk illetve formáljuk tovább ezeket a dolgokat, hogy közben az eredeti eszme, az eredeti szellemiség, melyeken alapulnak, előttünk rejtve marad.

Isten az eredeti alkotó így adta meg nekünk, hogy ráismerhessünk e jelen nézőpontunkból is az eredeti szellemi formára, és annak alkotójára, Istenre.

Ha jól belegondolunk, akkor tehát rájöhetünk, hogy a földi képi formák csupán csak példázatai, vagy inkább csak „példányképei" az örök és romolhatatlan élet, a szellemi élet ideájának. A változatlan azaz örök állandóságú életnek tehát csak mintegy a „lenyomatai".

A szellemi öröklétet azonban csak szellemi szemmel, azaz tisztán értelmi látással pillanthatjuk meg e dimenzióból. Aki tehát már „szellemben van", az már tisztában van vele, hogy az élet valójában egy folytonos valóság, melyben az emberi szellemi tudat az anyagban illetve az anyaggal alkothat képet önmagáról. Az ember a tulajdon ideájában láthatja tehát önmagát, mert most éppen ez tetszik neki, ez szerez örömet neki.

Itt a földön is azonban inkább a dolgok lényegét, az eredeti szellemi mivoltát kellene megismernünk, mintsem a sokféleségüket, és az egymástól való mennyiségi és minőségi különbségüket. Mindezen utóbbiakat ugyanis javarészében a tér és az idő produkálja.

A lényegbe való beletekintés a testetlen (fizikai test nélküli) lélek, a tisztán szellemi tudat képessége, és mi emberi lelkek, mint sokan már tudjuk is, lelkek vagyunk a Lélekből. Éppen ezért tudnunk kell azt is, hogy ami a Lélek alatt létezik, az már csak a Lélek által részesülhet életben. Amivel ugyanis a lélek kapcsolatba kerül, az máris rendelkezik a tulajdonságaival. A testünk ezért rendelkezik tehát a magát az életképességet (is) kifejező gondolkodás, mozgás, a vágy és az akarás, a döntés, de akár csak a szeretés képességével, az élet szeretésének legfontosabb képességével is.

A Lélek alatt közvetlenül tehát az „égitest" áll, és részint a mi emberi testeink is égitesteknek mondhatók, mert ugyanazon elemekből épülnek fel, mint az égitestek. Testünk anyagai tehát nem csak a Föld, hanem a Kozmosz anyagaival is azonosnak mondhatók. De nem csak mondhatók, hanem szemmel láthatólag is azonosak velük.

Az űrben, mint éteri „ürességben" látható már igazán teljes égitestek viszont a négy fő elem, a föld, a víz, a levegő, és a tűz legtisztább változatait tartalmazzák. Ezek az égitestek éppen ezért szinte már túlcsordulnak az életlehetőségektől, és már nagyon közel állnak a szellemi élethez, a teljes tökéleteshez. Az ilyen égitestek már a fizikai szemek számára létezhető legszebb és legtökéletesebb gömbformával rendelkeznek, és a teljesen szimmetrikus testformájuk fokozatokban van elrendezve. A legnagyobb égitest, a Kozmosz, azonban minden vele azonos formájú, gömb alakú égitestet körbezár illetve körülfog, mint ahogyan a példájára a testünk is magába zárja valamennyi sejtjét. Benne tehát az égitestek mint gömbök a gömbben, szép sorjában illetve szintenként vannak elhelyezkedve. A földgömb, és az anyagaikban hozzá hasonló bolygók, mivel a kozmikus elemek közül a föld a legnehezebb, a Kozmosz hatalmas gömbjének a legalsóbb régióiban helyezkednek el. Ez pedig így van még akkor is, ha az itteni látszat egyáltalán nem ezt mutatja.

A Szellem azonban még e minden égitestet befogadó Kozmosz lelkének (melyet egyébként „világszellemnek" is szoktak nevezni) is fölötte áll, vagyis a Szellem még ezt a számunkra már „gigantikus", azaz már végtelen nagynak látszó lelket is magába zárja. A Szellem, ez a mindennél és mindenkinél magasztosabb és finomabb érzékelő képesség a Hatalmas Istennel egyazon, és Tőle kap értelmet, létet avagy életet, szépséget és jóságot, és mint az Isten médiuma, közvetíti is ezeket az örök és mindig csak jó lehetőségű „dolgokat" minden és mindenki irányába, aki vagy ami általa teremtvén Őbelőle létezik vagy éppen él.

Nekünk embereknek valójában tehát ebben a hármas összetételben kellene gondolkodnunk, ennek igazságával kellene az itteni lehetőségekhez mérten teljesen tisztában lennünk. A „dolgok" ugyanis az Isten által valóban így vannak összerakva, így vannak elrendezve, azaz a „dolgok rendszereibe" mintegy fokozatokként vagy fokokként elosztva.

Talán még el sem tudjuk képzelni, hogy milyen jó is lenne a számunkra az, ha már mindenki így ismerné ezt a kifejezhetetlenül hatalmas létező illetve élő rendszert, melynek révén már magát az egyetlen Istent, a lényegek Lényegét ismerhetjük meg, mint annak egyedül igaz alkotóját és igazgatóját.

AZ ÉLET MAGVAI

A naprendszerünk a tudomány megállapítása szerint gázokból és hatalmas porfelhőkből született. A „születés” azt jelenti, hogy világűrben mindenütt jelenlévő forgómozgás következtében a gázok és a „por” (újabban pedig már valamiféle „folyadék”) a mi naprendszerünk esetében is egy önmagában is forgómozgást végző izzó tányérrá vagy „csészealjjá” állt vagy kényszeredett össze, majd részleges kihűlések keletkeztek benne. Ezen lehűlések során többek között az egész részeként önmagában is forgó Föld is kihűlt olyannyira, hogy rajta (is) megjelenhetett az élet. Az „Ádám”, vagyis a nevében „Ember”-t és „Föld”-et egyaránt jelentő bolygó esetében tehát annak mintegy belőle származó részeként alakult ki „Éva”, azaz az akár már megsokasított magot is kikelteni képes „Élet”.

A földi élet eredete azonban az itteni látszatra mégsem a teljes kihűlést szimbolizáló jég, hanem maga az izzás, a „Tűz”, mert legelőször a Föld is csak (?) egy lángolva örvénylő vörösesfehér „masszaként” létezett, melyben tehát már eleve benne kellett hogy rejtőzködjön az „élet magva” illetve az élet magvai. Ugyanakkor a másik véglet, a teljes lehűlést egyben szimbolizáló és megjelenítő jégből való eredeztetés sem teljesen elvethető, mert a tudomány már felfigyelt arra is, hogy maga a tenger jege is úgy működik, mint egy bioreaktor. A fagyott sós, azaz magot már tartalmazó vízben ugyanis fokozatosan kristályok, valamint azokat egymással összekötő csatornácskák képződnek. Ezek a fehér buborékok végül is tehát mozognak, de ami ebben a megfigyelt mozgásban a legérdekesebb, az az, hogy ezek a parányok, mint megannyi miniatűr szív, vagy mint leheletfinom membránszerű képződmények lüktetve végzik a mozgásukat. Egyszerűen kifejezve tehát lüktető mozgást végeznek. Ezek az így azonban inkább már teremtődmények mintsem képződmények a számunkra szilárdnak és kihűltnek csak tűnő közegben (is) tehát folyamatos „oszcillációs” (lüktetésszerű) mozgást végeznek, miközben lassan új „sejteket” azaz magukhoz hasonló másik, látszatra önálló mozgásra szintén képes egyedeket formálnak ki magukból a szintén folytonosan kialakuló szálaik „végpontjain”. A Föld folyóvizei, de a tengeri áramlatok (és akár csak a tulajdon idegrendszerünk hálózata) is tehát ilyen folyamatok sorozata révén illetve során alakult ki, mely így létrejött vizeknek, és a már szintén létező Napnak az együttes jelenléte tette lehetővé a legelső egysejtű élőlény, és a belőle bizonyos belső és külső erőhatásokra később kialakuló egyre bonyolultabb szervezetek, vagyis az „élő testek” kialakulását.

Végül is két már meglévő fő „dologból” keletkezett vagy alakult ki egy újszerű harmadikként az „élet”, mely életnek szintén végtelen számú formája létezhet. Létezhet tehát élet akár még a Napban is, csakhogy mi ezt a jelen hibás („megkövesedett”) nézőpontunkból még csak az álmainkban sem tudjuk elképzelni. A Biblia tehát nem is véletlenül „fehér kövecskének” nevezi az élethordozó szellemi tudatot (lelket), míg a tudomány „hólyagcsíra” állapotú „preembrióról” azaz maga is prím-matériáról beszél, mely végül mintegy „beleépül” a sejtfalba (mintegy a tulajdon maga képezte „házába”), amitől az vele együtt életre kel, vagyis az újonnan létrejött lényegében szellemi-fizikai egység kifele irányban is kibontakozni kezd.

Az akár az élet alapjának is minősíthető „fehér hólyagocska” illetve „fehérje” kialakulása, azaz a korábbi belső állapotából az átlátszó „fehértől” árnyalatokkal eltérő „külszínen”, avagy később már a külszín „felszínén” is való megjelenülésének a folyamata tehát végül is akár a tűzből, de akár a vízből (jégből) is levezethető, és természetesen meg is érthető, persze csak ha kellőképpen nyitottak vagyunk rá. A mi jelenlegi nézőpontunk ugyanis ennek a belső állapotból kifelé történő, és pontosan ezért „kialakulási”-nak is elnevezett folyamatnak elsődlegesen csak a kívülről történő meglátását illetve megfigyelését teszi lehetővé és megismerhetővé. A „kialakulás” belülről történő meglátása innen a külvilágból tehát mindig csak másodlagos lehet, mivel egyedül csak külvilág alapján létrehozott képzeleti képek

segítségével történhet meg a külvilágra jellemző, általunk azonban megmásíthatatlan törvényszerűségek, vagy még inkább törvények végett.

A helyes felismerésre azonban együttes úton, a külső és belső megfigyelés útján el lehet jutni. Az igazi „megvilágosodás” tehát akár mindenki számára, még a tárgyi tudományok „doktorai” számára is elérhető, csak kellőképpen vágyódni kell rá. Természetesen azonban tennünk is kell a tiszta fehérségünk, majd pedig az átlátszó tisztaságunk tényleges megvalósulása érdekében, mert az senkinek sem hull „ingyen”, azaz érte meghozott áldozat nélkül az „ölébe”, valójában azonban az igazi teljessége „körébe”.

AZ IGAZÁN VALÓS IGAZSÁG

Minden ember szereti is, és keresi is az igazságot, ugyanis senki sem akarja, senki sem szereti a tulajdon maga megcsalattatását. Az emberek azonban úgy keresik az igazságot, mint valami tőlük messzire elgurult „garast”, noha az nem is áll tőlük messze. Az ugyanis a tulajdon magukban már eleve megtalálható. Benne van ugyanis a szellemi tudatukban.

Az emberek a tudatuk mélyén viszont még a teljes igazságról is tudnak. Az tehát, ha valahogyan rejtetten is, de megvan, benne van az emlékezetükben. Az igazság azonban onnan a transzcendensről való tudás révén már előhívható, azaz mindjobban feltárható. Az előhívott igazság aztán már maga tárja fel azt, ami az igaz valójában van.

A valós igazság azonban jóval több, mint a róla szóló kijelentések vagy kifejezések logikai helyessége.

Az igazság a lényegét nézve önmagáról a legtisztább értelem révén tiszta értelemmel tudó szellemi tudati értelmi „fény” („erő”), melyben fel illetve kitárulkozik (érthetően megnyilvánul) minden, ami van. Mi emberek a jelen fizikai állapotunkban pontosan attól tehát, amit ez a „fény” megvilágít, azaz megérthetővé tesz, nem láthatjuk magát a nyilvánvalóvá tevő „fényt”. Mi éppen ezért már csak azt az ugyanazon belső eredetű külső fényt észleljük tudatosan, mely a megnyilvánult „dolgot” a fizikai szemünk számára is láthatóvá teszi.

A teljes igazság azonban soha nem található meg csupán csak az érzéki világban, azaz a fizikai valóságban. Az érzéki világ tehát csak részigazságokat tartalmaz. Az érzékek ugyanis a folyton változó jelenvalóságunknak is csak a felszínét érintik, benne tehát alig hatolnak a felszínnél mélyebbre. Így azonban még legfeljebb is csak bepillantást nyerhetnek a szellem igazi valóságába, vagyis az igazi szellemi mélységekbe.

A teljes igazság itt e fizikai síkon vagy valóságban megismerhető teljes mértékére kizárólag csak a fizikai érzékelésünk révén tehát soha nem juthatunk el. Ahhoz ugyanis, hogy az emberi tudat „szikes” vagy „röghöz kötődött” értelme megtalálhassa illetve megismerhesse a teljes igazságot, az értelmes tudatnak önmaga fölé, a tárgyi mivolta fölé kell tudnia emelkednie. A tisztán szellemi mélység ugyanis az önmaga jelenlegi tárgyi állapotától fölfelé illetve befelé helyezkedik el. Egyedül csak ezen a módon juthatunk tehát mi emberi tudatok el a tisztán szellemi valóságba, azaz a változatlan és megváltoztathatatlan igazságba való bepillantás helyett annak már a belelátásába is, vagyis a teljes igazság itt e szférában nagyon is elérhető megismeréséhez is. A megismeréséhez is, ugyanis ezen már újabb vagy újszerű tudatállapot tartós fenntartásával akár még a földi üdvözülésünk, azaz az Isten által helyeselt teljes szellemiségünk földi arányokban történő kifejeződése is elérhetővé válhat. Jézus erre is kiváló példát szolgáltatott a számunkra, de sajnos még máig sem akadt egyetlen igaz követője sem. Még tehát annak ellenére sem, hogy ma már az Istennek erről szóló hiteles szavai, vagyis a szent írások mellett vallás-tudósok, és a hozzájuk képest laikusok hada is hirdeti már az üdvözülés illetve az önmegvalósítás saját maga elképzelése szerinti feltételeit illetve módját.

Hogy tehát megismerjük, és majd meg is tapasztalhassuk a teljes igazságot, először is az itteni teljességű mivoltunkkal befelé kell fordulnunk, és a tiszta értelmünkkel még a tulajdon lelkünkön (szellemi tudatunkon) is felül kell tudnunk emelkednünk, azaz még azon is túl kell lépnünk. A szellemi tudat ugyanis, noha már örök lehetőségű, a fizikaivá lett része révén részint már maga is változó valóság. A folyton változóból pedig nagyon nehéz beletekinteni a változatlanba. Egy rohanó és zötykölődő vonaton ülve is nehéz a szemünk fókuszát a vonatból látható környezetünk egy bizonyos kinevezett középpontjára már csak irányítani is, nem pedig azon tartósan ott tartani.

Az első és egyben örök, változatlan, és megváltozhatatlan igazság tehát Isten, a létező legmélyebb és legnagyobb szellemi illetve értelmi mélység, aki az örökké változatlan

világából vagy valóságából itt e szférában napfényként világítja meg a szellemi és a fizikai tudatunkat. A legfelsőbb Szellemi Nap tehát egyaránt ragyog a szellemi tudatunkra és a fizikai testünkre.

Ezen lényegében tehát szellemi napfénnyel pedig majd akkor bírunk magunk is szembenézni, ha már magunk fölé tudunk emelkedni, és az itt elérhető szinten már megismertük a Szellem, azaz tehát az Isten igazságát, igaz valóságát.

Isten, a teljességgel igazán felfoghatatlan és kimondhatatlan valóság szellemi ragyogása tehát még a Lélek, az Isten megnyilvánító Lelke, illetve az ezen Lélekből származó lelkek azaz a lelkei összessége ragyogásánál is hatalmasabb, vagyis Lélek fölötti is. Az Ő ragyogása ugyanis olyan tündöklő fényű értelmi ragyogás avagy értelmi fény sziporkázás, mely amellett, hogy egymaga rendelkezik fölöttük, örök folyamatossággal árasztja illetve sugározza ki magából a jóságot, szépséget, bölcsességet (tiszta értelmi tudást), és minden, eredetileg tehát belőle, mint kiapadhatatlan forrásból származó jó és örökvényű tulajdonságát felénk emberi teremtményei felé is. Isten tehát a tulajdon központjából kiindítottan minden létező irányban, mindig csak előre törve lát el az értelmi fényével illetve az örök érvényű tulajdonságaival minden létezőt. Természetesen azonban mindig csak az elért fejlettségi szintjüknek megfelelően.

Mi ezekből a „sugároszlopokból", mint oszlopos vagy legfőbb tulajdonságaiból tehát, mint ahogyan az ezen tulajdonságait számunkra (is) közvetítő közvetlen Napunk fényéből is, csak részesedhetünk, amennyiben és ameddig ezt Ő akarja.

Isten tehát a Legfőbb Lényeg, Ő minden forrása, Ő maga a Jóság, a lelkek fölött is ragyogó Szépség, Ő a Bölcsesség, a Béke, a Boldogság, az Igazság, és Ő maga a Létezés, és annak válfaja az Élet is. Mindezt pedig végre már mindannyiunknak egyaránt be kellene látnunk, hogy Isten e nemes (teljes tökéletes), örök érvényű, és akár transzcendensnek is mondható tulajdonságaiból már ne csak közvetetten, közvetítéseken keresztül, hanem minél hamarabb visszatérve Hozzá, már közvetlenül is részesedhessünk.

Isten tehát az egyetlen igazság, és az egyetlen igaz valóság is, csak mi ezt, magunkat tévesen teljes mértékben múlandónak hitt emberek, nagyon nehezen akarjuk befogadni a tudatunkba. Mára ugyanis az egyedül igaz Isten helyett már olyannyira istenítjük magunkat, olyan nagyra tartjuk az anyagi mivoltunkat, hogy talán már el is hisszük, hogy nálunk van a teljes igazság, holott tehát igazából még csak apró morzsákat csipegethetünk belőle. Ezt pedig a belénk oltott tévhiedelmekkel ellentétben egyáltalán nem az Istennek, hanem a tulajdon magunk e kérdéshez is való helytelen hozzáállásának köszönhetjük. Isten ugyanis már régen kész a teljes igazságát elénk „tálalni" (feltárni előttünk), de mi folyton csak visszautasítjuk Őt. Mi emberek ugyanis az önmagunk igazságát, és a saját magunk kitalálta igazságokat még mindig nagyobbaknak és fontosabbaknak tartjuk az Ő igazságánál. De vajon mi lesz ennek a vége, vagyis e még mindig tartó tévelygésünk miatt mi lesz majd a végső valóság a még az Istent is folyton csak megelőzni, mellőzni, mintsem követni vágyódó számunkra nézve?

A LÉTEZŐ CÉLJA

Minden létező célja, hogy belsőleg és külsőleg egyaránt kibontakozzon, vagyis hogy mind tökéletesebben „megvalósuljon”. Lényegében azonban a fel illetve kifejlődése során megtörténő tökéletesedésével igazán valóssá, azaz örökérvényűvé váljon. Ez a nemesedésre (teljes tökéletesedésre) törekvő cél Isten minden egyes belőle származó teremtményébe az Isten általi létrehozásakor szintén személyesen Isten által mintegy beléje van „oltva”. Lényegében azonban szellemileg van beléje rögzítve Isten legfontosabb örökérvényű tulajdonságaival egyetemben, melyek szintén kiinduló alapot szolgálnak a teremtmény mind tökéletesebb kibontakozásához.

Kezdettől fogva adott tehát a cél, mely cél nem más, mint magának az Istennek megismerése, megértése, és az azt követő elérése illetve „megérintése” (személyes azaz egyéni öntudatos formában is történő megtapasztalása), melyek mind a teremtménynek Istenhez való mind tökéletesebb hasonlóságát eredményezhetik.

A teremtmény azonban egyedül csak a beteljesedés illetve a teljes kifejlettség vagy „meglettség” által lehet képes Istenhez valóban hasonlóvá válni. Isten ugyanis olyan abszolútum, aki örökké abszolút „kész” állapotban van. (Jézus szájából nem is véletlenül hallottuk tehát közvetlenül a testi halála előtt a „meglett” avagy „beteljesedett” szót, ami azonban egyben az „írások” beteljesülését is jelentette az Őt néző és hallgató emberek, de a mai emberek többsége számára is.)

Az elérést és megérintést azonban nem kizárólag illetve elsősorban fizikai értelemben kellene értelmeznünk, hanem legalább ugyanannyira szellemi értelemben is. Isten teljes tökéletessége azaz az abszolútsága (melyből a teremtő képessége is fakad) elérésére és „megérintésére” inkább kell tehát gondolnunk, mely abszolútságot egyedül csak a makulátlan tisztaságúra kitisztított szellemi tudatunkkal lehetünk képesek elérni illetve „megérinteni”. Gyakorlatilag nézve azonban az Isten teremtő képességét (mely képességtől mi emberek jelenleg még igen messze állunk) mindjobban megközelítő teremtő szint eléréséről van szó. Istentől ugyanis a fejlődésünk során megfigyeléssel, és természetesen Isten hozzá is mindig szükséges segítségével, vagyis tehát Isten mindig tevékeny és hozzá nélkülözhetetlen jelenléte mellett elsajátíthatjuk a teremtés tudományát. Isten kegyéből fakadóan tehát megfigyelés útján elsajátíthatjuk a teremtés miértjét és hogyanját mind magasabb szinten, egészen tehát (ha egyáltalán mi emberek képesek leszünk rá) az Ő szuverén szintjéig. Maga ez a legfelsőbb szint viszont már minden létező számára „tabu”, mivel ha azt a szintű teremtő tudását Isten valaha is átadná akár csak egyetlen teremtményének is, akkor az abszolútsága, és a teljes és tökéletes szuverenitása akár meg is dőlhetne. (Istennek azonban ez soha nem lehet, és nem is lesz a célja.)

Az elérhető cél, a mind magasabb szintű teremtés tehát egyaránt minden létező számára adott, és minden Istentől származó teremtmény törekszik is e nagyon is valós és nemes cél elérésére.

Az „ember” számára, aki már egy bizonyos fejlettségi fokot vagy szintet képez a teremtmények között, ez a nemes cél az üdvözülése, vagyis az Isten színe-látása (szemtől-szembe látása) elérésében jelenik meg, illetve a „szentté” azaz teljes tökéletes tisztává válása megvalósulásában.

Minden létezőnek tehát, legyen az baktérium, elefánt, bálna vagy ember, egyazon az igazi célja. Mindnek ugyanis a mind tökéletesebb önmegvalósítás, azaz a mind tökéletesebbé válás a célja, mely elsősorban a teremtő tudásban, azaz a teremteni tudásában nyilvánul meg. A teremtmények valamennyi mozgása, minden változása tehát e szent cél érdekében történik. Lényegében azonban a kizárólag csak tisztán és tisztát teremtés, vagyis a teljes mértékben abszolúttá válás érdekében.

Mind tehát az állatoknál, mind pedig az embereknél az a cél, hogy a fajtájukra jellemző tökéletességet mind jobban beteljesítsék. A mind jobb beteljesedésről van tehát itt szó, melyből már természetszerűleg következik, vagyis vele egyben, és egyszerre megtörténten lesz jellemző a teremtményre is a kiteljesedési, azaz a „kész" belső állapotból kifele irányban is történő terjeszkedési vagy kinyílási képesség. A teremtménnyel mindez azonban az Isten példájára történik. Isten ugyanis maga az abszolút beteljesedettség, aki az ezen szellemi beteljesedettségével egyidejűleg ki is van teljesedve, vagyis a külvilág felé is meg van nyilvánulva a külső természet, a kozmosz, az „ékes rendezettség", a látszatra „tökéletes összhang" avagy „harmónia" képében. Mi emberek azonban a részeiben látván is ezt a gigantikus megfogható harmóniát, mégsem véljük benne „felfedezni" a leghatalmasabb Transzcendenciát, Istent, az igazán magasztos célt, akihez valójában tehát ezen az úton keresztül juthatunk el. Az űr sötét alagútja tehát valóban az Isten igazán valós színe-látásához vezet, mely valós szín az átlátszóan tiszta fehér. Isten ugyanis maga a Szentek Szentje, vagyis tiszta értelmek legtisztábbika is. A Kozmoszon, mint úton vagy sötét alagúton kell tehát áthaladnunk, viszont egyáltalán nem a már magunk gyártotta művi eszközökkel, hanem a már csak az Istenhez és a mindig elsődleges teremtő világához, a szellemi valóságához vágyódó megtisztult szellemi tudatunkkal, hogy Isten tisztán lelki és szellemi világaiban végre már mi magunk is végérvényesen megvilágosodjunk, azaz hogy mi magunk is szentek lehessünk. Hogy azonban ez megvalósulhasson, ahhoz a fizikai testünket Jézushoz hasonlóan nekünk is fel kell áldoznunk, még ha egyenlőre csak képletesen is. A további fejlődésünk érdekében ugyanis majd végérvényesen is fel kell áldoznunk a testünket, de ugyanakkor a már magasabb szintű létezésünk mellett valószínűleg továbbra is élhetünk majd az esetleges földi leszármazottainkban, és társaink fejlődését segítő szándékkal élhetünk rövid ideig akár még fizikai testileg is, ha úgy akarjuk, ha úgy döntünk. Természetesen azonban mindig csak akkor, ha ezt a Mindenható Isten is úgy akarja.

A teljesen érzékivé lett ember tehát már csak az érzékein való „úrrá levés" révén lehet képes visszajutni a szellemi valóságba, a céljába, mely egyben tehát az eredete helye is. Lényegében tehát csak ezen az úton haladva érheti el az ember azt, hogy Istenhez, a Legfelsőbb Úrhoz legyen hasonlóvá. Az érzékeinken való „úrrá levés" pedig egyazon a tárgyi mivoltunk (lényegünk) fölé, vagyis a lényegében már általunk eltárgyiasított és ezért megromlott szellemi tulajdonságaink fölé való emelkedésünkkel.

Az Istenre és a mindenségre nézve káros jellegű érzékiségünk fölötti teljes tökéletes „úrrá levés"-ünk pedig akár már a szó szoros értelmében is vehető „elragadtatást" is eredményezhet a szellemi világba, ahogyan ez Hénok és Illés próféták esetében már meg is történt. Jézus, a főpróféta esetében azonban már felemeltetés illetve felemelés, vagy inkább egyszerűen csak felemelkedés történt, melyet lényegében már a Jézussal egységben levő Isten hajtott végre. Isten kegyelméből azonban mondhatjuk ezt úgy is, hogy Jézus visszament vagy „felszállott" az Atyához az Atya legközvetlenebb szellemi valóságába, amit mi Jézus nyomán mennyek országának (uralmának), az Isten szava nyomán pedig mennyek mennyének nevezünk.

Isten tehát Krisztus Jézus képében valóban alászállott, és újra úrrá lett az érzéki világon, hogy minden „bárányа" (engedelmes követője) elérhesse a célját, vagyis hogy közülünk egyetlen egy se veszhessen el.

Isten tehát Jézuson keresztül végül is személyes példát szolgáltatott arról, hogy az ember igen is képes az érzékiségén úrrá lenni, és elérni a célt, vagyis magát Istent, aki ezért őt a durva fizikai szintről felemeli magához. Legalábbis azonban egy Hozzá már jóval közelebb eső teremtő szintre, azaz a mennyek egyik szintjére helyezi.

Nagyon is érdemes lenne tehát teljesen felülkerekednünk az érzékiségünkön, hogy amikor majd Krisztus Jézus Isten nevében újra eljön, akkor már mi is nemes (tökéletes) urakként, azaz az érzékiségünk uraiként kerüljünk bele a „halászhálójába", a „Krisztus hálóba" amivel majd maga mellé emeli az érzékiségtől tehát megtisztult szellemi tudatainkat. A lelkeinket

tehát, kiknek is Krisztus, azaz maga a Megváltó Isten most valójában egy új „lakóhelyet” készít az Abszolút Istensége egyetlen nagy házában.

Jézus az önfeláldozó tettével az emberiség számára egyben azonban ennek az időközben tehát már meg is újított Paradicsomnak az ajtaját is megnyitotta. Az Isten uralmába nyíló „ajtó” vagy „szoros kapu” tehát mindenki számára tárva nyitva áll.

A földi létezőnek tehát csak egyetlen értelmes célja lehet, visszatérni Isten egyetlen nagy házába, és nem pedig a „mennyegzői ruha” (lelki test) helyett a „romlandó ruhát” (fizikai testet) örök jelleggel választva örökre az ajtón kívül maradni. Ez az utóbbi cél tehát hamis cél, és az eredetihez képest még csak „más” célnak, sőt igazán még célnak sem nevezhető. Az ugyanis a kívül maradottak számára már tényleg maga lesz a „pokol”, amennyiben Isten irgalma az utolsó pillanatban mégsem sietne majd a segítségükre! Ők tehát már csak reménykedhetnek Isten irgalmában az elvétett, vagy maguktól örök szándékkal már el is vetett céljuk miatt.

A TEREMTMÉNY FELADATA

Az Isten bármely világában (valóságában) magának „lakóhelyet” választó teremtmény feladata Isten mind jobb és mind helyesebb megismerése, és ezen „megszerzett” legfontosabb ismereteknek a társaival való megismertetése, vagyis a helyes ismereteinek a továbbadása. Mindez pedig a tudati fejlődés örökké folyamatos megmaradása, illetve a tudatnak, mint tulajdon avagy személyes tudatnak ugyanilyen szintű fennmaradása érdekében történik Istenben a „Változatlanban”.

Az emberi tudat figyelmének fókusza azonban a jelen valóságunkban, azaz az általunk használt fizikai vagy anyagi valóságban elsősorban nem a feladatára, hanem magára a külvilágra irányul. Az ember magával, legalábbis a megismerés, azaz az önismeret területén tehát már csak másodsorban, éspedig az őt körülvevő világ mind jobb megismerése révén foglalkozik.

Hogy tehát az ember az igazi feladatát is el tudja végezni, legelőször is erőt kell tudnia venni magán. Az „erőt vevés” azt jelenti, hogy az embernek meg kell tudnia tanulnia a tudatát „megfeszíteni”, hogy azzal a továbbiakban már csak az eredeti helyes céljára tudjon összpontosítani. Lelki szemeinket, különösen pedig a tárgyi figyelmünket tehát folyton az „odafönt levőkre”, azaz a szellemi valóságra kellene vetnünk. Jézus egyébként a testi megfeszíttetésével éppen ezt tudati fejlődési folyamatot példázta magán. A tudat fejlődéséről, illetve a fejlődési lehetőségeinek útjairól mutatott be példákat magán keresztül. Két újabb példát illetve utat mutatott ugyanis be, csak ezek a példák sajnos még a mai intelligenciaszintünk mellett is csak kevesünkben tudatosodtak meg. A helyes utakat tehát Jézus már megmutatta nekünk. Maga a fő „Út” is tehát már nyilvánvaló (!), és ezért nekünk már csak követnünk lehet Őt, nem pedig újabb és újabb, sehová sem vezető utakat kellene jó haszon érdekében gyártanunk, ahogyan azt sajnos a legtöbb „spirituális tanító” is teszi!

Az Isten megismeréséhez és „igenléséhez” azonban nem csak a bennünket körülvevő világ tulajdonságainak megismerése vezetheti el az emberi elme révén megnyilvánuló értelmet, hanem az emberi öntudatban előforduló első illetve azt követő Isten-tapasztalások is.

Isten valós létezésének bizonyítására tehát el lehet jutni tisztán a gondolkodás révén is, és ugyanezen gondolkodás révén az anyagi világ eddig megismert tulajdonságainak megfontolt elemzése során tett következtetések alapján is.

Mivel Isten a tulajdon létezésének alapját önmagában hordja, valósága egyszerre az első és végső valóság. Lényegében azonban tulajdon jogú örökkévalóság. Ez a legteljesebb illetve legtökéletesebb (abszolút), feltétlen, azaz semmiféle feltételtől nem függő valóság pedig egyben szükségszerű is, mivel nélküle nem létezhetne senki és semmi más létező semmilyen valósági szinten sem. Egyedül Isten tehát az, aki soha nem lehet „nem létező” (sem).

Egyedül Isten képes tehát arra is, hogy önmagát azaz önmaga örök létezését minden szempontból megalapozza, és ezt nekünk teremtményeinek most egy Övétől eltérő nézőpontból, a múlandóság világából is meg kell hogy ismerjük.

Nos, Istennek ebbe az örökkévalóságába lehet reménységünk illetve lehetőségünk bejutni. Helyesebben kifejezve azonban újra bejutni, amennyiben maradéktalanul eleget teszünk Isten ezzel szemben támasztott szerető elvárásainak. Meg kell tehát a jelen, mélyre süllyedt, az Isten által „sajtolás” (szellemi nyomás) révén létrehozott sűrű (már jelentős tömeget is képező) anyaghoz tapadt állapotunkból is tudnunk Istent, az Abszolútot, és a valóban teljes valóságát ismerni, és rá kell jönnünk, hogy Neki illetve annak mi is a részei vagyunk. Meg kell értenünk azonban azt is, hogy a legfontosabb jelentőségű szellemi lényegünk is egy Istennel. Azáltal pedig már azt is, hogy még ha a jelen látszat, azaz az általunk használt jelenvalóság az ellenkezőjét is mutatja, akkor is benne vagyunk Istenben, és nem pedig rajta kívül helyezkedünk el. Meg kell azonban azt is értenünk, hogy Isten viszont bennünk van a

láthatatlan formája vagy szikrája révén, mely tulajdonképpen, és a tulajdonaképpen is, nekünk teremtményeinek Őt egyben mintázó és képviselő rész az Ő teljes lényegéből.

Soha ne keressük tehát Istent a Szellemet kizárólag csak fizikai úton (finom fizikain sem!), mert Őt úgy sohasem fogjuk tudni megtalálni, és ebből következőleg pedig helyesen megismerni sem! A szellemi tudati fejlődésünk így tehát csak újra megtorpanhat, vagyis továbbra is „röghöz kötött”, azaz anyaghoz kötött marad!

II. fejezet

A SEMMIBŐL LETT MINDENSÉGBEN ÉLŐ EMBER

A SEMMIBŐL TEREMTETT TÖKÉLETES EGÉSZ

Az általános „semmi” fogalma a teljes hiányt, a lényegileg tartalmatlan űrt vagy ürességet, a minden lényegesben való „talan-telenséget” fejezi ki. A semmi tehát valami olyasféle „dolog”, mely valamilyen alacsony szinten végül is létező, vagy még inkább csak „leledző”, de igazából még élettelen, önerőből semmilyen tevékenységre nem képes mozdulatlan és rendezetlen szellemi parányok vagy „ízek” (legkisebb semmi részegységek, azaz „semmiségek”) halmazaiból „áll”.

Isten a világosságával egyazon értelmével, és a teremtő erejével azonban képes ezt a lényegében még halott „dolgot” vagy képletes „anyagot” mind az egységnyi részeiben, mind a csoportos részeiben, mind pedig akár az abszolút teljességében is életre kelteni, ha akarja. Isten ezért lett és lesz továbbra (örökre) is a „semmi” innen nézve is csak fogalmából általa alkotott illetve kialakított, azaz kifelé is alakított mindenség Teremtője, fenntartója, és léteztetője avagy tehát éltetője. Mindent tehát, ami van, azt mind az „Ige” (Isten teremtő beszéde avagy szava) teremtette vagy keltette (hívta) a „semmiből” életre. Ebből pedig az következik, hogy ami még lesz is, azt is mind a Teremtő Isten fogja életre hívni.

Mi emberi tudatok lényegében magunk is a „semmiből” alkotjuk meg az új fogalmainkat, melyek egy részét a teremtő erőnk birtokában a testünk képezte eszközünk segítségével akár tárgyiasítani is tudunk, azaz Isten egyetértésével és segítségével akár még fizikailag is meg tudjuk valósítani az eredetileg tehát mindig csak szellemi lehetőségű új illetve újszerű ideáinkat. Egy fogalom megvalósítása itt ugyanis a magunkból való kimondása által csodálatosképpen már meg is történik. Nos, Isten is így alkot illetve teremt meg mindent, csakhogy ezt Ő nem tőlünk tanulja, hanem éppen hogy mi parányi részei vagyunk azok, akik ezt Tőle megfigyelés útján „sajátítjuk el”, azaz szerezzük meg a többféle szintű teremtő képességet.

Akárhogy is nézzük, Isten tehát a „Kezdet”, Ő mindennek a kezdete, Ő az „Ige” és a „Szellem”, akinek az „állandóságát” elsősorban az adja, hogy szüntelenül teremt.

Csak a létező és létezhető legnagyobb és legtisztább Intelligencia (Értelem), a legnagyobb és legbensőségesebb Szeretet, a legerősebb Akarat, az elgondolható legkiválóbb Létező rendelkezhet tehát azzal a képességgel, hogy az alapjaiban mindenképpen, de többnyire a részleteiben is egymaga hozzon létre egy ilyen összefüggő és logikus hatalmas egészet, a valóban teljes Teljességet, mint amilyen ez a „világos” egyetemlegesség, melyben mi, mint az Ő emberi teremtményei avagy parányi képmásai is élünk.

Istennek azonban mindezen egyetlen Nagyság létrehozásához önmagában már eleve Abszolútnak és Változatlannak, illetve Megváltoztathatatlannak kell lennie, és van is, különben nem lehetne képes e szavakkal igazából kifejezhetetlen hatalmasságnak még csak a mozgatására és az irányítására sem, amit pedig kezdettől fogva folyamatosan tesz.

Az Abszolút Isten törvényeit illetve határozatait a részeinek tehát egyedül már csak követnie lehet, ugyanis egyedül Ő mindennek a forrása, és ezzel a Forrással valójában lehetetlen minden értelemben „szembe szállni”, azaz Vele bármilyen módon is igazából ellenkezni. Eredetileg ugyanis a „Forrás” azaz maga Isten bocsátja ki magából az összes erőt, az összes fényt és életet, azaz minden mozgást még csak lehetővé is Ő tesz.

Istennel tehát szembeszállni még csak látszólag is abban az esetben lehet, ha Ő ezt maga is akarja, vagyis ha bizonyos szinten illetve szintig is elmenve megengedi ezt a teremtményeinek, hogy azok mindnyájan okulhassanak a vele való harcos szembefordulásnak teljes hiábavalóságából.

Isten intelligenciája azért nyilatkozik meg a szellemi, lelki, és a fizikai „anyagai”, dolgai vagy eszközei révén, hogy folyamatosan hatást gyakorolhasson a szintén maga által megalkotott környezetére, vagyis minden valamilyen szinten már létező világára. A szellemi megnyilatkozás „szer”, szerv, vagyis valamilyen anyagú illetve anyagi eszköz hiányában

azonban olyan lenne, mintha itt a fizikai síkon az erőt vagy energiát anyag nélkül próbálnánk meg elképzelni. Itt az „erő” anyag nélkül ugyanis csak „semmi” lehetne, aminek nincsen semmire, de senkire se hatása.

Isten, mint a legfőbb szellemi Eszme vagy Elv, egy olyan mindenek fölötti Hatalom tehát, aki a legkisebb mivoltában (lényegében) is képes az erőinek még a legmagasabb hatványait is magába foglalni. Isten tehát egymaga bír a lehető legnagyobb „teljesítő-képességgel”. Ő bírja (és azonos is vele) a legfőbb Értelmet és Intelligenciát, a leghatalmasabb azaz „mind-összes” Erőt, mely a számunkra is a korlátozhatatlan akaratában, és a teremtő erejében nyilvánul meg.

Isten a tiszta szelleméből, a teremtő és egyben formáló erejéből, és a szellemi „ősanyag”, azaz a „semmi” hármasságából hozta, és azóta is folyamatosan hozza létre az egész mindenséget, mégpedig az ezen „anyagoknak” a sűrűsödése illetve ”összepréselése”, vagyis az átalakulása, vagy pedig a kényszerű átalakítása révén. E hármas egység tehát minden létezőben benne van. Még tehát a legkisebb porszemcsében is, de ugyanígy a legfejletlenebb szellemben, illetve szellemi tudatban (lélekben) is. Ez a hármasság ugyanis egyben függvénye is a szellem (szellemi értelem) által maga keltette létezés fennmaradásának.

A szellemnek tehát szüksége van a teremtő és egyben alakító erőre, és az „anyagra” (mely tehát lehet szellemi, lelki azaz szellemi tudati, illetve fizikai, vagy ezek „vegyületei”), mert e „kettő” utóbbi nélkül a szellemi értelem nem lehetne képes teremteni, sem pedig a már általa megteremtett „dolgokra” hatást gyakorolni, illetve újszerű vagy újabb hatásokat „kifejteni”. A szellem erő és „anyag”, azaz megnyilvánító eszközök nélkül ugyan nagyon is létezhetne, viszont igazából tehetetlen lenne, ha egyáltalán lehetne vagy létezhetne ilyen. Az erő és az „anyag” önmagában pedig „halott” (lényegében azonban „nem létező”) lenne a szellem nélkül. A három fogalom eggyé „összeolvadva” vagy „összeforrasztva” azonban nem mást jelent, mint az életet és természetesen magát a teremtést. Ezt a háromságot abszolút szinten képviselő Istenből ered tehát az élet. Jézus tehát nagyon is helyesen fejezte ki, hogy Ő, mint a megszemélyesített Élet, egyenesen az Atyától illetve az Atyából jött ki ide a külső világosságra, mely tehát valójában nem az Ő eredeti hazája. Az eredeti hazája ugyanis az életnek, de még a nála kisebb horderejű „dolgoknak” is egyedül csak a szellemvilág lehet, ahonnan „elindítva” azok akár fizikailag is kivetülhetnek, ha az Isten is úgy akarja.

A földi tárgyi tudomány legnagyobb hibája tehát még ma is változatlanul az, hogy egyre csak a természettörvények után kutakodik. Ezáltal azonban hagyja, hogy a munkálkodása során egyedül csak a fizikai erő és anyag vezesse, ahelyett, hogy maga is inkább a számára szinte még teljesen ismeretlen szellemi törvények, szellemi elvek után kutatna. A legnagyobb Intelligencia avagy Értelem, az „Ősnap”, a Mindenség Központja így viszont ismeretlen marad a számára, pedig egyedül Ő az, aki minden kérdésére meg tudná adni a helyes választ.

Isten végtelen, és ennek tényéből fakad, hogy az értelme révén létrehozott „világosságát” (értelmi erőit), és vele egyben a formáját is adó „anyagait” a végtelenségig ki is terjeszti az egyetlen központjából, a központi „magjából” indítottan. Ezért és így van tehát Isten szellemileg változatlanul jelen mindenhol, viszont mindig csak valamelyik „változatában” (megnyilvánulási formájában) található igazán meg a teremtményei által.

Isten azonban maga az örökkévalóság is, aki a maga alkotta törvényeivel ezen valóságából irányítja az egész mindenséget, így annak még a legparányibb részegységeit is. Isten teremtő „munkája” tehát éppen ugyanannyira örök, mint a tulajdon önmagavalója. Az örökkévaló teremtése miatt pedig azért nem keletkezik túlzsúfoltság a mindenségben, mert Isten ennek lehetőségével előre számolván, megalkotta a Vele való eggyéválás törvényét is. E törvénye szabályozza tehát azt, hogy még csak véletlenül se keletkezhessen „túltengés” a mindenségben.

A folyamatos keletkezés avagy tehát az állandó teremtés ténye azonban nehezen egyeztethető össze az összes teremtmény örökkévaló életével, ezért aztán az emberek, inkább hallgatván a tárgyi tudományok doktoraira, tagadják is az öröklétnek igazán valós létezését.

A legfontosabb területeken még mindig csak okoskodó (feltételezgető), és nem pedig igazán tudó tárgyi tudomány „tudós” emberei tehát nem is ismerik el annak valójában megdönthetetlen tényét, hogy mindennek értelmes kezdete volt (és van is folyamatosan!), mely mindenségnek ezt az előbb ismertetett hármasságot magába foglaló Tökéletes Egésznek kellett lennie. Ez az Egész aztán a már előre felállított törvényei mellett az általunk már csak fizikainak nevezett és minősített anyagot az itteni látszatra mintegy kilökte vagy kitaszította magából, vagyis ezzel a szellemének egy részét mintegy fizikailag is keletkeztette. A kohéziós erejével a szellem ezt az eredetileg csak szellemi lehetőségű „anyagot” tehát olyan sűrűségűre sajtolta össze, hogy azok tömegesen összeállva már súlyt is tudtak képezni. Az innét nézve robbanásszerű fizikai keletkezés valójában tehát (és a „javarészében” azaz a lényegében is) nem más, mint „összesajtolás”, csak mi ezt még a mai intelligenciánk mellett is nehezen tudjuk elképzelni. (Pedig könnyen meglehet, hogy Isten az ígéretéhez híven hamarosan újra meg fogja nyomni vagy nyomatni a „borsajtolóját”.)

Így alakult tehát ki a semmiből a fizikai világegyetem, ha igazán tudni akarjuk, mely megfogható egyetemesség is tehát csak része a Tökéletes Egésznek, a létezhető legnagyobb Egyetemlegességnek, az Isteni Teljességnek, avagy az Isten „országának”, melynek tehát, mint talán már magunk is meggyőződhettünk róla, valóban soha nem lesz vége. Isten ugyanis nem csak a Semmi és a Minden, hanem maga lehet a Végtelen Minden is!

VAGYUNK A MINDEN ÉS A SEMMI

Sajnos mi emberek, mivel a tanítóink (?) többsége nem közli velünk, nem igazán tudunk róla, hogy itt a földön fizikai alakban élve azokról az itteni számunkra főképpen vagy kizárólag negatív következményekről szerezhetünk tudomást, melyek, mivel többnyire a tulajdon magunkon is elszenvedjük őket, a lehető legdurvábban és elrettentő jelleggel fejezik ki, hogy az Isten országában, az igaz és örök valóságban, valójában mit is nem szabad gondolnunk, szólnunk, illetve cselekednünk, hogy annak valóban is az örökös és jogos tagjai lehessünk. (Most egyenlőre ugyanis még csak látszatra azaz feltételesen lehetünk tagjai az igazán teljességnek, az Isteni Teljességnek.)

Isten a teremtő erejével emel ki mindent és mindenkit a „Semmi”-ből, és „mindeneket” fenn is tart, hogy ezen létrehozott teremtményei közül lehetőleg egyetlenegy se hulljon vissza a „Semmi”-be, hanem örök, illetve csak látszólag ideiglenes jelleggel létezzenek avagy éljenek.

Az igazság az, hogy Isten szükségszerűen van ott mindenütt, ahol egyáltalán valami illetve valaki van. Ő adja ugyanis mindenkinek és mindennek a létet, a tulajdonságokat, a sajátságokat, köztük itt a számunkra legfontosabb „kivagyiságot” is. Lényegében tehát Ő ad minden létező erőt, és szüntelenül közreműködik velük, hogy a teremtményei ezen nekik ajándékozott képességeiket mindjobban ki tudják fejteni, mind inkább ki tudják bontakoztatni minden létsíkon.

Az ÚR tehát az „erői” révén mindig és minden körülmények között (melyeket alapjaikban mind szintén Ő teremt) velünk van, és ha teszik ez nekünk, ha nem, ez akkor is így van!

Isten ezen jelenléte azonban minden teremtményben más és más, mivel Isten a mindig csak kiváló tulajdonságait, és a mindig csak pozitív erőit jelentő tökéletességét itt a földi síkon egyaránt, viszont nem azonos mennyiségben közli azokkal, azaz juttatja a részükre. A különbözőség illetve a kettősség fogalmát ugyanis csak így ismerhetik meg a teremtményei. Így jöhetünk mi emberek is rá, hogy semmi nincsen, de nem is lehet „más”, mint Isten, mivel minden, ami van, azt alapjaiban mindenképpen, de a lényegében is, egyedül Isten teremtette. (Példabeszédek 16:4-ben olvashatjuk is, hogy: „Isten mindent a maga szándékára készített, igen még a gonoszt is a rossz napra.”) Nem érdemes tehát nekünk sem Istentől „mássá”, az Ő mindig jóságos arculatától eltérővé változni a fejlődésünk során, mert azzal inkább csak kívül helyezhetjük magunkat Istenen, illetve az Isteni Teljességen, Isten egyetlen országán. A jobb megérthetőség végett azonban maga Isten is kijelenti számunkra a Biblián keresztül, hogy lényegében mi is istenek vagyunk minden, mivel Neki a részei, tagjai vagyunk minden minőségünkben.

Isten jelenléte még tehát a növényekben, de az ásványokban is megtalálható, csak ezekben a „dolgaiban” a tulajdonságai itt a földön szintén eltérő jelleggel illetve mértékben vannak benne. Az isteni eredetű tulajdonságok egy része tehát mérhető is, amit a „tudósok” előszeretettel méricskélnek is, a direkt az e célra készített eszközeikkel. Innen, azaz végül is Istentől adódik tehát még az ő tudományuk is!

Isten jelenléte az állatokban viszont már fokozottan van meg, ugyanis ezen „lelkes” teremtményei már érző és megismerő képességgel is fel vannak „ruházva”, azaz ezen „erőivel” is el vannak látva.

A földön Istennek jelenléte azonban a legjelentősebben az emberben van meg, mert e teremtményét Isten már a saját képére és hasonlatosságára alkotta meg. Az embert ugyanis a tiszta értelmével, és szabad akarattal is „megáldotta”. A saját isteni természetéből adott tehát a részére, és ezzel máris mintegy a tulajdon és közvetlen „rokonává” tette az embert. Ezt az általános jelenlétet Istennek Jézusban való jelenléte azonban már jóval felülmúlta, mivel Jézussal egyetértésben Jézus Isten adta személyiségével egységben Isten már a saját személyiségét is közli. A „kettejük” egységét, hogy tehát Ők egymással egységben vannak,

azt Isten Jézuson keresztül, rajta ideiglenesen már valóban is keresztüljőve jól érthetően a tudtunkra adja, vagyis nyilvánosságra hozza.

Isten jelenlétének foka vagy mértéke általánosságban azonos a kivétel nélkül minden teremtménye irányában érzett szeretetével, de a jelenlét természetesen lehet ettől eltérő is. Isten számára ugyanis e területen is minden lehetséges. Isten szeretete azonban mindig mind szorosabb kapcsolatot, mind jelentősebb, nagyobb és kiterjedtebb jelenlétet keres minden teremtménye esetében.

Mi emberi teremtmények tehát öröktől, azaz Isten örökségétől fogva az Ő eszméi, ideái, gondolatai vagyunk, akikkel, mint a tulajdon önmagával, mindig szeretettel foglalkozott, és remélhetőleg foglalkozik még ma is, illetve örökké is foglalkozni fog.

A földön mindeddig legelőször és igazán (valóban őszintén) az Istennek felajánlott Mária viszonozta ezt a szeretet. Neki ugyanis Isten nem csak a lelkével, illetve annak akaratával azonosult, hanem már a testét is „betöltötte" (ön)magával. Máriát tehát lényegében az Isten teremtette, de ugyanakkor egy isteni pillanatra meg is „nyugodott", vagyis benne „időzött" a „sátorában" azaz a testében. Mint tudjuk is, az igazság az, hogy valójában minden ember teste alkalmas lehet arra a célra, hogy benne Isten „időzzön". Ehhez azonban a mariai illetve jézusi szeretetet és jóságot kellene elérnünk a viselkedésünk (magatartásunk) alakulása során, és azt onnantól kezdve már folyamatosan kellene fenntartanunk magunkban, mindenféle attól való ide-oda elhajlás nélkül. Még tehát túlzásokba sem szabad „esnünk".

Mi emberek tehát Máriához hasonlóan valamennyien Istennek testet öltött gondolatai vagyunk, mely gondolatokat Isten, ha akarná, akár bármelyik pillanatban is megsemmisíthetné. Ugyanakkor azonban Isten akár örök fennmaradásúvá is teheti bármelyik „gondolatát". Nekünk, mint („én vagyok") gondolatoknak, a múltunk, a jelenünk, a jövőnk tehát Isten, mivel Benne élünk, Benne mozgunk, vagyis a lényegi részünkkel mindig Benne vagyunk, csak tudatosan még mindig nem tudunk róla, mert e tekintetben is félre vagyunk vezetve! Egy a „vagyokságunk" az Istenével, de ezt még ma is eltitkolják előlünk a hamis tanítóink!

A fizikai önmagunkat, de vele együtt a lelki önmagunkat is, kellene tehát odaadományozni, vagy legalábbis fölajánlani Istennek illetve Istenért, Isten örökségéért, hogy az Ő legbensőbb szeretetét is megkapjuk illetve visszanyerjük, melyet minden teremtménye irányában egyaránt érez, és nyilvánosan ki is mutat, ha az már valóban (igazán) is méltóvá fog válni arra. Mária és Jézus például már itt a földön részesült Istennek eme kitüntető kegyelmében, ami tulajdonképpen egyben „felmagasztalás" is, vagyis magához való "felemelést" is jelent, mint ahogyan ez Jézus és Mária példaértékű esetében már meg is történt, mégpedig a szemünk láttára!

Isten a mérhetetlen szellemi, és a teljességében szintén mérhetetlen fizikai kiterjedtség, hatalom, erő, világosság (értelem), magasság és mélység tehát leereszkedett, lealacsonyodott, vagy mondhatjuk úgy is, hogy „lehajolt" hozzánk Jézus képében, majd ezen személyes mivoltával (lényegével) újra „felszállott" az eredeti, az elsődleges közegébe. Sajnos mi mindezt a félrevezetőinknek köszönhetően még a mai intelligenciaszintünk mellett sem vettük mindmáig igazán észre! A félrevetőink ugyanis egyre csak azt szuggerálják belénk, hogy Jézus az „Emberfia" egyedül azaz egymaga emeltetett fel a mennybe Istenhez! Ez az állítás azonban egyáltalán nem lehet „igaz", mivel Isten a lényegével, és a lényegében is, mindig velünk van. Istennek tehát a „felszállási" folyamat közben is lényegi egységben, vagy egységben is kellett Jézussal lennie, hogy Őt „magával ragadhassa" a mennybe. A „láthatatlan Istent" tehát ott kellett volna tudnia már az akkori emberiségnek is Jézus mellett, de sajnos Őt ott még a mai intelligenciaszintünk mellett sem vagyunk igazán képesek észrevenni. A tudósok által nemrég „felfedezett" oszcilláló, azaz hol láthatóvá, hol pedig láthatatlanná váló anyagi részecskéknek a létezésében pedig szinte már vakon is hinni kezdünk. Senkinek nem

furcsa, senkinek nem tűnik fel, hogy hogyan is láthatják az eszközeikkel a tudós magiszterek a láthatatlan anyagot, ráadásul a láthatatlan állapotában?

Nos, lényegében és röviden ez lenne az, amit valamennyiünknek egyszer már végérvényesen is meg kellene „emésztenünk”, hogy végre már megérthessük azt is, hogy ha igazán őszintén, és persze szeretettel is, azaz minden „hátsó” szándék nélkül akarjuk, akkor mi magunk is valóban lehetünk a minden és semmi. Persze mindig csak a „Minden és Semmi”, azaz az Egyetlen Isten után, Őt továbbra is mindenben csak követve, nem pedig előtte járva, és ráadásul hátat is fordítva Neki, mint ahogyan azt szégyenszemre a legtöbben és legtöbbször még mindig tesszük. De vajon mindezt nagyon is jól tudván joggal várhatjuk-e el Istentől, hogy Neki még a velünk szembeni türelme is végtelen legyen?

A FÖLD ÉS NÉPESSÉGE

A Föld anyagiassági fokozata a rajta élő emberek többsége számára elsősorban szilárd fizikai, viszont ugyanakkor Föld a finom fizikai szint, a lelki szint, és a szellemi szint egy bizonyos részét is magában foglalja. A „szilárd anyag”-centrikus nézőpont miatt van tehát az, hogy mi földlakók elsősorban a külsőleg érzékelhető, vagy a belőlük már magunk „gyártotta” tárgyakban tiszteljük illetve véljük „felfedezni” a Teremtő Istent, és nem pedig a maga eredeti szellemi valóságában. A Teremtő Istenbe vetett hit azonban nem emiatt vész el az emberek tömegeiben, hanem egyszerűen csak amiatt, hogy a tárgyi tudományok tudósai a megdönthetetlen bizonyítékok nélküli állításaikkal, feltételezgetéseikkel, szinte állandó jelleggel lerombolják azt. A tárgyi területeken kutató tudósok ugyanis a szellem elsődlegességét mellőzve, megtagadva, vagy egyáltalán nem tudván róla, mind az anyagból indulnak ki. A megfogható illetve méricskélhető anyagból kiindulván pedig nem törődnek és nem gondolnak vele, hogy Isten valójában szellem, hogy Isten az a szellem, aki mint lényegi forrás, indítóerő és éltetőerő nélkül maga az anyag is csak egy hatástalan nagy semmi volna. Az igazság azonban az, hogy valójában a láthatatlan (átlátszó „fehér”) Szellem az eredete, létezetője illetve éltetője, valamint a rá gyakorolt ezen és más hatásaival avagy erőivel mozgatója is a különbözőféle (szellemi, lelki vagy tudati, fizikai, és ezek átmeneti „vegyületei”) anyagoknak.

A tárgyi tudományok szellemről tudatlan tudósai azonban azért is nem érzékelik a Szellemet, az eredetforrást, mert maga a szellemi éltető és mozgatóerő nem látható, nem tapintható, hanem egyedül csak az anyagon megnyilvánuló hatása (erőkifejtése) az, ami egyben érzékelhetővé is teszi a létezését, és természetesen a jelenlétét is.

A magukat tévesen földi eredetűeknek valló emberi tömegek elsősorban tehát a tudósoknak, másodsorban pedig a tudományosan okoskodó szellemi és vallási vezetőknek köszönhetik az Isten-fogalomról alkotott hamis elképzeléseiket. A földi ember alacsony szellemi szintje mellett az alacsony erkölcsi színvonala is az ő számlájukra írható. Az embertömegek ugyanis pontosan az ő rájuk károsan ható hatásukra süllyedtek le, és süllyednek még ma is le az alacsony szintre a szellem, a teremtő és egyben éltető erő, és az anyag hármassága igazán valós és helyes ismeretének elsajátításában.

Mi emberek vagy földi lakosok lényegében tehát egy elkülönített anyagtömegben, valójában azonban egy ideiglenesen „rögzített” tulajdonsághalmazban egyszerre benne és a „tetején” élünk, és valójában a kialakult érzékiségünknek, vagyis a fizikai testetöltésünknek, valamint a már abból adódó kevélységünknek, gőgünknek és önzésünknek, az indokolatlan nagyzásunknak következtében elbukott szellememberek vagyunk. Tulajdonképpen ez az oka annak, hogy mi emberek egyedül csak akkor láthatjuk meg az Isten végtelen nagyságát, az Ő örök változatlanságát, és mindenbeni nagyszerűségét, ha ezen „romlott” állapotunkból igazán megjavulunk, vagyis ha minden területen és értelemben szellemivé válunk.

Az Istentől kapott szellemi adományainkat, az érzésünket, a gondolkodásunkat, és különösen pedig a mindenre rávilágítani képes értelmünket elsősorban tehát a tisztán szellemi értelmünk kifejlesztésével kell megtisztítanunk az elanyagiasodott mivoltukból, mert egyedül csak akkor fogjuk megismerni, hogy mind a természettörvények, mind pedig minden nagyszerűség a Teremtő Istentől származik. Még tehát mi, fizikai anyagtól szinte már teljesen elvakult illetve eltévelyedett (magukat alaptalanul nagyzoló) emberek is.

E számunkra nagyon fontos felismerést, azaz az igazság isteni tudományát, a lényegi tudást azonban csak abban az esetben érhetjük el, ha végleg elhagyjuk illetve megváltoztatjuk az eddigi helytelen feltételezgetéseinket, vagyis ha gyökeresen megváltoztatjuk az eddigi tudásunkat. Ha pedig ezt a már megkapott illetve megszerzett helyes tudást az emberek számára kinyilatkoztatjuk, akkor Isten a mindenütt jelenvalósága révén meghallja a

könyörgésünket, és visszafogad bennünket az eredeti valóságunkba, melyből a mára már szinte teljes elanyagiasodásunknak köszönhetően már igen távol kerültünk.

Folyvást keresnünk kell tehát a Teremtő Istenünket, és igyekeznünk kell mihamarabb megismerni Őt, hogy a megismert hatalmassága, és a tündöklő szelleme, illetve a vele egyazon értelme egyenesen már arra ösztökéljen bennünket, hogy mi magunk is mihamarább visszaszellemüljünk, de legalábbis sóvárgást váltson ki belőlünk iránta, illetve az eredetünk magasztos helye után, melyet a fizikai világ anyagainak ránk gyakorolt vonzereje következtében elhagytunk. E „bukásunk" (mely valójában csak egy alacsonyabb szellemi szintre történő bukdácsolásnak felel meg) következtében változtattuk tehát magát az Isten-fogalmat is anyagiassá, és ezért van az, hogy minden ember a maga szellemi fokozatának és a jelenlegi környezetének megfelelően, valamint a már itt a földön eddig kialakított szokásai és erkölcsei alapján fogalmazza meg, azaz képzeli el magában Istent.

Isten valójában amiatt nem mutatja meg szüntelenül a hatalmát és a nagyságát az emberek előtt, mert maguk az emberek is azok, akik a kifejező eszközükül szintén a testi formát választva az Ő ezen igen fontos tulajdonságait megtestesítik a maguk arányaiban. Isten pedig még maga sem cselekszik ellene a maga alkotta természettörvényeinek, és ezért mindig csak végszükség esetén ismerteti meg az ellene és a törvényei ellen szegülő emberiséggel a teljes hatalmát és nagyságát. Az ugyanis a felőle helytelenül gondolkodó emberekben oly fokú „rettenetet" vagy „iszonyatot" is kiválthat, hogy azok abba már nem csak testileg, hanem lelkileg is belehalhatnak.

A magasabb fokozatú szellemek, mint pl. Jézus is, éppen emiatt jönnek illetve küldetnek a földre és testesülnek meg, hogy minél jobban megismertessék velünk elfajult, vagy talán részint már el is korcsosult, eredetileg tehát szellememberekkel az Isten lényegét. Lényegében tehát azt, hogy Isten maga a központi szellemi lényeg, akitől minden származik, és ezért Vele lényegileg minden egy, azaz egységben van, ha ezt maga a része is úgy akarja.

A jelen fejlődési korszakunk célja, hogy önmagunk megismerésén keresztül mind egyénileg, mind pedig csoportosan is rájöjjünk, hogy egyek vagyunk Istennel. Önmagunkban kell tehát elkezdenünk a „munkát", hogy az elfajulásunkból fokozatosan helyreigazodhassunk. Istent ugyanis itt a földön csak fokozatosan ismerhetjük meg igazán, mégpedig az isteni kijelentések avagy kinyilatkozások révén, valamint a hit ereje, az elhivatás, vagy az Isten általi elrendelés segítségével. Leginkább azonban az Isteni szeretet megnyilvánulása révén, viszont Istent meg lehet ismerni akár csak a Róla való gondolkodás, irányában történő mindennemű keresés, de helyes vágy révén is. Isten ugyanis az Őt igaz szívvel keresők, és az utána vágyódók számára valami módon mindig megmutatja illetve megismerteti magát.

Az emberek azonban még ma is csak kevés számban ismerik és értik is meg Istent, mert az eddig elsajátított szellemi ismereteiket a legtöbbször anyagias fogalmakkal képesek csak kifejezni, de ugyanakkor az emberek többsége tagadja is Isten valós létezését. Sokak pedig meseszerűnek tartják Isten létezését, holott egyáltalán nem értelmes valakinek illetve valaminek a létezését tagadni, vagy meseszerűnek tartani, mert őt vagy azt egyáltalán nem vagyunk képesek felfogni avagy megérteni.

Azonban akárhogyan is tagadjuk Istent, akárhogyan is nem hiszünk Isten a Szellem létezésében, Ő akkor is, még tehát ennek ellenére is létezik!

A nem megértésünk oka egyedül tehát a nem ismerésével egyazon tudatlanságunkban, és a Hozzá képest rendkívül alacsony jelenlegi értelmi és erkölcsi állapotunkban nyilvánul meg.

Éppen az önnön nagyszerűségünkből fakadó kevélységünk, gőgünk vagy önteltségünk, valamint a tulajdon tévhitünk az, ami elsötétíti azaz tudatlanná teszi az értelmünket illetve az intelligenciánkat.

Tulajdonképpen tehát az intelligenciabéli bukásunk avagy lesüllyedésünk ruházott fel bennünket szellemi embereket fizikai vagyis szilárd anyagi testtel, mely lényegében tehát

csak állapotból az Isten helyes megismerése isteni segítségével, valamint az Isten irányában érzett viszontszeretet és alázatosság ereje segítségével menekedhetünk meg.

A Föld nevű égitestre tehát nem véletlenül, hanem éppen hogy miattunk lett jellemző, hogy ez az az égitest, melyen csak kevesen ismerik, viszont annál többen tagadják Isten valós létezését. Bennünket „bukott”, azaz alantas fokozatra süllyedt szellemembereket lényegében tehát a saját magunkba, mintsem az Istenbe vetett hitünk, és az önteltségünk akadályoz meg abban, hogy igazán megismerjük Istent, és az Ő irányunkban is mindig érzett végtelen szeretetét. Sajnos még mindig kevés ember van, aki Isten szellemi szeretetének követése útján már képes megismerni magát Istent is, pedig Jézus példája még ma is éppen olyan érvénnyel áll itt előttünk, mint egykoron a maga idejében. Sajnos azonban az emberiség még ma is inkább csak a földnek és a fizikai anyagnak, és nem pedig Istennek él.

A földön Izrael törzse volt az, melynek tagjai megőrizték az „Egy-Isten” fogalmat, valamint a szellemi törvényekbe és a halhatatlanságba vetett hitet. Ők tehát az „Isten népe” voltak mindaddig, ameddig el nem követték azon tévedésüket, hogy a látható, és kézzel is megfogható mivolta ellenére nem ismerték fel a Megváltó Istent Jézus Krisztusban. E hibát Izrael népének azonban csak az egyik része követte el, ami miatt szakadás következett be közöttük. Az önnön maguk nagyságától elvakult vezetők és követőik tehát még mélyebbre süllyedtek, míg a másikak pedig keresztényekként még ma is küzdenek az Istenhez való felemelkedésért.

A tovább-bukottakat tehát még ma is azok a leszármazottak jelentik, akik nem fogadják el Jézust, mint Messiást, míg a keresztények a zsidóságnak és a nem zsidóságnak azt az együttes részét képezik, mely bátran kiáll és harcol Jézus mellett Isten igazságáért.

A földön a jelenlegi bukott állapotból felfele irányban történő szellemi fejlődés tehát egyedül csak az egyéni szellemi, és a hatására máris fizikai úton is lezajló erkölcsi megjavulásunkkal, Isten mind jobbani megismerésével, és az Isten szellemi törvényeinek a maradéktalan betartásával valósulhat meg.

Egyedül az Igaz Isten helyes megismerése, vagyis tehát Jézus Krisztus az egyetlen járható „Út”, mely az Istentől való eltévelyedésünkből bennünket bukott szellemembereket még az Isten türelmi idejének lejárta előtt visszavezethet az eredetünkhöz, a mindenség forrásához, az egyedül maga igazán valóságos Istenhez. „Lépjünk” tehát mihamarább rá erre az egyetlen járható „útra”, ameddig még nem lesz későn!

A FÖLD NEVŰ BOLYGÓN BOLYONGÓ EMBER

A Föld nevű bolygó, mint talán a leganyagiasabb égitest, csupán csak egyetlen atomja a teljességnek avagy a mindenségnek, mint ahogyan Isten kegyelméből az én „tud-atom” is ugyanolyan fontosságú része annak. Az emberi tudatosság azonban szinte majd mindegyik fogalom értelmezését kiforgatja az eredeti jelentéséből. Mindent ugyanakkor a legkisebb részleteiig fel is darabol, ugyanis mindent a másiktól külön, illetve elkülönítve is igyekszik megjeleníteni, és értelmezni is. Tévesen ugyanis azt hiszi, hogy ez jelenti, és egyben viszi is előre a fejlődését. Ez a helytelen hozzáállás azonban csak a tárgyi irányultságú fejlődését viszi előre, míg a tárgyinál fontosabb szellemi irányultságú fejlődése eközben megtorpan, rosszabb esetben pedig a fejlődése visszafele irányban mozdul el. Az emberi tudatosság tehát akár még a vadállati szintre is lesüllyedhet, vagyis alantasabb állapotba is visszazuhanhat illetve juthat.

Az eredetileg szellemi ember testetöltésének a fejlődése a jelenlegi tetőpontját a mai, „civilizáltnak” a többségükben már csak jóindulatból nevezhető népeknél érte el. Ezen népeknél azonban sajnálatos módon továbbra is megmaradtak a durva érzéki megnyilvánulások, az alantas érzékek, melyeket még a mai intelligenciánk mellett is csak állatias megnyilvánulásnak tudunk nevezni, mintha azokat egyenesen az állatoktól örököltük volna. Pedig az igazság az, hogy az állatok egyes fajai jóval több helyes érzést és szeretetet sugároznak ki magukból, mint a mai, nyugodtan mondhatni rá, hogy részint már el is vadult ember. Az állatemberiség okát tehát a szellememberiségnek a mélyre bukása jelenti, nem pedig valamiféle örökség, mint a félrevezetőinknek és a félreértéseinknek köszönhetően a többségünkben még ma is hisszük. Az igazság ezzel szemben az, hogy az ember és az állat igazából csak a tulajdonságaik kicserélődése révén került szoros kapcsolatba egymással, eredetileg ugyanis mindegyik principium tisztának „született”, azaz teremtetett meg az Isten által.

Az emberi fejlődés legjellemzőbb tényezője a helyes Isten-fogalom és a halhatatlanság tudata, ami az egyéni szellemi továbbképzés révén vagy útján érhető el. Ez a földön azonban csak úgy nyilvánulhat meg, ha egy faj vagy népfajta (lényegében azonban „nyelv”) világos kijelentést kap a helyes Isten-fogalomról, annak valós tartalmáról, vagyis Isten ki-, illetve mibenlétéről. Számunkra az Isten küldötte Jézus volt az, aki helyesen ismertette meg velünk az Isten-fogalmat, de sajnos mindmáig még kevés számú ember vált igazán őszinte hívévé a helyes Isten-eszmének, és a szellem illetve a szellemi tudat folyamatos továbbélésének, azaz a szellem halhatatlansága eszméjének. Pontosan a legműveltebb emberek ugyanis azok, akik cáfolják az Isten igaz létezését. Elsősorban ők tehát azok, akik tagadják a szellem hármasságának törvényét, mely lényegében a szellem halhatatlanságát is adja. Az örök szellemi elv létezése nekik köszönhetően van tehát elnyomva, ami tulajdonképpen az egykori „földlakók”, a szellememberek bukásának, illetve az azt követő fizikai testetöltésnek a következménye.

Az eredetileg szellemi ember bizonyos fokig érzékeli is az emberi anyagi testnek a szellemére gyakorolt erős, a legtöbbször nem éppen kedvező hatását. Ennek ellenére azonban „az ember” mégsem a szellemnek, hanem az emberi testnek, az emberi szerveknek, az emberi érzékszerveknek, valamint a külső körülményeknek, azaz az őt körülvevő „dolgoknak” a szolgájává, sok esetben pedig már a „rabjává”, de egyben a rabszolgájává is válik. A földön ezért aztán nem csak Istennel, de még az Istent követő magasabb rendű szellemekkel is rendkívül nehéz kapcsolatot teremtenie az itt élő, eredetileg tehát szintén szellemeknek illetve szellemi tudatoknak. Maga azonban a földre jellemző széttagozódás is megnehezíti a kapcsolatfelvételt, mely sokféleséget eredményező növekvő széttagozódás viszont egyben bizonyítéka is a Föld nevű bolygón jelenlévő alacsony szellemi és erkölcsi normáinknak, vagyis a szélsőségek, a „túlkapások” mindinkább történő megnyilvánulásának.

A zsidó nép egyik része azonban, aki az isteni „kijelentést” legelőször megkapta, igaz nem teljesen változatlanul, de mégis mondhatni rá, hogy épségben megőrizte az Egyetlen Istenbe és a halhatatlanságba vetett hitét. E nép, illetve ma már az Isten által „szellemi Izráelnek” elnevezett mindenféle nép, mint „Isten népe”, tulajdonképpen egy vezekléssel egybekötött fejlődési folyamatban van, mely befejezvén a bukása okozta következmények elszenvedését elhagyván a fizikai világot, már egy sokkal szebb és jobb, azaz már tisztán lelki égitestre vagy lelki bolygóra fog távozni, ha Isten is úgy akarja. A magát egyedüli igaz „izraelitának” (egy igaz Istenben hívőnek) sajnos tévesen tartó ma élő zsidó nép viszont nagyon is jól palástolja ezt a részéről szinte már szüntelen jelleggel történő vezeklését. Ennek feltételezhetően az az oka, hogy ők, mint egykoron még kiemelten is kiválasztott nép, egyedül csak maguk akarnak emelkedettebb helyzetbe, azaz emelkedettebb tudatszintre, a tisztán lelki szintre felkerülni.

Itt a földön, mint láthatjuk is, sokféle szellemiember-csoport található, melyek tehát az eredeti jó példát nem követve megálltak a fejlődésükben, vagy rossz irányban mozdultak el, és ezért aztán lassan, vagy pedig egyáltalán nem lesznek képesek majd átalakulni, avagy tehát „visszaszellemülni” a földi teljességükből, illetve a teljességükkel. A szellemivé való „vissza”-fejlődésnek, helyesebben azonban a jó irányú átalakulásnak ugyanis az alapja a szilárd és állhatatos egyistenhit, és magának az Isten-fogalomnak a helyes megértése. A többi ránk nézve jó aztán már mintegy magától jövően fog majd érni bennünket, ha megérjük, illetve ha majd meg is éljük!

KÜLÖNC VAGY KÜLÖNÖS EMBEREK

Az értelem, az értelmi képesség az emberek számára közös tulajdonság, mivel az értelem révén gondolkodunk valamennyien. Ennek ellenére az emberek a többségükben úgy gondolják, hogy nekik külön gondolkodásuk, vagyis „speciális" (saját személyükre szabott) gondolkodásuk van. Az ilyesfajta közöshöz való hozzáállás azonban inkább csak értelmetlenségre, mintsem az élő értelemnek az emberben való állandó jelenlétéről vall. Az élő értelem révén végzett gondolkodás hiányában ugyanis megszűnik az ember addigi kettős (helyes) gondolkodása, a mindenféle fontossági sorrend nélküli, azaz egyszerre fogalmi és tárgyi gondolkodás. Az ember ezt a lényegében csak újabb állapotot úgy éri el, hogy az Istentől kapott élő értelmét mellőzi, vagy azt talán már végérvényesen is elutasítja magától, és többnyire vagy pedig teljesen áttér az ugyan belőle származó, viszont teljesen tárgyivá avagy mesterkéltté lett gondolkodásra. Ezt az újszerű (de csak szerű, mintsem új!) fajta gondolkodást viszont az ember már nem a szellemi szívén, az élő értelme központján, hanem a szellemi lényegéből agyaként manifesztálódott, tárgyi gondolkodásának egyben helyet is adó szervén vagy eszközén keresztül végzi.

A teljesen „szárazzá" vagy „szikessé" (fizikai ésszé) változott értelem tehát már kizárólag csak tárgyi gondolkodásra lesz illetve lehet képes. Ezért érzik az így gondolkodó emberek azt, hogy nekik különleges, speciális, vagy még inkább „sajátságos" a gondolkodásuk, pedig pontosan az ő gondolkodásuk az, amely szinte már gyökeresen is eltér a többi ember helyes gondolkodásától. Ők ugyanis a már csak pislákoló szellemi tudatukkal is egyre csak az anyagra, a fizikai anyagra fókuszálnak, és kizárólag már csak általa, azaz csak fizikai úton kívánják megváltani a világot. A Szellemtől félrefordulva, vagy Tőle talán már teljesen is eltávolodva azonban ezek az emberek szinte már teljesen hasz(on)talanul tevékenykednek. A világ jó irányban történő megváltoztatásához így hozzáállva ugyanis a teljes fizikai összeomlást inkább lehet elérni, mintsem a végleges megváltást, illetve a mindig csak jó irányú, mindenféle rombolást mellőző átváltozás már igazán nemes célját. (A tárgyi tudományok magisztereire, és a csak anyagiakban gondolkodó, csak az anyagiakkal törődő emberekre egyébként gyakran mondogatják is az egyszerűen és helyesen gondolkodó emberek, hogy azok szinte minden „különc" vagy „különös" emberek. Az ő istenük ugyanis szemben az ő transzcendens Istenükkel, kizárólag csak az anyag illetve az anyagiak.)

A legtisztább és legfontosabb Élő Értelmet, a mindig elsősorban szellemi Istent, az ilyen emberek pontosan az élő értelmük szándékos nélkülözése végett nem képesek felfogni illetve elismerni, de az életük során megismerni sem. Az Istentől való saját akaratukból történő elfordulásuk avagy elkülönülésük ugyanis ezt egyszerűen lehetetlenné teszi. Képtelenek lesznek tehát az e téren megvalósuló értelmetlenségük miatt felfogni az Élő Értelmet előbb is, mint Őt vagy Azt fizikailag hallották volna, de sajnos utóbb is, amikor azt már hallották. Az utóbbit ugyanis már nem is veszik észre illetve az eszükre, mert mindent, amit csak szellemileg hallanak, azt is mind a koponyájuk tartalmazta vízben (valójában azonban a tiszta értelem felszínén) úszó, fizikai agyként manifesztálódott saját maguk nagy és száraz esze produktumának tekintik. Ugyan ők mindezen előbbieket nem ismerik el, de sajnos akkor is tévhiedelmekben élnek e területen is. Az igaz valóság igazából tehát pontosan őtőlük áll, illetve kerül egyre távolabb.

Hát nem mégiscsak ők az igazán különc vagy különös emberek?

III. fejezet

A MEGNYILVÁNULT SZELLEMI IGAZSÁG, ÉS A FÉLREÉRTELMEZÉSE

A MEGNYILVÁNULT ÖRÖK ELV

A Teremtő eredeti szándéka szerint az embert a külső dolgok látványának kellett volna elvezetnie a belső látáshoz, azaz a belső szellemi dolgok kívülről való meglátásához is. Isten eredetileg tehát azt tervezte, hogy Őt a „művein" keresztül is megismerjük. Azt akarja tehát, hogy a teremtett művein keresztül ismerjük meg az örök eszméi mellett az ideáit is, vagyis a szellemi tudata révén felötlött, bizonyos tudatszinteken megvalósítani még lehetséges ötleteit. Az alkotó Isten e részint szintén művi megvilágításból ugyan a „javarészével" nem látszik, de az alapjaikban általa készített színes külső képeket mind Ő hozta és hozza mozgásba, mind Ő mozgatja, és eközben megajándékoz bennünket embereket a belső dolgok lényegének felismerési lehetőségével is.

Amennyiben őszinte alázattal vágyakozunk a Teremtő Forrás azaz az „Alkotó Atya" megismerésére, akkor Ő megajándékoz bennünket a bölcsességgel, melynek révén megismerhetjük Őt, mint a világmindenség alkotóját, aki bennünket emberi teremtményeket még a gondolkodás, és annak beszéd általi kifejezése képességével is megajándékozott.

Az ajándékai révén a Teremtőt megismervén pedig már újra ráismerhetünk az igazi formákra (köztük a tulajdon eredeti szellemi formánkra is), és ezen formákban az azok innét láthatatlan alkotójának a láthatatlan keze nyomára, mellyel mindezeket létrehozta.

A szellemi dolgokat azonban az igaz valóságukban csak szellemi szemmel pillanthatjuk meg. A szellemi szem helyes nézete szerint, ellentétben a mi jelen hibás nézetünkkel, az élet is egy folyamatos valóság, melyben az ember az isteni szellemi alapok segítségével, arra mintegy már csak ráépítve anyagban és anyaggal alkothat képet a szellemi önmagáról.

Az ember ezen alkotó folyamat során azonban nem csak az ő alkotóját, hanem önmagát is megláthatja az anyag révén, mint a szellemének anyagi lenyomatát. Az anyagi ember tehát az önmaga szilárd képén mintegy keresztüljőve látja meg a szellemi tulajdonságait, melyek mind a Teremtőjének a részére juttatott adományai.

Az anyagi világ különlegessége az, hogy ezeket az eredetileg tehát szellemi adományokat a Teremtő Isten egyszerre két úton juttatja el a teremtményeihez. Ez a két út a belső, azaz szellemi út, és a külső, a fizikai vagy művi út.

Ha az anyagi síkon felismerjük a tehát kétféle lehetőségű „dolgok" lényegét, akkor azzal már megszereztük azon tulajdonságunkat is, melynek révén innen is bepillantást nyerhetünk a szellem igaz világába.

A szellemi dolgokba való belelátás azonban nem azonos az anyagi dolgokba való belelátással. Az anyagi dolgokba való belelátást ugyanis egy nagyon bonyolult, többnyire ártalommal illetve kártétellel együtt járó folyamat eredményezi. Ezzel szemben a szellem tiszta világába való belelátás sokkal egyszerűbb, és ami a legfontosabb, teljesen ártalommentes. Ártalom-mentesnek mondható tehát, mivel mi emberek a gondolatainkkal, hála Istennek, nem vagyunk képesek igazán ártani (esetleg csak magunknak), azaz velük másoknak vagy másokban kárt okozni.

A legsűrűbb földtől kiindulva a testünket képező vízen, a levegőn, és a tűzfolyamon (melyet a Nap heve jelképez) a gondolataink útján áthaladva ugyanis minden bennük való sérelem nélkül máris a négy elem legtisztább testi gömbformációját láthatjuk meg, mely számunkra legszebb és legtökéletesebb égitest a mi Földünkhöz hasonló alantasabb égitesteket (természetesen a Földdel együtt) a maga körébe mintegy befogva illetve belefoglalva tart. A számunkra közvetlenül leghatalmasabb gömbtest lényegében tehát a rá a fő jellemzőikben hasonlító gömböket magában tartalmazza, mivel a vonzáskörzete Isten kegyelméből a magáénak is mondható. E „gömbök a gömbben" formáció azonban külsőleg már hasonlít a szellemi világhoz. (Jézus is kelő kovászhoz hasonlította az egész mindenséget, ahol is a legnagyobb „buborékot" az egész kenyér „külső köre" jelentette.) Hogy azonban a látható külső a belsőhöz is hasonló lehessen, ezt a nagyobb egységet, de ugyanúgy a benne

levő kisebb élő egységeket is, átfogja magával a Lélek avagy a szellemi tiszta Tudat „anyaga”, mely Lélek ezt a harmonikusan működő egységet már nem csak magába foglalja, hanem mozgatja (élteti) is. A Léleknek tehát a legfontosabb megnyilvánítás mellett ezek a legjellemzőbb tulajdonságai.

Ha az anyagi megnyilvánulás a Lélekkel nem lenne kapcsolatban, akkor az nem gondolkodhatna, nem dönthetne (nem választhatna a lehetséges megvalósítások közül), nem akarhatna semmit sem, de még csak nem is mozoghatna, vagyis leegyszerűsítve nem élhetne. Nem lehetne azonban még csak a megnyilvánulás folyamatában sem.

A Lélek a megnyilvánítás miatt nagyon közel áll illetve él a Szellemhez, mely Szellem a Lélek fölött áll, de egyszerre magába is zárja a Lelket. A szellem tehát a teljes tökéletes tisztaságánál fogva a létező legfinomabb átlátható valami, amit még érzékelhetünk akár fizikai úton is, ha képesek vagyunk arra a rendkívüli finomságra a fizikai érzékszerveink révén is ráhangolódni.

A szellem áll tehát a legközelebb Istenhez, de inkább mondhatjuk azt, hogy azonos vele. Egyedül Istentől, a lényegi azaz szellemi örök Forrástól ered és eredhet tehát az eredetére nézve csak szellemi lehetőségű értelem, a szeretet, a szépség és jóság, de minden más egyéb jó tulajdonságnak még csak a formája is. Isten szellemi mivolta pedig ezeket a „dolgokat” mint legmagasságosabb közvetítő árasztja magából egyszerre minden irányba. Isten a mindig csak jó tulajdonságait, mint belőle származókat, folyamatosan árasztja tehát mindenre illetve mindenkire, aki lényegében Őáltala és Őbelőle létezik avagy él.

Mindezek után már magunk is megállapíthatjuk, hogy a „dolgok összetétele” egyszerűen is átlátható. A szellemi dolgokba való belelátáshoz tehát egyáltalán nem szükséges a dolgokat a szálaira boncolgatni, de ugyanúgy feldarabolgatni sem, és mégis megismerhetjük bennük a közös lényeget az ugyanazon szellemi vezérlő elvet, mely szellemi „elvet” pedig nem nevezhetünk másképpen mint Mindenható Isten. Isten tehát nem valaki tőlünk „más” személy, mint ahogyan azt a félrevezetőinknek köszönhetően eddig hittünk, hanem az egész mindenség szellemi alkotója, aki egyben azonos is ezzel a mindenséggel, de ugyanakkor képes annak fölötte is állni, vagyis egyszerre több is a mindenségnél. (A földi „tudós” tehát már csak az Ő példájára alkothat. Az alkotás tehát egyáltalán nem földi eredetű!) Isten tehát a legelső és legnagyobb Alkotó az egész világon, ugyanis egyedül Ő az, aki ezt a kimondhatatlanul nagy és végtelen mindenséget az alapjaitól kezdve megalkotta. Mi szintén általa alkotott emberek, a tévesen sajátunkénak érzett világot, így tehát még az önmagunkat is, esetlegesen is csak továbbalkothatjuk. Hibába is kapálódzunk azonban Isten ellen, hiába akarjuk Őt az alkotásainkkal túlszárnyalni, ekkora „dologra” soha nem lehetünk képesek. Ezzel a tulajdonsággal ugyanis egyedül már csak Isten rendelkezik, mert ez biztosítja az Ő örök érvényű mindenekfölöttiségét és mindenhatóságát. Mi emberek tehát ha Isten eme „babérjaira” pályázunk, akkor biztosak lehetünk benne, hogy az ezen törekvésünkkel csak egyre alantasabb helyzetbe kerülhetünk. Magunkat ugyanis teljesen magunk vezérelve csak a biztos pusztulásunkhoz lehetünk képesek elvezetni, és ma már sajnos úgy néz ki, hogy Istennek ez is egy örök elve fog maradni, ha sürgősen nem teszünk róla, hogy ez azért az esetünkben mégse úgy legyen.

A SZELLEMI ÉPÍTMÉNY ÉS ALKOTÓJA

Minden elmélet, azaz minden gondolati „építmény” is összeomolhat, ha az nem jó alapokra van építve, ahogyan egy kőházzal is ugyanez történik, ha az nincsen jól megalapozva.

Az „Univerzum” Isten „megfogható tárgyilag” is manifesztálódott gondolatának a felépítménye, mely eredetileg tehát szellemi épületet vagy „házat” mi emberek az azt mintázó agyunkban a róla alkotott gondolataink révén ismerhetünk meg, mint ahogyan magát az eredeti szellemi Istent is „fele részében” csak a Róla alkotott gondolati képeken keresztül ismerhetjük meg.

Az anyagvilág lényegében tehát a szellemi belülről kivetített gondolati képek halmaza, mely képek száloptikaszerű végpontok halmazából tevődnek össze, és ugyanez az egy helyen történő tömeges előfordulásuk okozza a súlyukat, azaz tárgyszerűségüket is. Lényegében ugyanígy alkotódik vagy valósul meg a számunkra viszont már jelentéktelen súllyal rendelkező külső tér is, vagyis gyakorlatilag minden, amit mi gondolkodni képes emberek magunk, illetve Istennel együtt kigondolunk.

Ezeknek a „végpontoknak” a mozgatása pedig nem más, mint az „esemény”, a „történés”, végül is tehát a „mozgás”, mely nekünk a jelenlegi állapotunkban is elsősorban „létélményt”, de vele együtt sok egyéb más léttel kapcsolatos élményt is nyújt. Egyénileg nézve azonban mindenkinek másoknak tűnnek ezek a belülről kivetített megnyilvánulások, mivel mindenki a saját maga külön valóságát látja bennük. Az igazság tehát az, hogy ahányan vagyunk annyiféle valóságot látunk. Mi egyének ugyanis az elvárásainknak illetve a tudatunk jelenlegi szintjének megfelelően látjuk a háromdimenziós valóságot, amit mi sajnos tévesen már abszolút valóságnak képzelünk, holott itt minden csak illúzió.

Maga a világegyetem, mint maga is egy gigantikus gondolat vagy tudat folyton igazodni próbál, és igazodik is a mi egyéni gondolatainkhoz, viszont annak részei mi emberek nem valami nagyon igyekszünk a gondolataink révén hozzá viszont igazodni. Mi ugyanis az egész világegyetemet inkább már csak kihasználni akarjuk, mint ahogyan az embertársainkkal is többnyire csak ezt tesszük.

A folyton hamis elvárásainkra azonban mindig csak hamis képet kaphatunk, így az igaz valóság megismerése „rendre” elhalasztódik a számunkra. Ezért aztán az igazság a számunkra még mindig az, ahol és amikor vagyunk. Még tehát csak nem is az, hogy mikor és hol vagyunk. Ez azt jelenti, hogy elsősorban helyhez kötöttek illetve kötődöttek vagyunk vagy lettünk. Mintegy leláncoltuk tehát magunkat a kedvelt helyünkhöz, a Földhöz, illetve a Föld különböző helyeihez. Pedig a Föld a teljes Világegyetemnek csak egy pontja, mely egyetlen egyetemességben bárhol „itthol” vagy „itthon” (innét nézve azonban már „otthol”) lehetnénk, azaz jelen lehetnénk, „honosak” lehetnénk, ha igazán akarnánk, és persze ha képesek lennénk az itteni megszokott helyünktől és a mostani „súlyos” formánktól végleg elszakadni.

Mivel a tér, az idő, a gravitáció, de minden egyéb más fizikai dolog is egyedül csak gondolati eredetű lehet, miért nem utazgathatnánk a tiszta gondolati energiáink segítségével bárhová a tehát szintén gondolati úton keletkező, és az Istennel közös alkotásaink révén a keletkezés folyamatában is maradt Univerzumban? Hiszen mindehhez csupán csak a fantáziálgatásainktól és a jelen illúzióink világától, a jelen egyéni világunktól (a „súlyos” testünktől”) kellene megszabadulnunk, melyek mintegy formális fogságban vagy rabságban tartanak bennünket bennük rekedt „én vagyok” gondolatokat.

A megvalósítani vágyott ideáinknak képi anyaga, melyet a gondolatainkkal alakítunk, mind a szellemi tudatunkban képződik, azaz folyamatosan változik majd válik tisztán látható éles képpé, és azokat a tudatunkból a tiszta értelmünk révén hívjuk elő, vagyis végül is létrehozzuk avagy megvalósítjuk őket. Ha azonban azok ott még nem lennének kész állapotban, akkor nem is tudnánk előhívni őket, és úgy pedig már megvalósítani sem, mint

ahogyan a legtöbb fantáziaképünket sem vagyunk képesek megvalósítani. Különösen tehát megfogható formailag vagy testileg nem vagyunk képesek.

Az Isten által kiejtett szavak azonban már rendkívüli teremtő energiával rendelkező hanghullámok, melyek elsősorban nem is hangból, hanem értelmi energiából, és tőle értelmes akaratenergiából állnak, és megnyilvánulási vágyenergiával vannak áthatva. Ezek az energiák azonban nem csak a vágyenergiával vannak áthatva, hanem a lényegét nézve csak kettő „összetevő" teljes tökéletesen kölcsönösen, és ettől pedig már lüktetésszerűen is áthatja egymást magával. E harmonikus egységből keletkezik aztán már a „Teremtő Fiú", vagyis a megnyilvánult Szeretet, a „Fény", a világmindenség forrása, a minden további létező, így az Élet, és az életben létezők forrása is.

A ragyogó értelmi erő az Atya és akarata, a megnyilvánító erő, a produktív intelligenciával az Atyától juttatva már maga is rendelkező „Anya" azaz a tiszta fényű Tudat, a Fiú pedig az egyesítő, a „forrasztóerő", mely e két „felet" a szintén az Atyától származó, az Atyáét követően legdominánsabb teremtő erejével eggyé illetve egyben egyesíti. Ez az igazi „szentháromság", mely Isten által egyedül csak a jobb megérthetősége miatt lett megszemélyesítve.

Az Isten által a Róla mindent-tudó négy kerubja révén (melyek szintén megszemélyesített tulajdonság-energiák) létrehozott teremtésrésze azonban, mely rendszerben mi emberek is élünk, szerencsénkre vagy szerencsétlenségünkre a „pályát tévesztett", a „vigaszágas" (mert a benne többnyire szenvedve élő teremtmények szinte mindig vigasztalásra szorulnak), illetve „visszacsatolásos" teremtésrészévé változott az „összteremtésnek". Az ezen teremtés ciklikussággal vagy óraműszerűen „működő" ciklusai legvégén (a minden ciklikusság végidején) ugyanis egyedül már csak az eredeti Teremtőhöz való végérvényes visszacsatolódás révén lehet a külvilággal „paráználkodó" tudatnak a teremtés még csak lehetséges létezésű végpontjain keresztül visszajutni az Isteni Teljességbe, vagyis magába Istenbe, a mindenség Istenébe. A „csillagkapuk" tehát előbb-utóbb végleg be fognak zárulni.

A tárgyi egóink azonban a helyes ismeretek hiányában akár még véletlenül is kívül maradhatnak az Isteni Teljességen, de ugyanakkor szándékosan is! (Az utóbbit ugyanis a szabad akarat lehetővé teszi.) Mindemellett még Isten is kívül rekesztetheti a Teljességében való végleges részvételre nem érdemes tudatokat, de valószínűleg már Isten is csak reményli, hogy erre igazán nem lesz szüksége.

Ezt a lényegében a teremtményektől, azaz a teremtmények önállóan továbbteremtő (a külső egót is létrehozó) munkájától „hibássá" lett ágat az utolsó ciklus lejártakor Isten tehát helyre fogja igazítani, vagyis a teremtésnek ezt az ágát is állandó fennmaradásúvá, állandó folyamatos fejlődésűvé fogja tenni. Az óraműszerű „helyben járás" tehát örökre meg fog szűnni. Végül pedig a teljes mindenséggel együtt már abszolúttá fogja teremteni vagy változtatni, ha tetszik ez nekünk embereknek, ha nem, akkor is. Legfeljebb a makacs akaratoskodásunknak köszönhetően mi, mint földi emberiség, kimaradunk belőle, de az viszont már tényleg maga a pokol lesz a számunkra. Helyesebben azonban csak azon istentelen emberek számára, akik az igazi pokol-állapotot is meg akarják tapasztalni, és ezért nyíltan meg is tagadják még magát Istent is. A magam részéről azonban köszönöm, nem kérek belőle, sőt, Önöknek is ugyanezt tanácsolom!

AZ ISTENI MEGNYILVÁNULÁS

Amit az értelmes tudatunkkal nem vagyunk képesek érzékelni, az a számunkra mind megnyilvánulatlan marad.

Az érzékelésnek azonban szintjei vannak, és ezért sokszor az érzékelhetetlennek tűnő dolgoknak, jelenségeknek, és történéseknek már csak a hatásait, illetve a hatásaiknak is a következményeit érzékeljük. Ilyenkor tehát csak később tudatosul a lényünk lényegében a korábban tehát még érzékelhetetlen szinten ható valami. Maga a ható valami azonban még ez esetben is megnyilvánulatlan marad, viszont a hatásai révén valamilyen szinten már ismert lesz. Nos, a láthatatlan Isten érzékelésével is valahogyan így vagyunk illetve lehetünk, ha igazán odafigyelünk Rá.

Isten a „megszokott" rezdüléseit, melyekkel Ő egyre nagyobb gömbhullámokat kelt és terjeszt maga körül, a legtöbbször tehát nem érzékeljük, mert Vele nem azonos szinten létezünk, az Övével még nem teljesen, hanem még csak részint azonos a valóságunk.

Ha azonban Isten mozgásban van, akkor a teljessége hullámörvényei tölcsérszerűen vagy sátorszerűen növekvő alakot vesznek fel, mellyel az egyre nagyobb mértékű kiterjedésre törekvő megnyilvánulását tudja bemutatni az örvényeiben benne, illetve azoknak a peremein létezőknek, mint tulajdon tagjainak.

Mindezen előbbi gömb, tölcsér, sátor, és örvény formátumokat azonban szigorúan csak elviekben kell, szabad, illetve lehet értelmeznünk, mert Isten jóval több még a formáknál is.

Isten kürtszerűnek is mondható tölcsérében a körsávok, mint egymástól eltérő méretű területek, erősebben kirajzolódó körökkel vannak egymástól elkülönítve, de soha nincsenek egymástól éles határokkal elválasztva, a teljes egység változatlan egységű megmaradása érdekében.

Isten legközvetlenebb, innen a lehetséges végponti távlatból már teljesen láthatatlan első körét, az abszolút értelmi körét körülvevő tiszta értelmű értelmi védősávot követően a lélek, avagy az értelmes szellemi tudat területe vagy köre következik. Azt harmadikként követi az isteni világ, és annak négy kivetülése, majd a szellemi és anyagvilág következik a különféle síkjaival, illetve a mára már egymástól elkülönült síkjaikkal is.

A mindenség kürt vagy bőségszaruként is ismert alakja azonban az Isten gyorsabb vagy lassabb ütemű mozgásának megfelelően állandóan változik, és emiatt ez az egyetlen teljesség, azaz lényegében Isten teljessége bármikor bármilyen más formát is felvehet magára. Felveheti tehát akár az eredeti gömb alakját is, ha neki az úgy tetszik, ha a teljességét a kedve szerint éppen gömbformációban akarja látni.

Mivel minden megnyilvánulás az Isten eredeti terében keletkezik, és mivel minden ott veszi a kezdetét, abszolút értelemben az egymástól inkább csak eltérő mintsem különböző dimenzióknak abból a nézőpontból (tisztán eszmeileg) már nincsen semmi különösebb jelentősége. Ezeket a minőségi eltéréseket ugyanis egyedül csak az egyéni tudatok illetve közösségeik által használt egymásétól eltérő szintű érzékelése teremti. A tudat a dimenziókat azonban azért is érzékeli, mert azokat egy tökéletesen semleges energia határolja el egymástól, melyet mi emberi tudatok hártyának vagy fátyolnak nevezünk. (Ez a hártya vagy fátyolszerű valami ezért még az atomokban, de ugyanúgy az agyunk két féltekéje között is megtalálható.) Nos, ezt a fátylat mi emberek az űrben sötétségként érzékeljük, illetve az űr sötétségeként is érzékelhetjük, holott igaz valójában a sötétség egyszerűen csak tükre a tudatlanságunknak. Igazából ugyanis a sötétség is fény, csak a látható megnyilvánításhoz még elégtelen fény. A „sötét" a jelenlegi értelmével tehát még nem képes a már igazán létező dolgokra rávilágítani, illetve azokat megvilágítani, világossá (megérthetővé) tenni.

Isten minden megnyilvánítása tehát az Ő eredeti, az Ő abszolút 0 kiterjedésű pontjából, vagy még inkább az abszolút kerek „karikájából" (az abszolút tökéletességét jelentő és egyben jelképező köréből) indul ki, és a terjeszkedési sebessége függvénye képezte szögben

kúp vagy sátor, illetve gömbszerűen valósul meg. (A kúpszerű formát gyakran láthatjuk is, amikor a Nap sugaraival a felhőkön áttörve a Nagy Piramis szögeivel teljesen azonos szögben sátorpalástszerű formát képez a Föld felett, mely „sátorpalástnak” alapját a sugároszlopokkal, mint képletes sátorrudakkal körülhatárolt föld képezi.)

Az Isten eredeti terében levő dolgokat, melyek egyedül csak onnan, és pedig Isten által indíttatottan nyilvánulhatnak meg, a tudatos érzékelésünk egyáltalán nem képes érzékelni. Mi emberi tudatok a jelenlegi tudatállapotunkban az isteni dolgoknak már leginkább csak a különböző hatásait vagyunk képesek érzékelni. A hatások hatásaira ugyanis mindig valamiféle képzet születik illetve jelenül meg a tudatunkban. Erről aztán mi tévesen azt hisszük, hogy azokat mind egyedül mi fogalmaztunk illetve alkottunk meg a tudatunkban, és ezért bírjuk azoknak jelentős részét már külsőleg is megnyilvánítani. Az igazság azonban az, hogy ha egy tárgyat látunk, akkor lényegében csak fényeket, színeket, a fényekkel együtt járó hő és hanghatások, és más velük és egymással bizonyos szinten kölcsönhatásban álló hatások összességét érzékeljük. A tárgyakat tehát többnyire csak különböző szintű rezgéshullámoknak, vagy egyszerűen csak rezgéseknek az egyesített formáiként érzékeljük, csak a fordított felállásunknak köszönhetően mást képzelünk róluk. Mi földi emberek a tárgyaknak valójában tehát csak az őket körvonalazó külső, a tiszta fehérhez viszonyítva egyre sötétebb árnyalatú „héjukat” látjuk, illetve az azokról felénk visszaverődő hatásokat érzékeljük a szemünkkel, de a többi külső érzékszervünkkel is. A tudatunk pedig ezeket az érzékleteket szilárd megnyilvánulásként fogja fel. Istent, a tárgyak eredeti alkotóját azonban ebből a nézőpontból soha nem láthatjuk meg, igazán nem érzékelhetjük, mert a jelenlegi dimenzió, ahol most éppen tartózkodunk, az Isten eredeti világához képest egy más dimenzió. Értelmezni viszont nagyon is jól tudjuk (ha akarjuk) az eredeti, igaz valósággal egyedül csak maga rendelkező Isteni Világot. Azt a világot azonban soha nem fogjuk tudni megfogni, még csak a legparányibb részletében sem, mert még az evilágban sem magát az anyagot foghatjuk meg, hanem csak az azt számunkra észrevétlenül összetartó, azaz azt egy egységben tartó energiát. Ha tehát egy tárgyat kézzel vagy más eszközökkel átalakítunk, akkor nem teszünk mást, mint hogy mechanikai avagy művi eszközökkel a tárgyat egységgé összetartó energiának hatásait más jellegű összetartozásra kényszerítjük, illetve késztetjük. Ezt pedig mindig elsősorban az értelmi és a tudati energiáink révén tudjuk megvalósítani, és csak azt követően, az elvit vele mintegy kiegészítve érjük el fizikai úton is a kívánt változást. A gondolatainkat az értelmünk révén viszont akár már azonnal is megváltoztathatjuk, de ezt a változtatást végrehajthatjuk az agyunk, mint erre a célra is szolgáló tárgyi eszközünk révén tudatosan is. A tiszta értelmet azonban még ebben az esetben sem mellőzhetjük a változás megvalósításánál.

Mivel az Istennel együtt abszolút létezők Isten eredeti terében tartózkodnak, minden megnyilvánulás legelőször Isten ezen legközvetlenebb közelében valósul meg. A már meglévő abszolútok azonban mivel rendkívül finom árnyalatokkal eltérőek egymástól, Isten ideáinak megfelelően bizonyos minőségeken belül rendszereket hoznak létre, melyeket mi tudatok egymástól különböző terekként illetve dimenziókként érzékelünk.

A már kész illetve még csak készülő rendszerek pedig úgy jönnek létre, hogy az Isten által létrehívott egységnyi vagy egyéni szellemi „anyagok”-ból, mint szellemiségekből részükre a létezésük mellé szintén az Isten által juttatott szellemi energia, az értelem hatására kialakulnak a lelkek. Ezek az értelmes szellemi tudatok (lelkek) pedig az Istennel és a szellemükkel közösen meghatározott programozásuk szerint a korlátlanul rendelkezésre álló szellemi „anyagból” az egységük köré különböző minőségű energiákat mint anyagokat szerveznek, mint amilyen például a mi emberi testünk is. Az egységnyi szellemünk, illetve a már ő képezte tudatunk köré tehát legelőször is a tisztább energiák, majd a legkisebb anyagi (elemi) részecskék, őket követően pedig már az atomok, molekulák, sejtek szerveződnek, és alkotnak szervezett rendszert, azaz az értelem létrehozta egységben működő szervezetet. A fizikai test

szerveződése tehát minden esetben a szellemi értelmi energiák hatására kezdődik, illetve történik is meg. Ebből pedig megint csak az következik, hogy mindenféle szintű megnyilvánulás Istenből illetve Isten legközvetlenebb teréből indul ki, és ölt más terekben is az eredeti szellemi önmaga egységére az egymástól különböző vastagságú „fátylakkal” elhatárolt terekre jellemző formákat, azaz testeket.

A mi fizikai testünk érzékelése azonban Isten eredeti terétől nem kifelé, hanem visszafelé halad, ezért a többi dimenzióhoz hasonlítva kiemelten is különleges a helyzetünk. Emiatt érzékeljük úgy, hogy nekünk először a fizikai anyagú testünk jön létre, és csak azután mintegy belőle fejlődik ki a szellemi részünk. Mi tehát tévesen azt hisszük, hogy legelőször a testi szilárd formánk, azt követően pedig a tudatunk, majd az értelmünk fejlődik ki, a legtöbb esetben arányosan a testünk növekedésével. Ez azonban egyáltalán nem így van, ugyanis a megfoghatatlan szellemi értelem nélkül semmiféle szintű létezés sem létezne, de még csak nem is lehetne. A tudósaink viszont ennek éppen az ellenkezőjét állítják! Ki is van akkor igazából a fejére esve? Mi az előbbieket biztosan tudók, vagy ők, a mi ezen kijelentéseink ellentétes igaza felől okoskodók?

HIBÁS ISTEN-FELFOGÁS

Isten lényegének, vagyis az alapvető fontosságú értelmének a részint már meglévő kinyilatkoztatása már eleve azt feltételezi, hogy az ember a jelenleg szinte már kizárólagosan használt (földi) természeténél fogva is képes Isten üzenetét illetve szavait meghallani, és a tudatába befogadni is.

Az ember tehát igenis meg tudja ismerni Istent e sajátságos nézőpontból is, ha akarja. Az ember ez esetben a saját természetes értelmével azaz az eszével is megismeri a legtisztább Értelmet és Szeretetet, vagyis lényegében a lényegi Istent.

Az a felfogás azonban mindenképpen hibás, mely azt tételezi fel, hogy az isteni kinyilatkoztatás az emberhez csak kívülről érkezhet. Az isteni értelem ugyanis belülről egyaránt, azaz kizárólag csak szellemi úton, de akár a kettő együttes útján is megérinthet bennünket emberi tudatokat.

Isten eszes (kívülről jövő) megismerése azáltal jön létre, hogy miközben a gondolkodó ember a tapasztalatain elgondolkodik abban világban, melynek maga is a része, az átfogó gondolkodása révén olyan jelenségekre figyel fel, olyan adottságokat „fedez fel", melyek az Abszolútra, az Abszolútum személyes illetve tényleges jelenlétére utalnak. Ezek az isteni jelenlevőségek tehát nem csak az Isten személyes jellegű jelenlétére utalhatnak, hanem egyben Isten egyszerre természetfölötti, és ugyanakkor a természetben benne is rejlő mivoltára is.

Az ember a kizárólag csak az anyagból való kiindulása folytán sajnálatos módon csak „titokzatos (teljességében tehát ismeretlen) hátteréként" ismeri fel az Abszolútot, az Igaz Valóságot, a Teremtő Istent. Ezen esendőségéből adódó Istentől való elfordulása illetve elesettsége folytán az ember azonban végül is folyton szemben áll azaz ellenkezik Istennel, miközben Ő illetve „Az" őt magát meghatározza.

Mivel azonban az ember minden értelme (így tehát az „esze" is) a „feltétlenre", vagyis a legigazabb valóságra avagy az igazságra irányul, az embernek nagyon is lehetséges (még tehát ebből a kifordított nézőpontból is) megismerni az Istent. Az emberi értelem ugyanis magánál a természeténél fogva van ráirányítva az Abszolútumra, maga az Abszolút által. Minden megtörténtnek (tapasztalatnak) tehát, ami az ember látókörébe kerül, megvan a pusztán csak rögzíthető tényen túli jelentősége is. Emiatt viszont az értelem révén alakulgató Isten-ismeret és az isteni kinyilatkoztatás nem hogy kizárja, hanem nagyon is feltételezi egymást. Hogy azonban mindebben tisztábban lássunk, először is meg kell értenünk az isteni és az emberi tevékenység egységét és különbözőségét. E nélkül ugyanis soha nem juthatunk el az Isten valós jelenléte mellett való bizonyságtételhez, melynek szintén három útja van: külső, belső, és a „külső-belső", azaz belső és külső egyszerre.

Ha tehát az isteni kinyilatkoztatást (esetünkben Jézus szavait és tetteit) a világhoz tartozó fizikai és szellemi erők sajátságos működésének fognánk fel, akkor többé már nem tagadnánk azt, hogy Isten személyesen (is) működik a világban.

Isten az Abszolút tehát nagyon is képes a próféták által szólani, és ezért végre már el kellene hinnie az egész emberiségnek is, hogy Jézus Krisztusnak, a fő prófétának az emberi szavai és tettei valójában Isten szavai és tettei voltak. E hit nélkül ugyanis az ember megint csak nem juthat el az Isten-bizonyításhoz, azaz az Isten igaz létezése mellett való tanúságtételhez.

Az isteni és a teremtményi egység és különbözőség csúcspéldája tehát Jézus Krisztus volt, de mindezt még máig sem sokan (de legalábbis még mindig nem elegen) vettünk észre, azaz fogadtuk be az „eszünkbe".

Ezért marad tehát a részünkről többnyire el a külső tanúságtétel Isten létezése mellett, és még mindig ezért nem vagyunk elegen képesek ráhangolódni az isteni kinyilatkoztatásokra. Ezért hangzik tehát még mindig idegenül a számunkra az Isten személyes szava.

Ezért lesz tehát majd a magát Krisztus Jézus személyén keresztül újabban kinyilatkozó Istennek szüksége arra, hogy a mindig működő kegyelme mellett kényszerítő, lényegében azonban „ösztökélő” erőket (melyek egyaránt lehetnek külsők és belsők) is alkalmazzon velünk szemben, hogy végre már mi Tőle elfajzott teremtményei is újra képesek legyünk legalább erre az üdvözítő kegyelmére ráhangolódni a jelen teljességű lényünkkel (is). (Ez történt egyébként a Saulból lett Pállal is.) Csak ezáltal lehetünk ugyanis eggyé, azaz valóban egy természetűvé Istennel, mely isteni természet tehát végül is csak „kettős”, és nem pedig kettő egymástól különálló, mint ahogyan azt sajnos még mindig a többségünkben tévesen hisszük.

Egyedül csak az Isten kinyilatkoztatásának felismerése, megértése, és magunkba való befogadása eredményezheti a belső és külső tanúságtételt Isten mellett, mely elvi és gyakorlati tettek szintézise a tulajdonképpeni „hitvallás”. Az Isten-hitet azonban nekünk embereknek nem lett volna szabad elválasztanunk a megvallásától, mivel a külső tanúságtétel a belső nélkül teljesen értelmetlen lehet csak, mint ahogyan a belső is külső nélkül. Külső tanúságtétel nélkül ugyanis a belső nem rendelkezhet a jelen, elsősorban anyagi természetünknek (is) megfelelő „tárggyal”.

Isten azonban ellentétben a többségünkkel (akik ezt viszont feléje még mindig nem teszik meg) alkalmazkodik a jelen emberi természetünkhöz, és a külső valóságban alkalmazott jelei által megmutatkozik nekünk. Persze csak ha éppen van kedve magát közölni felénk, mert mi valamely neki tetsző gondolatainkkal illetve cselekedetünkkel felkeltettük a figyelmét.

Nos tehát innen illetve ebből eredhet az ember számára már kézzel is megfogható, azaz fizikailag is érzékelhető Isten-tapasztalás. Ebből következhet aztán az egyre fokozódó vágy az Istennel újra egy közösségbe való kerülés iránt, amiből pedig már az annak üdvözülés általi megvalósulása. Természetesen azonban mindig és minden esetben csak akkor, ha eléggé állhatatosak vagyunk e vágyunkban.

Egyedül csak a rendíthetetlen, állhatatos, nyíltan és őszintén megvallott belső egyistenhit jelentheti tehát az igaz hitvallást. A lényeg tehát soha nem a vallások által legtöbbször tévesen kihangsúlyozott „vallási hitben” van. A vallásos hit ugyanis előtérbe helyezi magát a vallást, mint elsősorban tárgyi szervezetet a mindig csak szellemi lehetőségű hittel szemben. Ezáltal tehát a vallási csoportok azt jelentik mintegy kimondatlanul is ki, hogy kizárólag csak az ő közvetítésük, illetve segítő közbenjárásuk révén fejezhető ki Isten felé a hitünk nyílt megvallása. Így azonban a vallások a fontosságukat Isten legfontosabbsága elé helyezik, miáltal az elsősorban mindig csak egyéni lehetőséggel megvallható hit nem egyenesen az Isten felé, hanem elsősorban az adott vallás (ne adj Isten vallási vezető!) felé irányul, és csak azt követően irányul Isten felé. Ilyen elvárások mellett tehát a hit már legfeljebb is csak másodsorban érheti el a célját, a „tárgyát”, vagyis magát a leghatalmasabb Transzcendenciát, Istent.

Tulajdonképpen azonban az emberek azért fogadják el az egyházakat illetve vallásokat, vallási intézményeket, mert valamilyen szinten hisznek Istenben, viszont a félrevezetéseknek köszönhetően szinte minden tévesen azt hiszik, hogy Isten és Jézus Krisztus egyedül csak az egyház által szólhat hozzájuk. Ez egy óriási tévedés, melyből az embernek végre már fel kellene nőnie. Így ugyanis az egyház illetve a vallás az elterjedt tudományos tévhiteknek köszönhetően már amúgy is a „háttérbe” helyezett Isten elé csak egy még újabb „hátteret” helyez, melyen keresztül ő inkább gyakorolja, mintsem a tagjai gyakorolják az Istenbe tehát közvetlenül, minden képviselés és közvetítés nélkül is belevethető hitet, helyesebben azonban „hitvallást”. A kettő, tehát a hit és a vallás ugyanis csak elviekben, és kizárólag csak feltételesen választható el egymástól, igaz valójában sohasem. (Amit ugyanis Isten egybeszerkesztett, azt ember az igaz valójában nem választhatja szét sohasem. Legfeljebb tehát csak látszatra, vagyis itt mindig csak az itteni látszatnak megfelelően.)

Ez tehát ebben a kérdésben a lényeg, még ha a félrevezetőinknek illetve a félreértéseinknek köszönhetően mindez innét a látszat világából teljesen másként látszik, akkor is.

Az elsősorban mindig csak személyes lehetőségű hitvallás lehet tehát egyedül képes arra, hogy a világot a személyes isteni szeretet művi alkotásaként ismerje meg. Így tehát már csak esetlegesen is másodlagosnak mondható a földi szervezeti úton, vagyis az emberi szervezkedés és irányítás révén végzett Isten-megismerés.

A hibás Isten-felfogásunkon tehát sürgősen változtatnunk kell, ha mi magunk is el akarjuk érni, az egyébként Isten részéről mindenki számára egyaránt elérhetővé tett üdvözülést.

Mindenki lehet tehát az Isten közösségében személyesen Isten által is üdvözölve a Hozzá való visszatérése alkalmából, amennyiben a helyes utat járja. Ehhez pedig a legközvetlenebb Út, mint ahogyan azt maga Isten is közölte velünk, egyedül maga Jézus Krisztus, és nem pedig a hit testvérétől erőszakos úton elválasztott, magát előtérbe helyezett vallás lehet. Jól gondoljuk tehát meg, hogy kinek is és kiben is hiszünk elsősorban: Istenben avagy Krisztus Jézusban, vagy inkább már csak a vallási vezetők szülte istenekben illetve krisztusokban, ne adj Isten ezeknek a vallási vezetőknek szavaiban Isten és Fia szavai helyett. A helyes javaslat tehát értelemszerűleg következik: mindig, és mindig elsősorban higgyünk csak Isten és Jézus szavainak, és mindig csak Őket követően higgyünk, és pedig azon emberek, illetve emberek által szervezett csoportok szavainak, akik Isten szavait minden elferdítés, félremagyarázat, különösen pedig minden személyes vagy csoportos érdekek nélkül tolmácsolják felénk. Ne higgyünk tehát sohasem a hamis tanítóknak, akiknek egyszerűen csak tetszést okoz, hogy előttünk Isten atyai képében mutatkozhatnak a kedvük szerint. Az ő Isten-képük ugyanis hamis, mely hamisságot, mint a Bibliából tudjuk, az Isten nagyon is gyűlöli. Jaj, tehát nektek képmutató „írástudók” azaz Istent csak színleg szerető és követő „farizeusok”!!!

IV. fejezet

A TERMTŐ ÉS A TEREMTMÉNY IGAZ KAPCSOLATA

AZ ISTEN TELJES VALÓSÁGÁBAN LÉTEZŐ LÉLEK

A valóság legtisztább foka a Szellem, a szellemi Isten, aki önmagából kiárad, és önmagán is túl csordul, mint egy örökké teli edényből a finom olaj sűrűségű, rendkívül ízletes bor. Isten e túlcsordulása által pedig az eredeti valóságánál alsóbbrendű valóságokat, s bennük lelkeket, élő gondolatokat hoz létre. Lényegében azonban beleteremti illetve belehelyezi őket ezekbe a teremtéseibe, vagyis az eredeti valósága mintájára létrehozott teremtő világaiba. Azonban minél távolabbra kerül Tőle az ily módon létrehozott, már bizonyos szintű önállósággal is felruházott valósága, abban egyre kevésbé lesz illetve marad meg az eredeti valóság, viszont egyre több lesz benne annak a látszata, azaz a látszatvalóság, az illuzórikus valóság.

Ezek a látszatvalóságok azonban az isteni törvénynek megfelelően egyben szüntelenül visszafelé azaz felfelé is törekszenek, hogy az egyre magasabb és tisztább valóságok mellé kerülhessenek, majd velük akár végérvényesen is egyesülhessenek, és onnan vagy attól fogva pedig már egyesült erővel folytathassák az útjukat tovább felfelé, a legigazabb valóság, Isten közvetlen valósága felé. (A fizikai galaxisok is valójában tehát e célból egyesülnek egymással.)

Természetesen az ezekben a tehát maguk is utazó valóságokban lakozó gondolatok illetve lelkek is végül már tisztán szellemiekké akarnak illetve vágyódnak válni, és Isten segítségével válnak is, hogy aztán már maguk is igaz valóságokká, lényegében azonban beteljesedett önmagavalókká lehessenek, akik Istenhez hasonlóvá válva aztán már maguk is képesek lesznek az önmagukon való túlcsordulásra. Természetesen azonban mindig csak Istent követően, és az általa meghatározott mértékben illetve irányban.

Az Isten lényegi központja által irányított kiáradás és a visszaáradás tehát folyamatos, ami a Szellem kilégzése és belégzése folyamatának felel meg. A teremtett világ pedig éppen e folyamatos „légzés” következtében nem kerülhet sohasem túlsúlyba a teremtő világgal szemben, hanem örök harmóniában marad vele.

Vannak azonban alsóbbrendű valóságok, vagy még inkább csak ilyen valóságrészek, melyek olyannyira önállósodnak (valójában azonban önmagukba záródnak), hogy továbbá már nem kívánnak részt venni ebben az előbb vázolt végtelen nagy, illetve mérhetetlenül nagy harmóniában. Ezért aztán ezek a valóságok minden rendelkezésükre álló erejükkel külön pályára igyekeznek állítani magukat, mely pálya végül már gyökeresen is eltér a végtelen egész, a legnagyobb egység mindig csak előre haladó, és felfelé ívelő pályájától. Az ilyen eltévelyedett, inkább már csak magukban bolyongó világok illetve lelkek azonban vagy megtérnek az Egységhez, vagy pedig Isten a türelmi idejének lejárta után végleg leválasztja őket a Teljességéről, de többnyire csak beleolvasztja őket a legnagyobb Semmibe, ami végül is szintén magával egyenlő. Isten tehát az akaratával makacsul ellenszegülőket nem úgy engedi, hanem egyenesen úgy olvasztja vissza magába. Az így visszakerülők azonban lassan vagy nagy hirtelenséggel, de mind elveszítik az eredeti ki-, illetve mi-„vagyiságukat”, és a belőlük ezzel az „ízeikre” (legkisebb egységeikre) történő széthullásukkal szintén folyamatosan képződött „ősmasszából” Isten aztán új világokat illetve lelkeket teremt örök folyamatosan. Isten teremtése ugyanis, mint ahogyan a tulajdon létezése is: örökkön örök. Mindezt viszont nagyon is jó lenne minden Isten létezésében még mindig kételkedő személyiségnek még talán ebben a fizikai életében belátnia, hogy nehogy aztán, akár még csak véletlenül is, de örökre elveszítse az eredetei, azaz a tisztán szellemi személyiségét, mely által a szellemi tudata, mint most magán éppen tapasztalhatja is, egy részével fizikailag is megvalósulhat Isten segítségével, Isten segítő hozzájárulásával.

A fizikai megvalósulásunk azonban egyben, és legalább egy esetben az első bukás óta már szükségszerű is, mivel az isteni kettősségről, azaz a teljes tökéletes egyneműségről, és a már abból származó örök hármasságnak az egylényegűségéről csak itt a kettősség világában megszerezhető tapasztalatokkal gazdagodván, akár már örökre is jó irányt vehet fel az

innentől fogva egyébként már gyorsabb ütemben is megvalósulható felemelkedésünk a jelenlegi miénknél jóval több valósággal és egyre kevesebb látszattal rendelkező valóságokhoz. Végül pedig már Isten közvetlen valóságához, a tiszta létezéshez, azaz végül is magához az Igaz Istenhez.

A tévhitekkel ellentétben tehát senki sincsen, és még csak nem is lehet kívül az Isten Teljességén, az Isten teljes valóságán, esetleg csak az, aki ellentétben Isten akaratával, makacsul ragaszkodván a saját akaratához, Istennek a magától való teljes és tökéletes elutasításával illetve megtagadásával maga eszközli ki Istentől a Teljességéről való végleges, vagyis a többé már nem is csak látszatra történő leválasztását. Ezt az utóbbi fajta, látszatra történő leválasztást azonban Isten a türelmi idejének lejártáig talán nem is egyszer megteszi, hogy a teremtménye végre már ne mindig csak a száraz és „durva”, a szinte már megkövesedett eszére, hanem inkább a lelkét azaz a szellemi tudatát is jól ismerő tiszta értelmére hallgasson, és irányító segítségével végre már véglegesen is visszatérjen Hozzá a tévelygése okozta, talán már túl hosszúra is nyúlt bolyongásaiból.

A TEREMTŐ ÉS A TEREMTMÉNY VALÓS VISZONYA

Isten, mint feltétlen létező, a Vele egyazon Teljes Létezésnek egy bizonyos formájában benne rejlik minden teremtményében. A létben vagy létezésből azonban csak részesedő teremtmény pedig, mint szintén létező, ámde Istenhez, a Léthez viszonyítva, és elsősorban a „rész” avagy „tag” állapotából adódóan már csak korlátozottsággal létező „létező”, viszont benne rejlik Istenben. Legalábbis a mi teremtményi „oldalunkról” nézve mindkét jelenlét rejtettnek tűnik.

Ez az egymásban való benne rejlés az esetünkben azonban egyenlőre még csak kölcsönös lehetőségű lehet mintsem azonos szintű, ugyanis az mindkét „fél” esetében másképpen valósul meg. A feltétlenül vagy mindenképpen „végtelen Lét” azaz Isten ugyanis már eleve a nagyságrendjénél fogva nem hasonlítható, nem egyeztethető össze, de még csak nem is mérhető össze az általánosan véges, és legfeljebb is csak lehetségesen végtelen „létezővel”.

Isten tehát mint Létezés csak úgy azonos, illetve csak úgy lehet azonos a teremtményével, hogy mivel a saját létéből ad részt a teremtményének, a révén maga is teremtménnyé lesz.

A rész állapota miatt azonban a teremtmény Istentől azaz az Isteni Egésztől legalábbis az arányaiban különböző lesz, vagyis Isten és a teremtménye között „különbözőség”, az isteni lényeget nézve viszont már csak „minőségi eltérés” jön létre.

Maga a teremtmény pedig azért mondható azonosnak Istennel, mert Isten létéből részesedik, miáltal tehát még ha csak korlátozott mértékben is, de a lét neki is a sajátja lesz.

Mivel Isten abszolút önmaga által létezik, feltétlen létező, másképpen tehát nem minősíthető. Ebből pedig már szintén természetszerűleg adódik az, hogy Ő teljesen másképpen létezik, mint az alapjaiban általa megteremtett világai avagy világrendszerei. A világai ugyanis a létből szintén csak részesedő teremtett valóságok. A világoknak az Istentől kapott léte azonban nekik is a sajátjuk lesz. Önállósággal viszont ezek a világok, mint szintén teremtmények, mindig az Istentől való függés szerint rendelkeznek.

Isten tehát a lényege révén egy velünk teremtményeivel, beleértve tehát ebbe a teremtett világait is. Mivel azonban a teljes létet már csak az egyéni formánknak Istenhez való aránytalansága miatt sem lehetünk képesek birtokolni, mi teremtmények soha nem lehetünk azon a szinten azonosak Vele, mint amilyen szinten Ő azonos tud lenni velünk. Viszont bármennyire is szeretnénk ugyanígy olyannyira különbözni sem tudunk Tőle, mint amennyire Ő különbözhet tőlünk. A saját létmódunkat ugyanis soha nem lehetünk képesek úgy megvalósítani, de a már meglévőt még csak megváltoztatni sem, mint ahogyan azt Isten tudja illetve képes.

A teremtett valóság lényegében tehát Istennek a legszabadabb önközlése, ami önmaga legteljesebb kibontakoztatása következtében jön létre. Isten valóságai illetve világai azonban mindig csak olyan mértékben rendelkeznek valósággal, valamint a részéről nekik adott önállóságukkal is, amilyen mértékben (arányban) Isten nekik a tulajdon létéből ad. A „teremtettség” tehát egyazon az Isteni Létből való részesedéssel. Mindebből pedig már egyenesen következik az, hogy a teremtmény az elért állapotának azaz fejlettségi szintjének megfelelően tehát már csak tükrözi, illetve már csak tükrözheti magán keresztül a végtelen illetve feltétlen Létezést, vagyis Isten létezését. Lényegében azonban az Isteni Létet, a legbelsőbb és legtisztább Létezést, ami szintén Istennel egyenlő.

Ha pedig magát a teremtés forrását keressük, akkor egyedül csak az igaz szeretethez, az értelemmel egyazon szeretethez, az isteni szeretethez, a legemelkedettebb szintű és legtisztább szellemi szeretethez juthatunk el. Egyedül ugyanis ez az egyben legőszintébb Szeretet azaz Isten képes arra, hogy bármely teremtményének önállóságot adjon úgy, hogy azt közben nem hogy egyre jobban eltaszítja, eltávolítja magától, hanem egyre bensőségesebben, éspedig minden kényszer nélkül magához köti. Isten eme mindent felülmúló képessége pedig abból adódik, hogy Isten tulajdon léte minden egyes teremtménye létét, még tehát a „semmi”

létezését is, jobb kifejezés híján: „megelőzi”. Az örökkévaló Isten tehát minden bizonnyal előbb szeretett bennünket teremtményeit, mint mi Őt.

Mi teremtményei azonban viszontszerethetjük Őt, mint a Teremtőnket. Tegyük tehát ezt, de többé már ne pusztán csak gyermeki kötelességből, hanem az iránta valóban, és a példájára őszintén is érzett, és már általunk keltett feltétel nélküli szeretetből!

A SZELLEMI TUDAT FEJLŐDÉSI FOLYAMATÁRÓL

Az egész Biblia lényegében az elsősorban tárgyivá lett szellemi tudat ismét szellemivé való visszafejlődéséről, illetve az Isten segítsége által történő visszafejlesztéséről szól.

A „megkövesedett", azaz megfogható tárgyivá lett szellemi tudat ismét tisztán szellemivé történő visszaalakulásáról van tehát szó, mely lényegében egy végtelen fejlődési folyamatnak csak egy, de a szellemi tudat további fejlődésére nézve igen jelentős része.

A Biblia, de a többi szentírásoknak is szinte minden sora tehát az eltárgyiasult, mesterkéltté avagy „művivé" tett élő értelem tisztán szellemivé való visszaváltozásáról, vagyis az élő értelem visszaváltozási képességének kifejlődési folyamatáról, illetve a visszaváltozás megvalósulásának lehetőségeiről beszél, oktat, tanít, világosít fel bennünket „megkövesedett", azaz magukat a fizikai anyaghoz hozzáragasztott emberi értelmes tudatokat.

Az eredetileg tehát mindig szellemi minőségű tudat elhagyva és eltávolodva az eredete helyétől, az alapjaiban szintén maga az Isten alkotta művi világ képletes fogságába esik. Lényegében azonban a szándékának illetve a tudatra jellemző kíváncsiságának megfelelően legelőször valószínűleg ide az anyagi világba „pottyan" bele, ahol is a fizikai test magára öltése révén magába az anyagba is belekerül. Tulajdonképpen tehát maga is élni akar, mivel az anyagon egyszerre rajta és benne történő létezés nem más, mint a szintén az Isten egyedül jogos tulajdonát képező „élet". Az élet lényegében tehát egyazon a létezéssel, viszont az itteni látszatból (a fizikai anyagra alapozott nézőpontból) ez az azonosság inkább különbözőségnek tűnik, mintsem egyezőségnek illetve egyenlőségnek.

A szellemi tudat fizikai anyagba történő „fogságba" esését, az önakaratából Egyiptomba ment zsidóság fogságba kerülése szimbolizálja a Bibliában.

Isten tehát látva a tulajdon népe (lényegében tehát a belőle származó szellemi tudat csoportja) már-már túlcsorduló szenvedéseit, elhatározza, hogy véglegesen véget fog vetni ennek a fogságnak, vagyis hogy fokozatosan kiszabadítja, megmenti, illetve megváltja őket ebből a már talán túlságosan is hosszan tartó rabságukból. A zsidók Egyiptomból történő látványos kivezetése képében elkezdi tehát a megkövesedett állapotból történő kivezetés folyamatát. A kivezetés ugyanis egyáltalán nem egy befejezett tény, mint mi azt még mindig tévesen hisszük, hanem egy nagyon is élő folyamat, mely tulajdonképpen még most is tart. Ezt a kivezetési folyamatot a zsidó nép tehát egyszerűen csak mintázni volt hivatott. Valójában azonban ez a ma is tartó folyamat zsidó nép botladozásainak, főképpen azonban Jézusnak köszönhetően mára már az egész emberiségre nézve is érvényessé vált. Még inkább azonban Isten mindezt már eredetileg is így tervezte el.

A fogságból való kivezetés első fázisa tehát a puszta sivárságába történő vezetés, illetve az ott történő vándorlás. Mindez azért van, hogy az Istent követő ember a szellemi, és egy részével belőle fizikaivá lett tudatával együttesen tapasztalja meg az üresség, a kilátástalan sötétség, azaz a maga magának okozta „feketesége" (Istenről való tudatlansága) állapotát. A vándorlása során megtörténő kiüresedése során azonban a tudat megismeri a lezuhanása okát is, és az abból származó jelenlegi kilátástalansága állapotát is. Ez az egyéni ember esetében is mintegy 40 évig tart.

Isten a vándorlás végén aztán már megvillantja magát, azaz megmutatja a maga „fehérségét" (legnagyobb tisztaságát avagy az egyedül igaz „Szent"-ségét illetve „dicsőségét") a fogságból menekülő teremtményei előtt, valamint megpillantatja a tudattal vagy felvillantja előtte az új hazája illetve állapota elérési lehetőségét, majd meg is kezdi a tudatnak oda számos küzdelem és szenvedés árán történő el-, illetve visszavezetését. A zsidó nép jól példázza, hogy ezen az úton a szélsőségek képviselői sorra elbuknak, míg a mértékletesek, a kiegyenlítetten élők, az Isten szavait mindig követők, és Isten utasításait maradéktalanul betartók pedig tovább haladnak előre az úton, és el is érik az Istennel közösen kitűzött céljukat, az új hazát.

Az új hazában azonban a tudatnak meg kellene tudnia tanulnia megtartani az elért pozícióját, különben azt ismét elveszti, és az elért egységéből újra szétszóródott állapotba kerül. Nos, a zsidó nép az égbekiáltó hibát, a Jézus személyében megtörténő testvérgyilkosságot (valójában azonban képletes Isten-gyilkosságot) elkövetve „kiválóan" példázza ezt az újabb tudati állapotot is, mely állapot tulajdonképpen a zsidóság egy részének rossz példájára szinte az egész emberiség szintjén el van terjedve mind a mai napig. (A zsidók egy része, példájukra pedig már az egész emberiségnek is egy része valójában még mindig csak Kain nyomdokain jár, noha maga is folyton Ábrahámra, és az Igaz Istenre hivatkozik.)

Ilyenkor az ilyen állapotba került tudat ide-oda fog kapkodni vagy hajladozni a művi világban, hogy az eredeti hazáját újra visszanyerhesse. Mindez azonban így már számosabb küzdelemmel és szenvedéssel, vagyis most már komolyabb áldozatokkal jár együtt. A zsidó nép életútja, de jelenleg már szinte az egész emberiség életútja is, mindezt már nagyon is jól példázza.

A tanulság mindezen előbbiekből tehát az, hogy a fizikaivá lett tudatnak szellemivé történő fel illetve visszafejlődése során következetesen ellene kell állnia, illetve már előre el kell távolodnia minden őt céljától eltérítő, vagy eltéríteni csak szándékozó művi és szellemi hatástól egyaránt, hogy végül aztán már végérvényes jelleggel is visszaváltozhasson szellemivé, melynek nagyon is elérhető lehetőségét maga Jézus példázta, azaz mutatta is meg a számunkra.

Az igazság tehát az, hogy mi emberi tudatok még mindig követve a rossz példát jelenleg is botladozunk, azaz ide-oda hajlunk. Még mindig nem figyelünk ugyanis a szüntelenül előttünk álló jó példára, Jézus példájára fel.

Jézus maga is 40 napig tartózkodott a pusztában magányosan, hogy a tudatát a tárgyi világtól tökéletesen kitisztítsa, vagyis hogy végérvényesen megszabadulhasson a fizikai anyag fogságából. Közben tehát Jézus maga is ki volt téve maga a fizikai anyag, és az ártó, az anyaghoz és a folyamatos romboláshoz ragaszkodó szellemiség csábításának. Jézus azonban tökéletesen úrrá lett az érzékiségén, az érzéki világ csábításán, és kezdetét vette nála a szellemivé történő visszaváltozásának folyamata. Ez a folyamat vagy út azonban, mint ahogyan az a zsidó nép esetében (aki tehát az egész emberiséget példázza) volt, és tart még ma is, úgy Jézus esetében is nagyon rögös, azaz buktatókkal teli volt. Jézus azonban szinte könnyűszerrel volt képes átlépni még a legmagasabb akadályon is a célja elérése érdekében. Ő tehát valóban képes volt a tárgyi önmaga fölé emelkedni, és Isten segítségével vissza is változott szellemivé.

A Bibliából az is jól megfigyelhető, hogy az anyag fogságából önindíttatásával részint már megtisztult minden egyéni tudat közvetlen, vagy inkább már csak közvetett úton, de előbb vagy utóbb kapcsolatba kerül Istennel. Isten tehát vagy személyesen, vagy pedig a szellemi képviselője útján attól kezdődően már segíti a tudatot a fejlődése helyes útjára illetve pályájára ráterelni és ráállítani is, de természetesen rajta tovább vezetni is, ha a tudat maga is úgy akarja. Elsősorban tehát mindig Isten vezetését kell akarnunk, vagyis minden erőnkkel arra kell vágyódnunk, hogy maga Isten illetve a Megváltó Isten, Krisztus Jézus vezessen bennünket a Hozzá vezető úton. A tudatot ugyanis az útja során, mint már a Bibliából is tudjuk, számos kívülről és belülről jövő hatás éri, melyek legtöbbje még mindig csak eltántorítani igyekszik a tudatot az előtte az isteni kapcsolat felvételétől kezdődően viszont már szellemileg is jól láthatóan megjelenült céljától. A tudatot azonban a közvetlen isteni, vagy az Istentől eredő, Istent tehát képviselő kapcsolat, látván a tudat Isten felé történő állhatatos elkötelezettségét felvilágosítja a feladatáról is, mely feladatot a biztos célba jutása érdekében minden egyes tudatnak el kell végeznie. Még tehát ha kezdetben vonakodik is tőle, akkor is. A Bibliában számos példát találunk erre is.

A tudat fő feladata azonban az Istenről és szellemi valóságáról, az „országáról", az egyetlen, de „kettős" világáról, Krisztus Jézusról, illetve mindezeknek az elérhetőségéről

szóló helyes tudás megszerzése és gyakorlása. Ezeket a lényegi ismereteket azonban mindenki csak a számára kijelölt isteni úton, azaz közvetlenül Istentől, vagy Isten személyes képviselőjétől tudhat meg illetve vethet át, viszont mindig csak az addig elért érdemeinek megfelelően. Lényegében azonban ezáltal történik meg a tudat megtisztulása avagy megvilágosodása, melyet aztán követ a következő fázis, a szellemi megérintés. Ezt a szellemi érintést avagy „illetést" az igaz próféták, a főpróféta Jézus, és a tanítványok esetében is a Szent Lélek reászállásaként ismertük meg, és ez minden bizonnyal még ma sem történik másképpen. Ezt azonban ma már nem, vagy csak kevesen vesszük észre, mivel mára már olyannyira odatapasztottuk magunkat az anyaghoz.

Isten legközvetlenebb lehetőségű megérintése, a Szent Lélek általi megérintés azonban egyben már az Isten dolgaiba való „beavatás" is a tudat számára. Az ember földi teljességére vonatkozó érintést (a fizikai testnek tiszta szellemmel azaz Szent Szellemmel történő teljes áthatását) viszont Jézus után már „megdicsőítésnek" nevezzük, melynek végül aztán az eredménye lesz a tisztán szellemivé történő át illetve visszaváltozás, mely általánosan az Isten által előírt 40 napig tart.

A nem teljes körű szellemi megérintést azonban általános esetben egy aránylag hosszú ideig tartó szüntet követi, mely azért van, hogy Isten és a szellemi tudati hatalmak meggyőződést szerezhessenek arról, hogy a jelölt már valóban érdemes-e a teljes beavatásra, vagy még fejlődnie, erősödnie kell az Istenbe vetett hite területén, illetve a célja (ami tehát szintén maga Isten) elérése érdekében.

Maga az Isten általi beavatás illetve az azt követő üdvözlés az „új" hazában azonban minden egyes tudat esetében másképpen fog lezajlani, illetve megtörténni. E folyamat végső valósághoz, azaz Isten valóságához, Isten országának kapujához elvezető szakaszában azonban igazából már az fontos, hogy a vele történő leírhatatlanul gyönyörű eseményt a tudat tudatosan is észrevegye, és aktívan vegyen részt benne, különben az el fogja veszíteni számára a jelentőségét. Ezzel azonban a tudat egyben el fogja veszíteni a jelenleginél legalább egy fokkal magasabb tudatszintre történő felemelkedési lehetőségét, vagyis lényegében a tulajdon mennybemenetelének, a mennyekbe történő belépésének megvalósulását.

Az ember mennybeszállása tehát isteni segítséggel nagyon is elérhető cél, és tehát még az egész emberiség mennybemenetele, sőt az emberiségnek a Földdel (aki eredetileg maga is egy élő, viszont a teljességével „megkövesedett", azaz fizikaivá vált tudat) együttesen történő mennybeszállása sem kizárt, ha továbbra is el nem odázzuk ezt a már igazán nemes célt.

Isten azonban még erre a szándékos elodázásra is előre gondolt. Ezért van tehát a Bibliában megírva, hogy az első fázisban csak 144 000 ember felemelése fog megtörténni, és a többi embert érintően csak részleges felemelés fog történni, ami azt jelenti, hogy egyenlőre még csak a szellemi valóság fog egy részével a földi fizikai valóságra rászállani, amit viszont az itt maradt emberek már szintén egy bizonyos szintű tudati felemelkedésként fognak megélni. Ezt pedig a Biblia szerint egy ezer évig tartó ciklust fog eredményezni, melyet követően az „ocsu", vagyis az Istent továbbra is megtagadó szellemi és fizikai tudatok már véglegesen is le lesznek választva az Isteni Teljességről, nem pedig csak látszatra, mint ahogyan ez az Isten kegyelméből fakadóan még mindig így van, és remélhetőleg még az elkövetkező 1000 évig is így lesz. Onnét következően a tudatok tehát már csak Isten irgalmában reménykedhetnek. Viszont akkor már nem a megszabadulásukért illetve a megváltásukért könyöröghetnek Istenhez, hanem már csak a puszta azaz öntudatlan létezésben történő fennmaradásukért.

Az Istenhez vezető úton a legnagyobb buktató tehát mind az egyéni, mind pedig a közösségi tudatra nézve a megosztottság, a meghasonlás, vagyis az egység nem elfogadása, a széthúzás, a kétfelé kacsingatás, különösen pedig az egymástól való teljes elkülönülésre törekvés. Isten ugyanis egységet, abszolút egységet akar a kettős világában illetve világával is,

ha esetleg még mindig nem vettük volna észre. Még tehát, ha szükségessé fog válni, akkor az egész, teljesen fizikainak az önakaratából megmaradt világ eltörlése árán is.

A mai politikusok, akik többségükben a pénzarisztokráciából illetve megbízottaikból állnak, igazából talán nem is tudnak róla, hogy miért is törekednek a globalizációra, a tökéletes egységre. Ők ugyanis elsősorban önös érdekből, mintsem Isten érdekéből törekszenek ezen így azonban már egyáltalán nem nemes cél felé.

A vallások előtt azonban ugyanígy nyitottan áll az út, hogy egy teljesen egységes hitvallást alakítsanak ki, mely hitvallás által elérhető lenne akár az emberiség közös mennybemenetele is. A vallások azonban ezirányban talán a legkevesebbet szorgoskodnak, helyette ugyanis a világi példára maguk is elsősorban önös érdekből egyre inkább csak egyénieskednek. Ezáltal viszont csak egyre jobban elhatárolódnak, illetve el is különülnek egymástól, mintsem (legalább a hitvallás területén) teljesen közös azaz összehangolt egységét alakítanák ki az Istenben hívő embereknek.

Látszatra a vallások illetve az egyházak ugyan közösködnek egymással, mélyrehatóan azonban soha nem veszik figyelembe, de nem is vizsgálják egymást, hogy a közös jegyeik alapján újra létrehozzanak egy egységes hitvallást, melyet vallási hovatartozás nélkül is minden ember elfogad. Egy olyan hitvallást tehát, mely aztán már mintegy magától adódóan vezethetne el minden „megkövült” egyéni illetve közösségi emberi tudatot a tisztán szellemivé, kezdetben azonban legalábbis az ahhoz elengedhetetlenül szükséges transzcendenssé (lelkivé) történő visszaváltozásához. Azt ugyanis azután már mintegy törvényszerűen fogja követni a tudat tisztán szellemivé történő visszaváltozása.

A vallások e helyes és járható út helyett azonban a világi intézményekhez hasonlóan csak egyre látványosabbakká igyekeznek tenni a „működésüket”, azaz az elsősorban maguk és nem pedig az Isten vezetése alapján kialakította „liturgiáikat”. Teszik ezt tehát ahelyett, hogy az egységes hitvallás újra visszaállítására törekednének, mely egykoron még egységes hitvallást pontosan a vallások tudósai választottak szét külön hitre, és külön, de már egymástól is különböző vallásra illetve vallásokra.

A vallási vezetők és a vallások tudósai mind a békéről, a békés „konszenzus”-ról papolnak (tanítanak), ők maguk azonban még mindig csak színleg vagy felszínesen békéltek meg egymással. A példájukra pedig már a követőik is csak ezt teszik.

Maguk a vallási vezetők, és az őket ezen céljukban támogató világi vezetők tehát azok, akik az önös érdekeik előtérbe helyezésével elodázzák, de legalábbis elhalasszák mind az egyéni, mind pedig a közösségi teljes megtisztulásunkat. Ők tehát azok, akik a békés lehetőségű, és a tisztán szellemi oldal részéről talán már így meg is szokott át illetve visszaváltozásunkat mind a mai napig akadályozzák, illetve igyekeznek azt az erejükhöz mérten lehetetlenné tenni is.

A vallások vezetői talán még mindig nem veszik észre, hogy a világban valami oknál fogva ma már egyedül a vallási hovatartozás ténye is elég ahhoz, hogy az emberek akár már puszta kézzel is egymás torkának essenek, és vérengző vadállatokká váljanak?

Hogyhogy nekik nincsen semmi felelősségük? Ők hogy lehet, hogy egyszerűen csak (szintén a világi példát követve) elhatárolják magukat a szélsőséges irányzataiktól, mint ahogyan a másik vallásoktól is?

Tévedés azonban ne essék, a magam részéről egyáltalán nem vagyok vallás ellenes. Jómagam pusztán csak bizonyos egykori és jelen vallási és világi vezető ember felelősségére szeretném felhívni az emberek figyelmét. Ezt a felelősséget ők ugyanis előszeretettel igyekeznek áthárítani a többi világi és nem világi vezetőre, akik tulajdonképpen a többségükben nem is tesznek mást, mint hogy az ő rossz példájukat követik. Példájukra pedig a népük (híveik többsége) is ezt teszi, vagyis minden bajuk miatt a másikat, a másik vallás tömegeit teszik felelőssé, és el is kezdik azokat tömegesen kiirtani, mint azt sajnos még ma, az intelligencia korában is, éspedig egyre jobban és gyakrabban tapasztalhatjuk.

Az eredetileg tehát a vallás révén kialakult rossz példára aztán maguk egyes világi vezetők sem tesznek még ma sem mást, mint hogy erőszakkal akarnak mindenkit, minden nemzetet a tulajdon nézeteik, pl. az általuk értelmezett globalizáció, vagy akár csak a közember szabadságát bizony igen erőteljesen korlátozó „úri demokrácia" híveivé tenni, ahogyan azt egykoron maga a keresztény vallás is tette, amikor is legelőször elbukott az Istenhez vezető útján.

De vajon így továbbhaladva hová vagy mivé fog fejlődni az emberi tudat? Talán bizony nagyobb részével valóban a tengerből és a szárazföldből előbukkanó vérengző fenevaddá, akiket a Biblia „Jelenések könyve" értelmében el kell majd pusztíttatnia Istennek az angyalaival, és csak a megmaradó kisebb részével lesz igaz emberré, vagyis tisztán szellemi emberi tudattá? Valóban ennyire elbotlottunk volna a tudati fejlődésünk során?

AZ AKÁR MÉG „KÖVÜLETTÉ” AVAGY „SÓVÁ” IS VÁLTOZHATÓ EMBERI SZELLEM

Ha a gondolkodásban szerepet játszó szervek a külső benyomások, a külső fejlesztő erők (megfelelő nevelés illetve környezet) hiánya miatt nem kapnak „munkát” azaz elvégzendő feladatot, akkor hamarosan elveszítik a rugalmasságukat, merevekké válnak, szinte tehát „megkövülnek”.

A külsőleg és helyes irányban ható fejlesztő erőket többnyire nélkülöző, vagy azoktól többségükben eltiltott ember, az értelmével gondolkodó ember mivoltából ösztönemberré válik. Ez a lényegében állapotváltozás azonban az embert már alig különbözteti meg az állattól, mivel ez esetben az ember az állatokhoz hasonlóan már maga is csak a testi szükségleteinek megfelelően él. Az ilyen embernek tehát már hiába van meg változatlanul a belső mozgató illetve hajtóereje, az őt éltetve (is) fejlesztő ereje, nem lesz művelt, ugyanis az ember műveltségét a belső és külső fejlesztőerők együttesen biztosítják.

Ha tehát az ember hosszasan hiányt szenved a külső környezetéből származó formáló illetve nevelő erőkben, akkor előbb vagy utóbb, de eldurvult, elvadult emberré válik. Lényegében tehát jelentősebb fejlődésre képtelen élőlény válik belőle. Mindennek az eredeti oka azonban paradox módon legvégül mégiscsak az ember szellemiségére vezethető vissza, illetve a szellemiségére is visszavezethető. A legtöbb esetben ugyanis az emberi szellem az, aki valami igen nagy vétket követett el, aminek következtében hiányoznak avagy jelentősen korlátozva vannak a külső, illetve bizonyos esetekben már a belső fejlesztő erők is. Az eredeti jó irányultságában való „megbotlása” vagy „bukása” miatt azonban a szellem már maga is szenvedve kényszerül szemlélni a fizikai szervei nehézkes vagy merev működését, a szervek részleges illetve teljes működésképtelenségét, és pedig a legtöbb esetben anélkül, hogy maga segíteni tudna rajtuk, azaz végül is magán.

Amely szellem azonban teljesen egybehangolódva van az emberi szervezetével, vagyis akinél mind a belső, mind pedig a külső fejlesztő erői összhangban működnek, az a mindig „normális”, azaz Isten normái szerint élő egészséges ember mivoltával egységben képez ép egyéni szellemiséget. A testével mindig harmonikus egységet képező szellem viszont már „örökké normális”, azaz teljes és tökéletes (beteljesedett) szellemiség marad.

A szellemnek viszont megvan az a képessége is, hogy a belső erejét, és révén részlegesen már a külső erejét is egy bizonyos testi szervére (esetleg szerveire) koncentrálja. A szellem képes azonban arra is, hogy a belső erejét bármelyik szervéből magába részlegesen vagy teljesen visszavonja. Ezek az „eljárások” viszont többnyire diszharmóniát, azaz diszharmonikus embert, „egészségtelen” embert eredményeznek. Az eredetileg mindig szellemi ember emiatt azonban már nem lesz képes az itt a földön egyaránt megvalósítható be-, illetve kiteljesedésére, vagyis ennek eléréséhez még további fejlődésre szorul. (A beteljesedés a szellemi tudat tökéletesen kerek egészre történő felfejlődését, vagyis a maga megcsonkította állapotából újra teljessé történő kiegészülését jelenti.)

A szellem ide a külvilágba tehát a testén keresztüljőve is „magával hozhatja”, illetve magán a testén keresztül is megnyilváníthatja a képességeit, a tulajdonságait, azaz a tudását, mely szellemi tudás lényegében itt mintegy úgy fejlődik ki a külső hatásoknak szintén a szellem által történő irányítása által. A magát tévesen fizikai eredetűnek tartó és valló embert tulajdonképpen tehát éppen hogy nem elsősorban és többnyire a fizikai teste, hanem az éltető és mozgató, mindig elsősorban szellemi erői éltetik, főképpen pedig a mindig csak szellemi lehetőségű irányító ereje tartja életben. Az ember azonban bizonyos ideig még az esetben is életben marad, ha az irányító szellemi erő elhagyja. Ilyenkor viszont az ember fokozatosan vagy nagy hirtelenséggel elveszíti az esze épségét illetve teljességét, lényegében azonban az eszének értelmi lényegét, azaz a tiszta értelem általi irányítását, és végül is idiótává válik

illetve változik. Gyakorlatilag tehát egy alantasabb tudat illetve létállapotba kerül, mint amilyenben korábban még része volt.

Amikor pedig a mindig csak előre hajtó erő eltávozása után, vagy vele egységben, már az éltető erő is elhagyja az embert, akkor viszont már menthetetlenül bekövetkezik az ember testi halála. Ezt követően pedig az emberi test, azaz a szervekből álló „szervezet” már az egészében is mintegy kövületté dermed, mely merevedést később aztán már követi az ásványi sókká történő teljes lebomlása is. Az emberről végül is tehát elmondható, hogy a fizikai teste, mint egyik összetevője révén akár még „sóbálvánnyá” (ásványi só „lerakattá”) is változhat, ha a teljes szellemiségével azonosul a fizikai testével. Embereket éltető „só” azonban még az esetben is válik belőle, ha a szellemisége csak egy bizonyos részével azonosul a testével. Az élet továbbvitelében a szellem tehát még az ezen állapotában is részt vesz.

A szellem tehát igen is „megkövesedhet”. Az viszont már mégsem mindegy, hogy a Bibliából ismert „fehér kövecske” (azaz ki-be járásra képes szellemi tudat) lesz-e újra belőle, avagy örökre megmarad az eredetileg fehérből feketévé vált, azaz bepiszkolódott állapotában. A szabad akarata révén ugyanis minden ember maga dönthet felőle, hogy egyetemben a teljes szellemiségével a fejlődése során örökké élő szellemi tudat illetve szellem lesz-e belőle, vagy megmarad „romlandó” azaz véges állapotú, szelleminek már nem is, hanem inkább már csak teljesen fizikainak (előbb vagy utóbb, de egyszer bizonyosan végérvényesen is elmúlónak) nevezhető tudatnak. A választás lehetősége tehát a belénknevelt tévhitekkel ellentétben éppen hogy a mi tulajdon kezünkben, azaz a saját szellemi tudatunkban van meg. Ne hallgassunk hát a nekünk erről mást elhitetni akaró félrevezetőinkre, hanem döntsünk magunk felőle, mégpedig helyesen, vagyis az Istennek tetsző módon. Akkor ugyanis majd meg fogjuk látni, illetve meggyőződést fogunk szerezni róla, hogy a helyes törekvésünkben Isten is velünk van, és személyesen is segíteni fog bennünket, hogy a magunk elé kitűzött helyes célt végül már maradéktalanul is elérjük.

Óvakodjunk tehát mind a teljesen „sótlan”, mind pedig a már túlságosan is „besózódott” (hibás nézetei mellett és miatt már élve „megkövült”) tanítóinktól, mert azok könnyen tévutakra irányíthatnak bennünket, melyek inkább csak a nagy semmibe mintsem az öröklétbe vezetnek!

V. fejezet

ISTEN AKARATA: AZ ÖRÖK ÉLET

AZ ÖRÖK ÉLET DIMENZIÓJA

Az, hogy az emberiség eléri e az örök létezés dimenzióját, az egyedül Istentől, és az ember tudatosságának mértékétől, az ember szellemi tudata tiszta lángjának „magasságától”, vagyis a kiterjedt értelmi lobogásától függ. Az embert körülövező „dicsfényt” alapszinten a „négyzetre emelt” (megduplázódott) értelmi fény alkothatja, mely szoláris fény itt a földön egyenlőre még csak a tisztán látó emberek számára látható.

A teljes valóság minden egyes eleme ún. szinusz-hullámokon, fény és hanghullámokon alapszik, mely alól a számunkra igazán definiálhatatlan „űr” és a Szellem kivételt képeznek.

A világunkban tehát mindent, ami van, azt elsősorban csak hullámformákként, azaz fényekként és hangokként értelmezhetünk. Még a testi halálunk folyamata során is e kettő hatással érintkezünk elsősorban.

Az örök élet állandó azaz szakadatlanul folyamatos tudatosságot (létérzékelést), állandó ébrenlétet, állandó emlékezést, állandó és teljes memóriát jelent.

Jézus a szimbolikus halálán keresztül azt mutatta be, hogy nekünk, magukat hibásan anyagi eredetűnek valló egyszerű földi lényeknek hogyan kell illetve lehet akár még a testi halált is elkerülve halhatatlan lényekké válni.

A testi halált követően az emberi tudat az „üresség” állapotába kerül, ami öntudatlan állapotnak felel meg. A tudat ekkor azonban még nem tud róla, hogy a halál csak egy folyamat. Ilyenkor színes és homályos gondolati képek özöne árad a tudat elé, melyek fölött ha a tudat még nem képes azaz nem tud uralkodni, akkor a legtöbbször „visszaesik” a földre, azaz újra csak a földre inkarnálódik. (Mindezt a „Tibeti Halottaskönyv” rendkívül szemléletesen írja le, ezért azt nagyon is ajánlott minden leendő „átutazónak” elolvasni.) Bizonyos szintű felemelkedést követően a tudat tehát megint csak sodródik az „árral”, a hozzá hasonló fejlettségűek tömegével, és végül a korábbi földi emlékeit vesztetten ismételten visszakerül a Földre. A reinkarnációs körforgása tehát tovább folytatódik.

Az előbbiek helyett szintén elérhető, Jézuséhoz hasonló igazi feltámadás azonban csak az öntudatos halál esetén következik be, vagyis amikor már tudatában vagyunk a halál folyamatának. Ilyenkor ugyanis már nem átmeneti, hanem magasabb szintű dimenziókba kerülünk. Nem reinkarnálódunk tehát többé a Földre, hacsak nem azt választjuk a jövőbeni feladatunkként, hogy segítsük a bennünket követő földi embereket a tudati fejlődésükben, majd a megfelelő szint elérésekor az egykori miénkhez hasonló felemelkedésükben.

A magasabb szintű dimenzióktól kezdődően tehát már mi magunk is az igazi öröklétbe vezető utakra léphetünk, melyeknek helyes bejárásával még igazán is elérhetjük az örök életet vagy örök létezést, mely már az időtlenül és teljes tökéletesen tisztán létezés kapuját is megnyithatja a számunkra, ha arra az addigi fejlődésünk alapján Isten bennünket is érdemesnek fog tartani.

Az egyenes mennybemenetel vagy égbeszállás során azonban a testi meghalás folyamatán már egyáltalán nem esünk át. Ez azt jelenti, hogy folyamatos testi és lelki érzettel, és (ami a jelenlegi számunkra talán a legfontosabb) mindenféle testi szenvedés nélkül emelkedünk fel a magasabb tudatszintre. Ezt azért tudjuk Isten és a felsőbb tudati hatalmak segítségével majd megtenni, mert az átváltozásunkkor képesek leszünk felismerni az eredeti fénytestünket, és annak általunk irányított szellemi mechanizmusát. E tudás révén ugyanis a szellemi tudat a jelen síkot egyszerűen csak elhagyva tudatos állapotban átrepül a fénytestével az „ürességen”, és megjelenik egy másik, az elhagyottnál már valóban magasabb szintű dimenzióban. Ha tehát a tudat a vele lényegében egy „hajójával” (szellemi illetve lelki testével) már nem csak egy fölöttes, hanem a korábbi szintje fölötti dimenzióba jut (evez, száll illetve szárnyal), akkor már biztos lehet benne, hogy elérte már az igazi örök életet, és abban is, hogy az abszolút örök élet kapuja sincsen többé már teljesen elzárva előle.

ISTEN EGYRE JOBBAN MEGNYILVÁNULÓ AKARATA

A mindig aktív léterő illetve életerő, az örök szellemi „Tűz”, vagyis a lényegi Isten, a Szellem szikrái vagy „csírái” olyan szó szoros értelmében is vehető célkitűzések (szellemi programok), amelyek az élő azaz „lelkes” (önmagáról valamilyen szinten már tudó) szervezetek kibontakozását irányítják a Teremtő Isten, azaz minden eredet és eredeztetés okozója segítő illetve tevékeny jelenlétében.

Isten mindenütt jelen van tehát a világban, ahol is valami van, viszont nem minden létező rendelkezik a legfőbb és legtisztább szellemi értelemmel is azonos Isten ezen irányító energiájával. Ez azt jelenti, hogy a világban létező illetve élő lények között vannak olyan egyedek is, melyek nem eszesek, azaz még ezen a szinten sem rendelkeznek Isten tiszta értelmi energiájával. Az Értelem, a jelen állapotú számunkra láthatatlanul lobogó szellemi Tűz tehát nem azonos mértékben hatja át a világ egymástól különböző résztvevőit. Innen ered tehát annak ténye is, hogy az emberi test részeit, azaz a szerveit vagy organizmusait sem azonos mértékben járja át az irányító erő, az értelmes szellemi tudat.

A „Tűz”, a tiszta léterő azonban a számunkra élettelennek tűnő „dolgokban” is jelen van, csak bennük a léteztetésük mellett a legparányibb elemi részeik életben is történő együtt maradását, azaz az egységeik egy egységben maradását is biztosítja. Az önazonosítást lehetővé tevő plusz értelmi energiával („spiritusszal”) tehát nem látja el őket.

A Szellem által tehát az életben létező „dolgok” lesznek a legkisebb elemi létezőkből, viszont ezekben a „dolgokban” a szellem jelenléte passzívnak vagy semlegesnek mondható. A fizikai szemeinkkel illetve a többi anyagi érzékszerveink révén ezért úgy látjuk, úgy tapasztaljuk, mintha a dolgok tökéletesen mozdulatlanok és szilárdak lennének önmagukban. A maguk értelmi energiája (ami az előbbiek alapján van is és nincs is) tehát nem elégséges a tulajdon maguk (akit lényegében nem is ismernek) mozgatására (sem), ugyanis Isten akaratából nem érintkezhetnek a bennük jelenlévő tiszta értelmi energiával.

Nem minden létező rendelkezik tehát értelmes (szellemi) tudattal. Ezek a létezők (pl. a természeti testek), noha alapvetően az igaz valóság irányában „működnek”, mindaddig nem irányulnak ezen konkrét céljuk felé, míg őket el nem kezdi irányítani egy értelmes tudattal már rendelkező, náluknál tehát már jóval tudatosabb, és természetesen értelmesebb lény. Ez a legmagasabb rendű lény pedig Isten, aki a természeti lényeket és dolgokat az eredeti céljuk, azaz a tulajdon isteni valósága felé irányítja, ha éppen úgy akarja, vagy csak úgy tartja a kedve, mivel az a bizonyos teremtménye vagy teremtményi csoportja azt már kiérdemelte Nála.

A növényekben és az állatokban azonban már aktívnak látszik ez az eredetileg tehát tisztán szellemi elv. Mi emberek ezt az irányító, mindig tevékeny szellemi elvet természetnek, természeti vagy természetes életnek nevezzük. Ezt a szellemi elvet az állatokban azonban már léleknek nevezzük. Az állatokat ugyanis már mi emberek is lelkeseknek vagy eszeseknek tartjuk, vagyis olyan egyedeknek, mint akik már tudnak a tulajdon létezésükről, tudnak önmagukról, azonban szemben az emberrel még nem értelmesen vagy értelemmel, hanem még csak az ösztönszerűen működő tudatukkal.

Az ember viszont már értelemmel öntudatos, noha benne is megvan az ész, azaz az ösztönös öntudat. Ezért akár ember-állatnak is nevezhetnénk magunkat, és emiatt van az is, hogy a tulajdonságaink illetve a képességeink nagymértékben azonosnak is mondhatók az állatokéval. Legalábbis az élethez nélkülözhetetlen ösztönszerű tulajdonságaink, mint például az evés, ivás, ürítés, alvás, védekezés és párzás.

A fizikai világot vagyis a kozmoszt átható aktív lételv, a szellemi „Tűz” isteni valóság tehát, melynek illetve akinek, mint a mindenség alapjának, alapítójának és irányítójának a jelenlétére maga a világ rendje, azaz harmonikus „működése” utal.

A lényegében és a lényegével Isten tehát minden létezésnek az oka, Ő minden mozgás, minden körforgás, minden változatosság, minden szépség, jóság és rend, azaz tisztaság. Még tehát maga a kozmosz rendje sem jöhetett volna létre, ha maga Isten, az eredeztető, a léteztető illetve éltető, és a legfőbb irányító nem lenne, nem létezne.

Tiszta és tisztán szellemi értelem nélkül még tehát a legeszesebb tudós ember sem lehetne képes áramfejlesztő generátort előállítani, vagyis művi eszközt alkotni, hanem esetlegesen is csak egymástól különböző minőségű egyedi dolgokat tudna egy halomba összepréselni. Erre a tudományra azonban már az eszes állatok is képesek. (Gondoljunk most akár csak a „ganajtúró" bogárra is!) Élő és tiszta értelem nélkül még tehát a legegyszerűbb jeleket, a rovásokat vagy vonalakat sem lenne képes az ember érthető betűkké alakítani.

Az Élő Isten, az Elohimnak, Élnek, Élinek is ismert legelső élő „hím" azaz az „Atya", a legmagasztosabb Létigenlés illetve Életigenlés, a többek között még a fallosszal is szimbolizált, szálfaként felálló Logosz (Szellemi Értelem), a saját maga képezte talpazatából kiemelkedő felülmúlhatatlan Szellemi Magaslat, a legfőbb Szellemi Hegycsúcs, a leghatalmasabb Szellemi Nap vagy Legfőbb Értelem azonban nem csak ennek a kifejezhetetlenül nagy, látszatra harmóniában működő művi világnak az alapozója, alkotója, fenntartója, irányítója, felügyelője illetve gondviselője, hanem egyben maga a 'Végzet' is. Ő tehát már a teljesen kész („meglett") állapotú, a teljes tökéletesen be avagy kiteljesedett, vagyis már abszolút harmonikus mindenséggel, azaz a „Végső Valósággal" is azonos.

A „végzet" abban az értelemben tehát, amit mi emberek a félrevezetéseknek és a szándékos vagy nem szándékos félreértéseinknek köszönhetően értünk alatta, igaz valójában nem létezik. A „végzet" azonban igazán soha nem is létezhet (legfeljebb csak látszatra), ugyanis Isten számára a 'Végzet' a Végső Valóságot, a valóban befejezettséget, a minden legapróbb részegységével is jelen lévő teljes tökéletes beteljesedést, azaz az abszolút egységű harmóniának, az örökkévalóságnak egyaránt minden maga is teljessé és tökéletessé váló létező általi elérhetőségét jelenti. A 'Végzet', mint elkövetkező Végső Valóság tehát a jelen állapotú számunkra kezdetben azt fogja majd jelenteni, hogy a fizikai szemeink számára egyszerre lesz jelen az általunk tévesen egyetlennek és „szilárdnak" hitt anyagi azaz fizikai valóság, a tehát jelen látszatú valóságunk, és a valóban igaz, már eleve örök jelleggel létező szellemi valóság. Ezek aztán, mint egy előszörre még felfoghatatlan csodaként fognak majd egymásba illeszkedni, és egyetlen közös nagy harmóniát fognak képezni. A szellemi valóság tehát mintegy reá fog szállani a fizikai valóságra, mint ahogyan ez Jézus egyedi esetében már meg is történt, illetve a „Nagy Város", Jeruzsálem esetében (is) majd megtörténni fog. E történéskor pedig a nem csak a számunkra, hanem az egész mindenség számára is rossznak minősülő dolgok mintegy „egycsapásra" azaz nagy hirtelenséggel el fognak tűnni, el fognak „illanni", vagyis a legparányibb részegységeikre fognak szétesni. Lényegében tehát szét fognak folyni és köddé, ködpárává fognak változni, azaz már soha többé nem lesznek jelen.

Ez lesz tehát a mi végzetünk, nem pedig a sztoikus, filozofikus, teologikus, manapság pedig már politikus, valamint az egyszerű emberek által ösztönszerűen érzett „végzet"-ek fognak bekövetkezni, mely helytelen nézetek még mindig inkább csak rettegésben, mintsem örömteli várakozásban tartják az egész jó szándékú illetve jó indulatú emberiséget is Isten eljövendő örök harmóniája iránt. Ha tehát a jó hír, az „örömhír" Jézus által már nyilvánvalóvá lett téve, akkor mi értelme van az embereket továbbra is mindenféle sötét végzetekkel riogatni?

Minden filozófiát tehát (még tehát az egyszerű emberekét is) a „végzet" téves értelmezése tett, és tesz sajnos még a mai értelmi szintünk mellett is haszontalanná, és ezért egyben már hiábavalóvá is. Az ilyen nézetek ugyanis egyáltalán nem helyénvalóak, nem helyesek, mivel a tiszta értelemnek soha nem lehet célja az értelmetlenség, az életnek egyáltalán nem lehet célja a halál, a legsötétebb értelemben vett végzet. Ezek a gondolatok tehát inkább már nem csak az értelme, hanem már az esze is elment azaz „eszement" nézeteknek mondhatók, ugyanis az

életnek csak egyetlen célja van, és csak egyetlen célja is lehet. Ez a cél pedig az, hogy mindjobban, mind tökéletesebben, a „végén” pedig már teljes tökéletesen, legvégül pedig már abszolút szinten is megismerje az önmaga abszolútságát, azaz a felülmúlhatatlanságát. Lényegében tehát az eszmei Létezéssel, azaz végül is az Istennel való azonosságát. (Mindez a megszemélyesített Élet, vagyis Jézus esetében már meg is történt.) Az Értelem ezúttal tehát már az értelme révén kívánja az önmaga abszolútságát megismerni. Az értelem tehát magát az Értelmet ismeri fel illetve meg.

Bármennyire is erőlködnek tehát mind a tárgyi tudományok, mind pedig a filozófiai tanulmányok doktorai, valamint az embert, mint csak fizikai vagy biológiai testet gyógyítgató doktorok is, a kezükkel, műszereikkel, és a művi, azaz a csak az anyagra alapozó eszükkel soha meg nem, és fel sem fogható Istent soha nem fogják felülmúlni. Így helytelenül hozzáállva azonban Istent még csak elérni sem fogják. Még azonban talán maga az Isten sem fogja őket megérinteni, legalábbis egyenlőre még nem, míg maguk is nem tanúskodnak valamilyen szinten az Ő mindig elsődleges szellemi létezése mellett.

A tudós doktorok, de ugyanígy az egyszerű emberek is, hiába emelik tehát az általuk kizárólag csak fizikainak tartott anyagot, illetve a tulajdon maguk anyagi mivoltát (önmaguk súlyos vagy lenyűgöző nagyságát, nagyszerűségét) akár még a saját fejük fölé is. Akkor is csak azt érik el vele, hogy a fejük fölé emelt irdatlan nagy súly alatt egyszer majd egyszerűen csak össze fognak roppanni, és aztán már roskadni is. Lényegében azonban minden eddigi elképzelésük össze fog omlani, és ők maguk is romokban fognak majd heverni mind lelkileg, sokuk pedig még talán testileg is, amennyiben Isten végtelen irgalma nem siet a segítségükre, amikor is igaz szívvel és mintegy már az utolsó pillanatban még megbánhatják az Istennel és az emberiséggel szemben addig elkövetett vétkeiket (pl. a szándékos vagy éppen nem szándékos félrevezetéseiket). E „tudós” és nem pedig igazán tudó emberek ugyanis azok, akik az eredeti helyes tudásában tudatosan, vagy ha ugyan nem tudatosan is, de félrevezették az egész emberiséget.

Térjetek hát végre már ti is meg, ti magatokat istenekké felmagasztalni vágyó „tudós” emberek (beleértve ide már a nem helyesen gondolkodó vallástudósokat, és a politika tudós embereit is), és őszintén bánjátok meg az eddigi vétkeiteket! Istent pedig már magatok is követve, mintsem Őt továbbra is megelőzni próbálva, inkább vezessétek az embereket, az egész emberiséget már ti is a helyes irányba, vagyis a minden rombolástól és ártalomtól mentes isteni harmónia felé, ne pedig továbbra is a káosz, az összevisszaság, a mind jobbani széttagoltság feneketlen mélységei felé, a totális összeomlás felé, mint ahogyan azt most teszitek!

A lényeg tehát minden létezőre nézve az, hogy ne szegüljünk már soha többé ellen a „Legfőbb” mindenkinek egyaránt csak jót és szépet akaró akaratának, ugyanis az Ő akarata az abszolút egység, azaz az egyszerre be és kiteljesedés, vagyis a teljes tökéletes „együttműködés” a Teremtő Isten, és a létezés valamennyi általa teremtett tagja között, és természetesen maguk a tagok között is.

Teljesítsük tehát az irányunkban is mindig csak jó Isten akaratát, és akkor nem csak a tiszta értelmünkkel, hanem még talán a jelenlegi szemeinkkel is meg fogjuk majd látni, hogy mennyivel szebb és jobb a be avagy kiteljesedett „egész világ” a mi jelenlegi „félresikeredett” világunkhoz képest!

Válasszuk tehát Isten valóban egész világát, azaz Isten országát, ha egyáltalán még lehet választani!

VI. fejezet

AZ ISTEN IGAZSÁGÁHOZ VALÓ FELEMELKEDÉS ESZKÖZEI

TISZTÁNLÁTÁS

A tisztánlátó ember nincsen beleveszve a tárgyi világba, vagyis nem azonosul a világ múlandó dolgaival, így a fizikai testével sem. Ezeket a dolgokat csak látja, és nem tartja azokat másnak, mint ideiglenes fennmaradású kifejező eszközöknek. A múlandó tárgyi dolgokat tehát inkább csak szimbolikus jelentőségű, mintsem állandó valósággal rendelkező létezőknek tartja, és látja is. Az így látó ember ezért a tárgyi világot már mintegy magaslatról szemléli, mintha az csak egy térkép vagy térmező lenne, melyet kívánság szerint be lehet utazni. A tisztánlátó ugyanakkor előre látja, hogy a világban hol helyezkednek el a helyes, a járható utak, és hol vannak benne az akadályok, a buktatók. A tisztán látó ember tehát jól ismeri a létezése minden összefüggéseit. Közöttük még az előle szimbolikusan „elrejtetteket" is. Az ilyen ember mivel mindent szellemileg azaz belülről szemlél, különös hatással bír a közvetlen környezetére. A környezete ugyanis a különlegessége miatt különcnek tartja az ilyen embert, és azt vagy „isteníti", vagy pedig teljesen elhatárolódik tőle, illetve többnyire csak a nézeteitől.

A tisztán látó ember nézését illetve látását, mivel az belülről, az „egységből", a tiszta egységtudatból vagy össztudatból „jön", nem terheli, nem homályosítja egyetlen önző gondolat, de ugyanúgy önös érzelem sem. Az ilyen irányú érzelemmentessége ellenére azonban mindent kiválóan érzékel.

A szellemi szemével azaz a tiszta értelmével látó ember tehát nem azt látja, amit a külső ego, a fizikai öntudatunk lát. E személyes vagy tárgyi öntudatunk ugyanis azt látja csak, ami „fizikailag" van, illetve amit a szintén fizikai szemével éppen látni akar vagy kíván.

A külső szűzi természet az emberi szellemi elme felébresztésének az eszköze. Az emberi társadalom azonban szánalmas, mert egyre csak azt akarja, hogy az emberek csak az anyagi dolgok minél nagyobb mennyiségben és jobb minőségben való eléréséért törekedjenek, a tisztán látásra és egyéb más szellemi javakra éhező, összetört lelkükkel mit sem törődve. Ez a jelenlegi anyag-, illetve test-centrikus társadalom így azonban Isten a Szellem ellenlábasává válik, mert ahelyett, hogy a lelkeket felszabadítaná, egyre jobban leláncolja őket az anyaghoz, az anyagi formák világához. Ahelyett tehát, hogy valóban szabaddá tenné az embert, inkább csak gúzsba köti, azaz olyan börtönbe veti az embert, melyből a kiszabadulás isteni segítség nélkül szinte már teljesen kilátástalanná válik.

Az intuíció magasabb rendű, azaz szellemi meghatározás arra vonatkozólag, hogy a tárgyi világban helyesen mit is kellene cselekednünk. A szellemi „megérzés" tehát egyben segít is bennünket, hogy el ne „botoljunk" az értelmünk és a gondolkodóképességünk használata közben. Az intuíció azonban a lehetségességek közül való választásban mégsem akadályoz meg bennünket, tehát az állandó létezése ellenére is mindig azt tehetjük a világban, amit csak akarunk, amit éppen akarunk.

A magát elsősorban tárgyinak valló ember legfőbb hibája, hogy minduntalan csak hatalmaskodni, uralkodni akar. Az ilyen gondolkodású ember még magán az életen is uralkodni akar, de uralkodni akarna még talán a halálon is, ha tudna. Az élet, de a halál „Ura" is azonban egyedül csak az lehet, aki teljesen tökéletesen ismeri az „Életet". Ezt mi, magukat anyagiaknak tartó emberek sajnos egyáltalán nem mondhatjuk el magunkról, ezért aztán nem is vagyunk képesek az élettel beteljesedni, de vele még csak kielégülni illetve megelégedni sem. A Létezésről illetve az Életről, lényegében azonban az Istenről való tudatlanságunk tehát az oka annak, hogy nem vagyunk képesek beteljesedni, azaz valóban teljes egészek lenni. Ennélfogva pedig igazán már kiteljesedni sem, ugyanis a belső teljesség hiányában képtelenek vagyunk az igazán teljes önmagunkat a fizikai magunkon keresztüljövően megnyilvánítani, illetve akkor egyben már „kinyilvánítani" is.

Ha az intuícióinkat adó szellem elhagy bennünket, akkor megszűnik az egységérzetünk, a közösségérzetünk, és előtérbe kerül az önző magatartásunk, a gátlástalanságunk, mely negatív

érzelmek előretörése egyedül csak széthulláshoz, önpusztításhoz vezethet. Minden ember mindenbeni egyetértéshez, vagyis a teljes tökéletes egység eléréséhez ez az út azonban soha.

Ha jó megfigyelők lennénk, akkor már rég megfigyelhettük volna, hogy ha valami jót görcsösen akarunk, akkor azt sohasem kapjuk meg, mert az eltúlzott akarással inkább csak hátráltatjuk a tényleges megvalósulás folyamatát. Az így akaró ember ugyanis még türelmetlen, még nem eléggé „érett" ember. Az igazság az, hogy minden jó időben megérkezik hozzánk, ha nem siettetjük az eljövetelét.

Az általánosnál nagyobb „éleslátással" bíró valaki, tisztultabb embernek is mondható. A tisztánlátó ember azonban már biztosan tudja magáról, hogy „tükör által homályosan lát". Ez viszont nem csak azt jelenti, hogy tisztában van vele, hogy innét csak szimbólumokon keresztül látja az igaz valóságot, hanem azt is, hogy bár tudja mi a jó, mégis többnyire a rosszat cselekszi. Az ilyen ember viszont már nem játssza el a hiteles tanító vagy tévedhetetlen guru szerepét, mert már valóban ismeri önmagát.

„Nincs ember, még a legsüllyedtebb állapotában sem, aki ne tudná, ha csak másodpercekre is, hogy más az, amit az önző énje, és más, amit az Isten akar. Nincs ember, aki teljesen süket lenne, s ne ismerné az ihlet, az inspiráció, vagy akár a lélekjelenlét rövid időre átsuhanó pillanatait, s ne sejtené ilyenkor, hogy az életének magasztos feladata van, s nem csupán annyi, hogy egy értelmetlen kalózhadjárattal a mindenséget kirabolja, s utána belehulljon az örök elmúlás sírgödrébe. Ehhez ugyanis nem Istenről kellene megfeledkeznie, hanem önmagáról: arról, hogy „Ember".

A testünk egy folyton átalakuló energiamező, mely állandó és dinamikus kapcsolatban van a világmindenség minden elemével és erőivel (energiáival).

Ha jól belegondolunk beláthatjuk, hogy senki sem lehetne öntelt, azaz az önmaga teljességével elégedett, ugyanis szinte minden ember mindig csak egy vagy több mesterkélt képét, vagyis a „más képét" mutatja a másik ember felé, nem pedig az igazi, az igazán teljes önmaga képét.

Az igazság tehát az, hogy fizikailag, de itt a földön szellemileg is, senki sem ismeri, de az ilyen képmutató hozzáállással nem is ismerheti meg a másik ember igazi énjét, a valóban teljes énjét. Azt ugyanis a testtudatunk, a fizikai eszünk, a mesterkélt éntudatunk féltve a magának kiharcolt vezető pozícióját, a legtöbbször nem engedi megnyilvánulni, esetleg csak röpke pillanatokra.

Nekünk, gőgős, kevély, irigy embereknek, önző, éncentrikus, túlságosan büszke egyéneknek tehát egyáltalán nem ezeket a tulajdonságainkat kellene egyre jobban erősítenünk, hanem helyette újra a Teremtés, még inkább azonban a Teremtő Isten engedelmes eszközeivé kellene válnunk illetve visszaváltoznunk.

Szellemi gyakorlatilag, de itt a földön élve fizikailag is, mindig abból állunk, amit hiszünk. Lényegében tehát nem is állunk másból csak abból, amit hiszünk. Akárhogy is nézzük, a hitünkből adódik minden tulajdonunk. A mindenkori hitünk adja tehát az egész eszköztárunkat, és ez különösen vonatkozik a testünkre, mint a szellemi tudatunk és a fizikai tudatunk által együttesen használatos eszközünkre is.

Az embernek azonban felelősnek kellene lennie a hiedelmeiért, bármely irányultságúak is azok, viszont a hitét az értelmes ember főképpen a tárgyi vonatkozásában meg is tudja változtatni, hogy minél könnyebben eleget tudjon tenni a vele kapcsolatos felelősségének.

Ha azonban a hiedelmeinket nem folyton csak változtatgatjuk, hanem valamennyit elemezzük, akkor megismerhetjük az igazán teljes önmagunkat azon állapotában, amelyikben az jelenleg van. Ez pedig már az igazi tudás, az igazi tisztánlátás, melyre minden embernek törekednie kellene, ugyanis egyedül csak e tudás, vagyis az önmagunkvalója igazán valós teljességének megismerése által lehetünk képesek megismerni a Teremtőnket, az igazi eredetünket, és ugyanakkor a személyes életünk célját is.

Jézus is az önmagunk valós teljességének megismerésére szándékozik bennünket megtanítani, hogy általa aztán már mi is örökre egységben lehessünk az igazi Atyánkkal, Istennel.

Amit elvárunk, amiben hiszünk, azt tapasztaljuk meg. A hitünk ad formát a külső valóságunknak is. Ha ragaszkodunk ahhoz, amit a lelki szemeinkkel már láttunk, akkor az fizikai valósággá is válik. Amikor viszont a hitünk ingadozik, akkor a valóságunk is ugyanezt az összevisszaságot, bizonytalanságot fogja felénk visszatükrözni. Bármely képzeleti képünk megvalósulhat tehát, ha annak a lehetségességét a szellemi tudatunk elfogadja.

A teremtő képzelet, ami lényegileg az értelemmel azonos, olyan, mint egy szellemi nap, mely ott fejti ki a hatását, ahová a fénye irányul. Az ember az értelme révén azzá válik, amiről gondolkodik, amit az értelmes gondolatai képeznek belőle. Az embernek a szellemi tudati fejlődése során arra kell törekednie, hogy maga is teljes értékű nappá váljon, vagyis hogy minden irányban képes legyen kifejteni a hatását, azaz tökéletesen el tudja képzelni, hogy mit is akar.

Az ember lényegében hármasság, hármas egység, de a kettős természete révén különleges lény. Az ember ugyanis mind az isteni természettel, mind pedig az ember-állati természettel rendelkezik, mely utóbbinak a főbb jellemzői az evés, ivás, ürítés, alvás, védekezés és párzás. Az ember emiatt csak abban az esetben mondható „igaznak”, ha dominánsabban az isteni természetét nyilvánítja meg, azaz ha elsősorban isteni lényhez hasonlóan gondolkodik és cselekszik is. Ha azonban a viselkedése az állatokéra inkább lesz jellemző, akkor állattá is válik. Mégpedig olyan állattá, melynek a jellemző tulajdonságait magán keresztül kifejezésre juttatta. Az ilyen emberek pedig akár „hordákba” is tömörülhetnek, és egységesen is alkothatnak még egy vérengző fenevadat is.

Az egyedül csak a szépre és jóra törekvő képzelőerő és gondolkodás tehát felemeli az embert és igazzá teszi, míg az alantas, az önző érdekű képzelet és az eltúlzott vágy visszahúzza, lealacsonyítja, végül pedig le is süllyeszti az embert egészen a vadállati szintre.

Az emberi természet a szeretet és az értelem metszéspontjában formálódott ki a szeretet és az értelem legfőbb Urának akarata által. Neki Istennek, és legközvetlenebb teremtményeinek a szeretet urainak, mint hatalmas szellemi lényeknek ajándéka tehát az ember azon képessége, hogy a földi világban fizikailag is az öntudatára tudjon ébredni, ha akar. Ez a fizikai öntudatra való ébredés lehetősége azonban egyben azt is jelentette, hogy az ember életében megjelenhetett a hibás döntés, és a már belőle származó vétkezés, a bűn, a(z Istenről való) tudatlanság lehetősége is. Emiatt van aztán már az is, hogy a tudatlan emberek kételkednek azokban a tisztánlátó emberekben, akik az igazságot részint már tudják illetve jól ismerik, és a teljes igazságot folyton keresik is. Sajnos azonban a többségükben nem csak kételkednek bennük, hanem támadják, vagy ma inkább már csak lehetetlenné igyekeznek tenni a nyilvános szereplésüket. A beavatott azaz tisztánlátással megáldott ember fizikailag tehát egyáltalán nincs biztonságban az életébe állandóan belépési, beavatkozási pontot kereső fizikai és szellemi ellenerők támadásától. A tisztán szellemi indíttatású látás és hatásainak hordozóját ugyanis fizikailag meg lehet támadni, egészségét, erejét akár szellemi úton is alá lehet ásni, vagyis a tisztaság (szentség) terjesztése érdekében végzett áldozatos munkáját gátló körülmények megteremtésével nagyon is le lehet lassítani.

A jó szándékú embereknek az előbbiek miatt éppen azokban az emberekben kellene kételkedniük, akik azt állítják magukról, hogy a teljes igazságot tudják. Hinni tehát csak azoknak szabadna, akik nyíltan meg is mondják, hogy a teljes igazságot illetően még ők is csak keresők. Igaz társakat találni azonban ebben a tudatlansággal terhelt világban felér a legnagyobb kegyelemmel, és bármennyire is hihetetlennek tűnik, ez a társ maga Isten is lehet, ha Őt akarjuk, ha erre vágyódunk tiszta szívvel. „Az Igaz Ember (ugyanis) gondolkodni tanít, kimeríthetetlenül. Az Igaz Ember mindenkit védelmez, s elfogad.”

MEDITÁCIÓ

A meditáció lényegében a szellemi elmébe, azaz a tisztán szellemi gondolkodásba való bele, majd alámerülés, mely során lényegileg eggyé válunk magával a teremtő gondolattal, mely mindezt is lehetővé teszi a számunkra.

Egyszerűbben megfogalmazva azonban a meditáció nem más, mint önmagunk indíttatásából érzékelhető kapcsolat létrehozása Istennel, az istenivel, illetve legelőször is a tisztán isteni önmagunkvalójával.

Ahhoz, hogy jól „meditáljunk", vagyis hogy ne csak elmélkedjünk, hanem mi magunk is teremtő gondolat lehessünk, legelőször is túl kell lépnünk minden fizikai gondolatunkon. Az elménket le kell csendesítenünk, majd túl kell jutnunk az ezután már csak felszínesen jelentkező gondolkodásunkon is. Megszüntetve tehát a felszínes gondolkodást, el kell tudnunk érnünk az igazi csend világát. Ezután minden értelmi és mentális erőnkkel Isten felé kell irányítanunk az így már nem is gondolatainkat, hanem inkább már csak az ezirányú vágyunknak hevét, mint egy képletes hőhullámot avagy elektromágneses rezgéshullámot. Többnyire csak ezúton leszünk ugyanis képesek a kapcsolat létrejöttéhez szükséges számunkra kezdetben elérhető legmagasabb szellemi tudatszintre felemelkedni. Ha pedig ezen a szinten már képesek vagyunk éles körvonalú, tisztán látható alakok illetve formák vizualizálására (teremtésére), akkor legelőször is a tisztán szellemi (én)tudatunk által ott létrehozott (elképzelt) szintén szellemi tudatból álló testünkkel azonosulva már kapcsolatba kerülhetünk a valóban teljes énünknek vagy önmagavalónknak tiszta értelmű fehér fény-formációjával, mely felsőbbrendű énünk viszont már közvetlen része Isten ugyanezen lényegű szellemi teste formációjának. Istennek ezen szellemi formációja pedig már magával a kifürkészhetetlen vagy láthatatlan Istennel, az egyedül igaz Istennel azonos. A legtisztább és legteljesebb szellemi önmagavalónk a lényegét nézve tehát a legközvetlenebb kapcsolatban áll magával Istennel. Ezt a tudatszintet viszont már nevezhetjük akár a Krisztus-tudat szintjének is. Ha ezt a szintet elérjük, akkor igazából már nem a földi személyiségünk uralja a tisztán szellemi énünket, mert ez esetben a korábbi helyzet már fordította, viszont újra helyessé válik. Ezáltal ugyanis már mindenestől eggyéválunk a Végtelen Élettel, és „Ő", vagyis lényegében Isten lesz az uralkodó hatalom mifölöttünk is, ha ezt minden feltétel nélkül elfogadja a földi személyiségünk is. Ez tehát már kozmikus tudatélmény, vagy még inkább minden létezővel együttes létélmény, viszont az egyéniségtudata az embernek mégiscsak megmarad, csak valahogyan másképpen mint azelőtt. Ilyenkor lényegében nem történik más, mint hogy az egyéni én kitágul, és ez a tágulás nyitja meg a számára az egész Univerzumot, az egész Univerzum magán való, azaz mintegy föléje tornyosuló érzékelését, és vele párhuzamosan a vele való egység, a vele való összetartozás érzetét is. Ilyenkor az addigi korlátok megszűnnek, a szellemi tudat azaz a lélek közvetlen ismereteket szerez a létezés valamennyi síkjáról.

Ha tehát elérjük ezt a bizonyos értelemben már mennyeinek is mondható tudat illetve tudásszintet, akkor azt fogjuk megtapasztalni, hogy onnét szinte már minden elérhetővé lesz a számunkra, amit addig csak akarhattunk, illetve csak kívánhattunk, hogy meglegyen. Ez az élmény pedig már arra fog ösztönözni bennünket, hogy egyaránt kövessük az emberi testvéri, mindig elsősorban azonban az isteni szeretet tiszta fényét, mert egyedül ez az igaz ragyogású Fény. Az igazság az, hogy csak ez a belső azaz szellemi fény, és az ugyanilyen hang képes együtt (az itteni látszatra azonban történhet ez külön-külön is) az embert arra a szintre felemelni, hogy az a teljes énjével, a felsőbbrendű önmagavalójával egyesülhessen.

A kezdetben csak ideiglenes lehetőségű egyesülést követően a tudat tehát csodálatos mértékben kitágul. Az élmény mindaddig azonban csak időleges lehet, ameddig a tudatnak még betöltendő szerepe van a földi életben. A tudatnak tehát az elért csodálatos állapotból ilyenkor minden esetben vissza kell térnie a földi világba, a fizikai valóságba. A legtöbb tudat

viszont mindig hoz magával valamennyit abból a ragyogásból illetve értelmes tudásból, amit ott azon az emelkedett szinten szerzett meg, mert az részint átitatta a földi személyiségét, a külső egóját is.

Ennek az előbb vázolt, akár a napfényes világosságnál is megtörténhető csodás esemény leírásával találkozhatunk a Bibliában is, amikor Jézusnak közvetlenül az Isten általi megdicsőítését olvassuk, akiéhez viszonyítva a „páli" esemény, Saulnak dicsfénnyel való körülölelése vagy övezése csak hasonló. Azért csak hasonló, mert Pál dicsősége már nem közvetlenül Istenből, hanem Krisztus Jézus dicsőségéből tevődött át Pálra, ezért aztán az rejtélyesebb is, és a fizikai átélése is „megrázóbb", azaz „elszenvedő" hatású volt Pál számára. (Szemei ideiglenes vakságát is okozta.)

A számunkra viszont Pál esetében talán jobban észrevehető a megvilágosodásának, a kozmikus tudatára való ráébredésének a pillanata. A többségünkben azonban tévesen azt hisszük, hogy ennek a lényegében tudatállapotnak az elérése rendkívüli erőfeszítést kíván tőlünk, pedig leginkább csak az anyagi vágyaink fölött kellene tudnunk a szilárd uralmunkat megszereznünk illetve visszaszereznünk. Az állandóan jelentkező anyagi vágyaink okozzák ugyanis még azt is, hogy szinte mindig kifogást találunk arra nézve, hogy a számunkra mégiscsak jobb, ha a szellem helyett az anyagi dolgainkba kapaszkodunk bele, vagyis hogy sokkal jobb, ha elsősorban az evilági, a kézzel is megfogható dolgaink mellet maradunk és tartunk ki. Elhitetjük tehát magunkkal, hogy a számunkra az az igazán jó, ha a jelenlegi tudatállapotunkat használjuk állandó jelleggel. A legszomorúbb azonban mindebben az, hogy mára mindez szinte már belénk is van szuggerálva illetve szuggerálódva. Sok esetben tehát az önhipnózis állapotában vagyunk.

Ha azonban mégiscsak el akarjuk érni a tudati felemelkedést, akkor igen intenzív vágyat kell ébresztenünk magunkban Isten, a „csúcsok csúcsa" elérésének irányában. Az igazság az, hogy mindez nem kerül semmibe, csupán csak egy kis időbe, és céltudatos „odafigyelésbe". Mára már nem is egy szent bemutatta, köztük pedig a leglátványosabban Jézus mutatta be, hogy igen is el lehet érnünk a vágyaink „tárgyát", Istent, és révén pedig már a mindenki által hőn vágyott „istenség állapotot" is. Hogy azonban ez a már igazán nemes vágyunk teljesüljön, ahhoz sorra fel kell adnunk valamennyi önző jellegű vágyunkat, legyenek azok anyagiak illetve szellemiek. Elsősorban tehát le kell tudnunk győznünk a Föld, és a rajta található anyagi javaknak mindenirányú vonzerejét. A Föld vonzereje azonban paradox módon éppen amiatt erős, hogy a maga erejével erősítse a szellemi tudatunkat, hogy az végül mégiscsak képes legyen elszakadni a Földtől, de a szilárd anyagnak még csak a fogalmi változatától is.

Ha figyelmünk állandó fókuszát az anyagi világról végérvényesen elfordítjuk Isten és Fia, Krisztus Jézus felé, akkor már engedtünk is az Ő mindennél erőteljesebb vonzásának, vagyis magának az Igazságnak.

Amennyiben sikerül ebben az állapotban megmaradnunk, azaz ha át tudjuk magunkat adni ennek az állapotnak (valójában tehát Istennek), akkor máris magunk is látókká és hallókká váltunk, vagyis tisztán fogunk látni és hallani a mennyei síkokon is, nem pedig csak itt a földi síkon, mint azelőtt.

Legelőször azonban mindent, amit „ott fenn" látunk és hallunk, azt többnyire csak képzelődésnek illetve hallucinációnak véljük, holott az mind a teremtő szellemi képzelőerő által megnyilvánult isteni természet, melyet Isten, a szellemi tudati hatalmai, és kegyéből a közvetlen szolgálatában álló angyalok alkottak közösen. Mi földi emberek, mint „szárnyaszegett" angyalok most elsősorban az anyagi természet alkotásában veszünk részt, mely az isteni természetnek tulajdonképpen csak egy durva változata vagy másolata. Mi azonban sajnálatos módon ellentétben az isteni természetet alkotókkal, számtalan negatív „dolgot" is létrehozunk vagy megvalósítunk, mindmáig ellenkezve még a közvetlen isteni tiltásokkal és figyelmeztetésekkel is.

Minden létező forma tehát a tiszta értelemtől értelmes szellemi tudat avagy „teremtő képzelet” teremtésének az eredménye. A szellemi lényeg teremti tehát meg a formát, mely őt illetve azt mint lényegi tartalmat segít megjeleníteni. Azt tehát mintegy magán keresztül jeleníti, illetve a benne belül jelenlevő lényeggel együtt már nyilvánítja is meg.

Ami jelenleg a tudattartamunkban van, az mind az egykoron magasabb tudatszinteken tartózkodott tudatunk Istennel és a többi teremtménnyel közösen végzett teremtésnek az eredménye, melynek számunkra most végtermékeit még most is továbbteremthetjük, vagyis helyesebben már csak továbbalakíthatjuk, továbbformálhatjuk.

Előbb vagy utóbb azonban el fog jönni az az idő is, amikor újra fizikai test nélkül fogunk létezni, és újrateremthetjük vagy továbbteremthetjük a tulajdon állapotunkat, és az akkor remélhetőleg már mindenkiével közös „országunkat” avagy világunkat is.

Az igazság az, hogy amikor még csak a testtudat szintünk fölé emelkedünk, akkor nem is egy idegen világba, hanem a részint saját lelkünk teremtette környezetbe kerülünk, de ezt mi a legtöbben nem igazán, vagy nem úgy vesszük „észre”, mint ahogyan azt kellene. A legtöbben ezért a fizikai testünk elhagyása után olyan világokba kerülünk, amelyek nem valami megnyerőek a számunkra, ugyanis azok éppen olyanok, mint amilyeneknek azokat a fantáziánk révén megformáltunk. Olyanok lesznek tehát amilyeneknek azokat már előzetesen is elvárjuk. Azok tehát mind az egyéni, mind pedig a csoportos elvárásainknak meg fognak felelni.

Természetesen azonban lesznek olyanok is, akik a testüket elhagyva a létezhető legkellemesebb helyekre fognak kerülni. Ők tehát az ilyen csupa kellemes dolgok illetve világok megalkotásában vettek hajdan részt, és részint talán még vesznek is részt, igaz tudatosan most éppen nem tudván minderről semmit sem. Az ő lelki világuk tehát a jónak és szépnek felel meg, őket tehát e két szellemi hatalom uralja, valószínűleg még itt a földön is.

Amit azonban az ott tartózkodásunk ideje alatt teremtünk a gondolataink által, azok ott mind megvalósulnak. Ez a legtöbbünk számára szintén egy furcsa állapot, ugyanis nem értjük meg, hogy mi is ez valójában. Nem értjük, hogy a tulajdon részvételünkkel miért is játszódnak újra le a múltban történő események, és miért tudjuk azokat megváltoztatni, de mindig csak jó irányban.

Azt sem értjük, hogy ott miért játszódnak ugyanígy le majd csak a jövőben megvalósuló, velünk szorosan kapcsolatos, vagy csak kevésbé kapcsolatos történések.

Kezdetben nem értjük azt sem, hogy ott, legalábbis amikor oda megérkezünk, igazán nem létezik semmi sötét, semmi rossz, semmi ártalmas vagy ártó, hanem csak csupa jó, szép és kellemes, amilyet mi itt a földön csak Karácsonykor kívánunk egymásnak.

Ami rosszal tehát „ott” egyáltalán találkozunk, az mind egyedül csak a mi tulajdon víziónknak, a földi tudatunk fantáziájának szüleményei, melyek ahogyan megteremtődnek, ugyanolyan gyorsasággal szerte is foszlanak. (A Tibeti Halottaskönyv gyönyörűen írja le mindezeket is.) Mindebből azonban már ráérezhetünk arra, hogy minden fantáziaképünk egyedül csak a mi tulajdon tudatunkban tartózkodik, és onnét is hívjuk elő őket, mivel elsősorban azokat kívánjuk látni. Ha azonban ezen előbbiekkel nem törődünk, hanem minden figyelmünk és igyekezetünk a tündöklő ragyogású „szellemi napra”, Isten szeretetével áthatott, kimondhatatlanul gyönyörű fehér fény irányába fordul, és úgy is marad, akkor már jó úton járunk. Ilyenkor ugyanis a bennünk lévő igazság és szeretet már ráhangolódott a helyes útra, és ebben a már igazán magasztos tudatállapotban akár már számtalan helyet (világot vagy valóságot) meglátogathatunk Isten jelenlétét már mintegy magunk mellett érezve, melyek továbbteremtésében már mi magunk is részt vettünk, csak igazán még nem emlékszünk vissza rá.

Innentől fogva pedig az akaratunk és vágyunk révén már még előbbre is juthatunk. Eljuthatunk ugyanis a mindnagyobb illetve mindigazabb valósággal rendelkező világokba vagy valóságokba, vagyis még akár a legemelkedettebb tudatállapotokba is (fel)kerülhetünk.

Végül pedig már megnyilvánul előttünk az igazi cél, az Egyetlen Igazság, Isten, és az egyedül igaz legközvetlenebb valósága, akit illetve amit itt a földön jártunkban is mindig csak kerestünk, de soha meg nem találtunk.

HANG, ZENE

A hangok lényegében rezgések, melyeket akár művi úton készített eszközökkel (hangszerekkel), azaz mesterségesen is meg lehet jeleníteni. A hangok azonban a bennünket körülvevő természet kialakulási folyamatának jelenléte óta mintegy maguktól is, vagyis természetszerűleg is jelen vannak.

A természetben azonban nem csak önmagában van jelen a hang, mint természeti „zörej", hanem maguknak a természeti élőlényeknek önkifejezési lehetőségtárában is szerepel a testi szervek révén képzett hangnak eszközként való használata. A kiadott hang ugyanis akár önmagában is alkalmas információhordozásra. Az állatok e születésüktől fogva meglévő képességéből kiindulva joggal feltételezhető tehát, hogy maga az első ember is képes volt magából hangot kiadni.

Az emberi hangkiadást azonban akár az emberi élet napvilágon (is) való megjelenése első „jelének" is tekinthetjük, mivel a világra jött csecsemő az Ó és az Á hangoknak magából való „kipréselésével" jelzi annak tényét, hogy „önállóan él" a kívülről megvilágított világban (is).

A hangok a természetben, mint már meg is figyeltük, nem csak ide-oda szálldosnak, hanem a többségüknek bizonyos ritmikája, azaz periodikus váltakozása is van. Ilyen ritmikus hangkiadással jár együtt pl. az égitesteknek a keringése, a vérkeringés, a szív működése, a légzés, de magának a mindenségnek az együttmozgása is ritmikus hangot eredményez avagy bocsát ki magából. Ezekre a ritmusokra, főképpen pedig az utóbbi ritmusra, a mi egyéni teljességünk ritmusával pedig akár magunktól indíttatva is ráhangolódhatunk, vagyis mi magunk is azonosulhatunk vele, illetve akár csak az előbbiekkel is.

Mivel a mindenség ritmusának mi emberek egyénileg, de közösen is, a részei, és egyben a használói is vagyunk, megtapasztalhatjuk, érzékelhetjük, használhatjuk, és nem utolsósorban élvezhetjük is ezt a ritmust avagy összhangzást.

Az élőlények azonban a hangot mint jelzőrendszert is használhatják illetve hasznosíthatják. A tudatosan használt emberi beszéd a sajátos ritmikájával lényegében tehát egy jelzőrendszer, mely egyben a hangokból és hangzókból álló szavak által történő kifejezés eszköze is, noha már maguk a hangok is eszköznek minősülnek. A hangoknak persze nem csak a beszédként megnyilatkozó részéből vagyunk képesek információhoz jutni, hanem a hangok „lejtéséből", azaz az emelkedéséből és süllyedéséből, magasságából és mélységéből, de ugyanúgy az erejükből, a stílusukból (formájukból), sőt még a dialektikájukból is.

A magasság, a mélység, az erő, a tempó (gyorsaság illetve lassúság) a hang esetében azonban már érzelmi tartalmat is hordoz, ezért a hang a harmónia avagy az „együttrezgés" különböző szintjeinek kifejezésére, azaz „zene" keltésére is alkalmas. A zene keltésére legalkalmasabb földi hangszer pedig az élő ember torka, viszont annak „kiegészítése" vagy meghosszabbítása céljából az ember „hangszereket", azaz hangot az élő ember ráhatására magából kiadni képes mű-szereket is készített, és készít még ma is a minél tökéletesebb hangzás illetve együtthangzás elérése érdekében illetve céljából.

Az emberi hanggal tehát akár zenei információkat is ki tudunk fejezni. Amikor pedig az egyébként különböző frekvenciájú hangokat egy frekvenciában egyesítjük, akkor velük sokkal egyértelműbb, egyszerűbb, és jóval messzebb hangzó hatást érhetünk el, mint velük külön-külön, azaz egymagukban. Tulajdonképpen ezt a zenei hatást, ezt az összhangot vagy összhangzást, mint egy többé már megbonthatatlan harmóniát kellene elérnünk a gondolkodásunkban, és a már abból származó minden testi megnyilvánulásunkban is, hogy végre már mi emberek is felemelkedhessünk egy a mostanihoz képest magasabb vagy emelkedettebb tudatszintre, melyre már csak a teljes tökéletes kiegyenlítettség, még inkább azonban egyedül a tiszta harmónia a jellemző, nem pedig a mostani összevisszaság, azaz a folyton megbontott kiegyenlítettség, illetve folyton megtépázott harmónia.

Akárhogyan is nézzük, a „hang-zene”, az égi zene, azaz a szférák közös zenéje lehet, és remélhetőleg lesz is, az egyik segítő eszközünk, mely Isten szükségszerű jelenléte mellett hozzásegít majd bennünket a jelenleginél magasabb szintű szellemi felemelkedésünkhöz. Remélhetőleg majd mindnyájan meg fogjuk hallani ezt a már igazán gyönyörűséges zenét, ha végre eljön már a közös felemelkedésünk ideje!

SZAKRÁLIS GEOMETRIA

A szentet jelölő és jelentő „szakrális” kifejezést mi emberek a hibásan elsődlegesnek tartott tárgyi természetünknél fogva a számunkra legnagyobb fontossággal létező tárgyakra, formákra, illetve tárgyszerű formákra értjük. Talán mondani sem kell, hogy nagyon helytelenül, de mégis szinte valamennyien így vagyunk ezzel a „dologgal”.

A „szakramentális” kifejezésünk azonban már sokkal kifejezőbb, ugyanis az már azt jelenti, hogy az a bizonyos valami (dolog vagy tárgy) a szentséggel, a láthatatlan és megfoghatatlan tisztasággal csak kapcsolatos, vagyis az a teljesességével még nincsen a szentség állapotában.

A „szakramentum” pedig már magát a közvetlenül fizikailag kifürkészhetetlen szentséget fejezi ki, mely már rendkívüli tisztaságot mi emberek csak próbálkozhatunk tárgyi dolgokkal (pl. az oltáriszentséggel) kifejezni. A szentséget igazán kifejezni mesterséges úton létrehozott tárgyakkal ugyanis képtelenség. Még tehát vonalzóval és körzővel sem. A szentségre ilyesfajta dolgokkal csak utalni vagy mutatni lehet. Lehet azonban próbálkozni, persze mindig csak eredménytelenül, mivel az igazi szentség az ilyen mesterséges úton készített, valójában azonban csak lemásolt termékekben soha nem fejeződik ki, legfeljebb csak látszatra, vagyis csak homályos látásszerűen. Fizikai szemekkel, éles kontúrokkal szentséget tehát sohasem láthatunk.

A szakrális geometria tehát egyedül csak akkor érheti el a célját, ha annak magyarázói az innét nézve mögötte álló tisztán szellemi lényeget teszik kifejezővé, nem pedig elsősorban magát a geometriát. Akkor ugyanis az igaz Isten helyett a forma szellemének hódolnak. Az ősöktől már készen megkapott egységes geometria darabokra boncolgatásával, a darabok sémákba szorításával, és azok újabbnál újabb módon történő összeelegyítésével ugyanis már csak egyre homályosabb képet alakíthatunk ki az innen teljesen láthatatlanról, vagyis Istenről, a rendkívüli tisztaságú mindenekfölötti lényről. A lényegét nézve tehát magáról a szakrális geometria eredeti (eszmei) megalkotójáról.

Az eredeti céljuk az ezt az Isten-megközelítést választó egykori embereknek tehát minden bizonnyal nem az volt, ami mára lett belőle. A mai geometriai magyarázatok legtöbbje ugyanis éppen hogy a forma szellemének a mindenekfölötti jelentőségére próbál bennünket rávezetni, holott ő maga is egy fölötte álló hatalomtól származik, akit mi a jelen helyzetünkből illetve állapotunkból fakadóan nem nevezhetünk másként, mint láthatatlan, de ugyanakkor mindenható Isten. Ez az Isten előbb létezett bármiféle formánál is, tehát még csak a forma területén is Ő képezi a „prototípust”. Ebből azonban az következik, hogy nem a forma teremtette az Istent, hanem Isten volt az, aki teremtette többek között a formát is. Mindezt Istennek a fizikai megközelítését választó sok nagy tudású ember az értekezései elején még talán le is írja, azonban utána már hamarosan bele is veszik az anyagi magyarázataiba, és az előbbieknek máris az ellenkezőjét kezdi egyre jobban kifejteni. Szinte mindegyik leírja még azt is, hogy az eredetileg alaktalan tisztán szellemi értelem illetve értelmes tudat kezdetben megtapasztalta az ürességet, a sivár azaz teljesen sík pusztaságot, azonban azt már elfelejti leírni, hogy ez a pusztaság a belső, a szavakkal már kifejezhetetlen pompájú szellemi mélységeinek a felszínén, azaz a külső felén vagy oldalán „jelenlevő” ürességet és pusztaságot jelenti. Ebbe a mélységeit magába foglaló értelmi gömbén kívüli egyöntetű ürességbe teremtette tehát Isten meg a hasonmását, a féleségét vagy „feleségét”, mely egy nagyobb részével valóban kivetült az ismeretlen tartományba. Ugyanezt éljük át mi magunk is, mikor is a megszületésünkkor az anyaméh biztonságából először a fejünkkel kibújva a napvilágra kerülünk. A napvilág ugyanis kezdetben a mi számunkra is egy homályos, sivár, csupa kellemetlenséggel, róla való tudatlansággal teli, ismeretlen helynek tűnik. Kikerülünk tehát a számunkra akkor még ismeretlenbe, de lassan megismerjük, felfedezzük a beléje teremtett dolgokat, és akkor már nem is tűnik olyan riasztónak a számunkra. A szülőanyánk

azonban mindig a hozzánk legközvetlenebb kapocs marad, mert ő továbbra is azt a biztonságos helyet jelképezi a számunkra, ahonnét illetve akiből, mint bennünket bársonyos melegen körülölelő víz alól, a felszínre bukván önállóan is élni kezdtünk. Nos, ugyanez a folyamat zajlik le a szellemi tudat földi „megszületése" területén is. A testi forma mindezt tehát csak mintázza, vagyis nem igazán azonos vele.

A testet illetve a formát tehát csak támogatja a tisztán szellemi valóság, a fizikailag érzékelhetetlen állandó lényeg, hogy kifejezőbbé tehesse magát vele. Ennek a támogatásnak azonban kölcsönösnek kellene lennie, főképpen az esetben, ha a forma már maga is szeretne igazán örökérvényűvé válni. A fizikai testnek és formának ugyanis nem fizikai az eredete, tehát a test illetve forma ettől a nem fizikai örök forrástól mindenképpen függőségben van. Különösen tehát a számára is legfontosabb létezése terén.

Hogy meggyőződést szerezzünk a szellem elsőbbségéről, képzeljünk el egy egyöntetű végtelen, és végtelenül sima víztükröt, melyre mondhatjuk akár azt is, hogy teljesen csöndben van. Nincsen tehát rajta semmiféle forma vagy alakzat, de arra akár csak hasonlító valami sem. Puszta és sivár. Nos, ha erre a tükörsima egyöntetű vízfelületre rákiáltunk, azaz ha azt a hangunk erejével meglökjük, akkor máris létrejön rajta valamiféle forma, mely kicsit ki is emelkedhet belőle, amit aztán akár már el is nevezhetünk hullámformának, mert az attól fogva már létezik. Elnevezni ugyanis egyedül csak azt lehet, ami már létezik. A tehát általunk lett létezése az így tehát már „hullám"-nak pedig addig van, ameddig arra neki az indító illetve vele egyben felállító erőnkből futja, amennyiben az a részünkről nincsen még további hang vagy más erőhatással táplálva. A legelső forma tehát valahogy így keletkezhetett, mely által Isten a többi formát már úgy eredeztette, és eredezteti is mind a mai napig. Isten az „Igéje", azaz a gondolatából lett szava illetve hangvibrációja révén teremtette tehát meg a formát, mégpedig előrelátólag, hogy az fizikailag is látható lehessen. A legelső hanggá lett értelmes gondolat tehát maga Isten, a formateremtő, de természetesen Ő minden egyéb más dolog teremtője is. Minden létező dolog leheletfinom minőségű prototípusát ugyanis egyedül maga Isten teremti a legközvetlenebb világában. A többi világaiban levő dolgai tehát csak egyre durvább másolatai az eredeti „termékeinek".

A megfogható testi formák durva világából azonban lassan már át kellene tudnunk hangolnunk magunkat a finom, a finomabb, és még finomabb formák világába, hogy majd onnét már a forma nélkül is létező rendkívül tiszta értelem, a teremtő értelem világába is eljuthassunk. Az első lépést talán már hamarosan meg is kell tennünk, de nem ártana felkészülni rá, hogy ne érjen majd bennünket váratlanul a jelentős változás, ami azzal együtt jár. Tudományosan okoskodóktól azonban soha ne fogadjunk el a felkészülésre vonatkozó jó tanácsokat, mert azok a legtöbbször csak félrevezetnek bennünket.

Az Istent a geometria és technikai tudás irányából megközelítők a magyarázataikban ugyanis hiába boncolgatják a számunkra, hogy a hullámformák ilyen meg olyan információhordozók, mert mindez mára már teljesen nyilvánvaló, még az egyszerű emberek számra is. Nekünk tudományos szakterületekről tudatlanoknak ezért minderről már mindössze csak annyit kellene tudnunk, hogy a fény és hanghullámok segítségével fogunk majd tudni átlépni (lényegében azonban felemelkedni) e jelen megnyilvánultnál magasabb szintű dimenzióba, mely esemény innét nézve majd úgy fog tűnni, mintha az ereszkedne le ránk. A megszokottból igazából tehát még csak el sem kell majd mozdulnunk, és mégis benne leszünk majd az újban. A tudati felemelkedés ugyanis a fizikai felemelkedéssel csak látszatra egyenlő, igaz valójában nem egyenlő. Még tehát akkor sem, ha maga Föld is velünk együtt egy magasabb tudatszférába fog emelkedni.

Mi emberek belefeledkezve a földi formákról és a hangokról okoskodók előadásaiba a legtöbbször azonban már velük együtt elfeledkezünk a „Fényről" is. Megfeledkezünk tehát a nem fizikai, hanem a tisztán szellemi világosságról, az igazán tiszta és élő Értelemről is, mely lehetővé teszi, hogy ezekről a Nála általunk szinte már sokkal magasztosabbá tett dolgokról

nyilatkozhassunk azaz magyarázkodhassunk. Ezzel azonban súlyos hibát követünk el, mert ahelyett, hogy a tiszta fény világát, az egyedül csak általa megnyilvánítható „sötét” formák világával kibékítenénk, illetve mi magunk is a kettő kiegyenlítésére törekednénk, egyre inkább a formák világát, a forma szellemét igyekszünk minél kedvezőbb színben, és legnagyobb fontosságú dologként, azaz Istenként feltüntetni, és sajnos mára már egyre jobban megjeleníteni is. Tesszük tehát mindezt ahelyett, hogy a formák és a formánk által is az igazán Legfontosabbat, a minden forma nélkül is a változatlan legkiválóbb állapotában megmaradó Örök Szellemet, Istent nyilvánítanánk meg egyre erőteljesebben. Ezen nyakunkba emiatt vett súlyos tehertől aztán a végén csak meg ne szakadjunk, vagyis végérvényesen hozzátapadva a testi formánk durva világához, le ne szakadjuk majd vele együtt az Isteni Teljességről.

Aki tehát majd enged a magasabb szintű rend „nyomásának”, az harmóniába fog kerülni vele, aki viszont a durva formák világát azaz a jelen világot fogja továbbra is választani, az azzal is fog majd azonosulni. Bizonyos értelemben és időre azonban valószínűleg el is fog választódni a tiszta formák világától, mely „tiszta formák” azaz lényegi egyedek viszont elsősorban már nem is a megnyilvánulási formákhoz, hanem a legtisztább Értelemhez, az Örök Istenhez, és a közvetlen világához ragaszkodnak.

Nagyon óvatosan kell tehát bánnunk a szavakkal és egyéb más ábrázolásokkal, ha azokkal valóban Istent kívánjuk minél jobban megnyilvánítani, mert a helytelen használatuk révén könnyen megeshet, hogy velük már nem is Istent, hanem helyette magukat a népszerűsítő eszközeit fogjuk az embertársaink körében népszerűsíteni, vagyis mindjobban nyilvánvalóvá tenni. Azáltal pedig az Igaz Isten helyett már isteníteni is. Így azonban a tudati felemelkedésünk megint csak el fog maradni.

Az elvétett cél pedig most már csak még újabb bajokat fog ránk zúdítani, melyek inkább késleltetik, illetve egyre inkább lehetetlenné teszik mindannyiunk közös felemelkedését a mostaninál magasabb tudatszintre.

Jól gondoljuk tehát meg, hogy mit is értünk és magyarázunk a „szakrális geometria” címszó alatt!

VII. fejezet

FANTÁZIÁLGATÁSOK, ELMÉLKEDÉSEK

MELCHIZEDEK NYOMÁN

(Beleveszve a részletekbe)

Az emberi testet mintegy övként körülvevő láthatatlan kör alakú energiaformáció a tiszta szellemi értelem, illetve benne a tiszta értelmű gondolatok alkotta gömb alakú értelemburok. Mi emberek ezt a burkot a föld és anyag-centrikus nézetünkből kiindulva „kristályos mezőnek” hívjuk. Ez a burok kívülről nézve lényegében tehát a szellemi tudatot finom olajpáraszerűen körbevevő, illetve azt mintegy még védő-összefogóan körül is ölelő egyéni értelemmező képét mutatja. Ezeket a lényegükben tehát értelem-mezőket az ősi írások fénytestekként, lélektestekként, vagy a három ötvözeteként Mer-Ka-Ba-ként nevezik meg. Nevezhetnénk azonban akár egy bizonyos fajta asztrális gömbtestnek is, melynek a külső, a kikristályosodott részének vagy „héjának” az a funkciója, hogy a tudatot felemelje, és amikor az az asztrálsíkot elhagyta leváljon róla, majd elégjen, vagy az ilyen „asztrálruhák” közös temetőjébe kerüljön. A „héjnak” azért kell előbb-utóbb megsemmisülnie, mivel az kívülről közvetlenül érintkezik az alsóbb illetve durvább tudatszintekkel, és emiatt nincsen örök létjogosultsága, de lényegében szükség sincsen rá a tisztán szellemi tudati, illetve a még annál is finomabb szellemi szinteken. Az egyszerűség kedvéért „merkaba” kifejezés tehát egy olyan járművet avagy mozgó egységet feltételez, melynek a Ba-val jelzett kereke a földön jár, és ez nem más, mint a fizikai test. A test tehát még csak a merkaba kifejezésben is a végponton van. A Ka, a lélek vagy szellemi tudat viszont a köztes szinten helyezkedik el, míg a felemelés eszközét is jelentő Mer, az már maga a felemelő (értelmi) „fény”, mely képes ezt az egész szerkezetet a tisztán szellemi világba felemelni. Ezt azonban természetesen csak úgy teheti meg, ha a Ba-t vagyis a fizikai testet a benne forgó „észkerekével” együtt hátrahagyja, hacsak az maga is nem lesz képes tisztán szellemivé visszaváltozni, akár egyetemben a testével is.

A testünk középpontja tájékán tehát egy kétdimenziós kör helyezkedik el, mely a testi bennünket is magában foglaló háromdimenziós gömböt mintegy övként fogja körül. Éppen úgy tehát, mint ahogyan az egyenlítő fogja körül a földgömböt. A Föld esetében az egyenlítő azonban a semleges, a láthatatlan elválasztó vonalat, mint köztes dimenziót jelenti, a rák és baktérítő pedig a két dimenziót, az egymással ellentétes égi és földi dimenzió pólusait szimbolizálja. (A két egymástól eltérő „mező” forgásirányát a legjobban pedig az szemlélteti, hogy a semleges egyenlítő két oldalán a víz két egymástól eltérő irányban „forogva” halad át a kísérleti tölcséren. Míg tehát a rák folyton csak hátrafele mozog, addig a bak a homlokával mindig előre tör.)

Ez az emberi testnek egy különleges fontosságú pontjából, a láthatatlan szívközpontból kifelé sugárzott képlékeny, azaz akár még látható szellemi képpé változni is képes energiamező az eredeti állapotában a fény talán még ötszörös sebességénél is gyorsabban forogni tudó valami. Jelenlegi állapotában azonban egy lelassult, esetenként álló, vagy inkább csak alvó, álmodozó állapotban van. Elmondhatjuk tehát róla még talán azt is, hogy az esetünkben többnyire csak „alapjáraton” működik. Ezen energiamező alakját a központjából kivetített nyolc pontnak ívelt vonalakkal összeköthető hálózatát képezi. A nyolcszög a geometriában a négyzet és a kör közötti középpontot jelöli. Vallási jelképként azonban a földi négyszögű, valójában azonban négy irányultságú (+) végességnek a középpontját jelenti. A nyolc „szög” a lényegét nézve a 3+1 , azaz a fent, jobbra, balra, és „lent”-nek, az egymást keresztező, egymással összeütköző négy irányultságnak és felezőinek, valamint a mennyei (kerek) tökéletességnek közös középpontját jelenti. Maga a „nyolcszög” valójában tehát a kivetülései ellenére is a középpontban áll, mely az Istent illetve az istenit az emberrel kapcsolja össze. Szimbolikus értelemben pedig az effajta megnyilvánítás is ugyanazt teszi mint a többi ettől más. A lényegét nézve ugyanis ez a megnyilvánítási forma sem tesz mást,

mint hogy az életet a halállal összekapcsolja, azaz igyekszik azt a szétvált állapotából újra illetve új egységbe összeforrasztani.

Mivel tehát a cél a teljesség minden egyes résztvevőjére is nézve egyazon, ezért a gyermek Jézust is már inkább csak egy egyöntetű körben, a tökéletes teljességet szimbolizáló kerek burokban szokták ábrázolni. E körbe ugyanis a tűzet szimbolizáló tetraéder, a földet szimbolizáló hexaéder, a vizet szimbolizáló ikozaéder, az emberre jellemző csillag-tetraéder, és az étert megjelenítő 12 szögű dodekaéder, de ugyanúgy még az ún. „üresség köre" is egyaránt belefér. Mindebből tehát most már kétségkívül megállapítható, hogy egyedül a mindent átfogni képes tökéletes „kör", azaz a tiszta értelem az, amibe minden ami van egyszerre, mégpedig hiánytalanul is belefér. Belefér viszont még az is, ami még csak ezután lesz. A kerek értelemnek ehhez ugyanis nem kell semmi mást tennie, mint még jobban vagy egyre jobban kiterjesztenie a körét. A kör tehát ezért lehet egyedül csak maga a teljes egység illetve teljesség jelképe. Az élet virága ábrázolások is mind ugyanerre igyekeznek bennünket rávezetni. Nekünk embereknek is tehát az kell hogy legyen a célunk, hogy a mindenkori megnyilvánulási formánkat legelőször is egyensúlyba, majd pedig már közös harmóniába hozzuk ezzel a mindent magába foglaló „körrel", vagy még inkább „gömbbel", lényegében azonban Istennel, az Isteni Teljességgel. A jelen állapotunkban ugyanis ebben a lényegében tehát gömbben a mi kis gömbünkkel nem tartózkodunk állandóan benne, hanem annak egy bizonyos részével a legtöbbször azon kívül helyezkedünk el. Sajnos azonban vannak közöttünk már olyanok is, akik ennek a gigantikus gömbnek még a peremén is kívül szándékoznak maradni. Ők azok a tudatok, akik a Nagy Változás vagy Megújulás idején ha a „szekerükkel" újra „beindulnak", akkor akár a biztos vesztükbe is rohanhatnak, amennyiben őket az ezen egyetlen hatalmas Teljesség nem tudja időben a maga irányába visszafordítani, mert azok a szabad akaratuk révén továbbra is olyannyira ellenállnak neki.

A repülő szerkezetünk jó irányú működtetéséhez ugyanis helyes szellemi irányultság, helyes szellemi tudás, illetve helyesen memorizált ilyen tudás, képzelőerő, sziklaszilárd egyistenhit, és nem utolsósorban pszichikus erőkkel is való bírás, és természetesen tiszta értelem szükségeltetik. A benne lévő tudatnak tehát mindezekkel az értékekkel rendelkeznie kell, ugyanis a „jármű" csak az esetben képez vele általa is irányítható egységet. Az ilyen de nagyobb méretű égi járművekbe „elragadottak" többsége meséli is, hogy a járműben szinte elenyésző számú „műszer" van, mivel azok mind csak gondolati energiák által működnek. Az egész „űrhajó" tehát egységet képez az őt, azaz így végül is már magát irányító értelmes gondolattal, illetve ez esetben talán már nevezhetjük úgy is, hogy tiszta értelmű tudattal illetve tiszta értelemmel, még pontosabban értelmes illetve értelmi lénnyel. A „hajó" kinézetét alkotó, működésük közben egymással ellenirányú forgást végző fénymezők, melyek lényegében tehát értelemből állnak, egyidejűleg gyakorolnak hatást a bennük elhelyezkedő szellemi tudatra és a testre, mely tiszta értelmi erőhatás képes a szellemi tudatot, és bizonyos értelemben a testet is felemelni, és akár az egyik dimenzióból a másikba szállítani is. Ezért nevezték el az egykori misztikusok illetve beavatottak ezt az élő értelmi lényegét nézve tehát élőlényt vagy élőlényi közösséget járműnek, valamint azért is, hogy minél később derüljön fény arra, hogy valójában mi is ez a valami, ami tulajdonképpen éppen úgy valakinek is mondható. Ezt a járművet azonban igazán csak a tiszta szeretet tudja beindítani, optimális mozgásba hozni, és abban folyamatosan megtartani is.

A naprendszerek, de a galaxisok, sőt az egész Kozmosz is merkabáknak mondhatók, vagyis azok is mind értelem, szellemi tudat, és test szőtte hatalmas élő mezők, melyeket mind a legtisztább Értelem, Isten teremtett és tart is fenn. Ő tehát az a bizonyos Valaki is, aki a bennük nyíltan vagy egyenlőre még rejtve jelenlevő lényege révén működteti őket. A merkabákban tehát az élő értelem révén nem csak benne van az élet azaz Isten, hanem lényegi szinten azonos is velük. Még tehát a mi kis egyéni „szekerünkkel" vagy hajónkkal is.

Az élet virága egyben a geometrikus formáival az eddigi tévhitekkel ellentétben azonban magára az élet forrására már nem is csak utal, hanem bizonyos értelemben meg is jeleníti Őt, mint Istent, a tökéletes Teljességnek értelmi forrását. A szimbólum ugyanis valamilyen szinten az élet fája jellemzőivel is azonos. A kabbalából ismert életfa tehát maga is az Isteni Teljességet ábrázolja. Egyes fizikai szinten tartózkodó tudatok azonban ezen szimbólumokban elsősorban csak matematikai sorozatokat, a teremtés számszerű kódjait vélik felfedezni. Mások geometriai alakzatokat látnak bennük, és hatásaikat látják meg a tudatosságra nézve. Viszont vannak emberek, akik egyszerűen csak szép formájú szimbólumokat, szimbolikus jeleket, képeket látnak bennük. Ki-ki tehát a jelen fejlettségű személyisége szerint látja ezeket a „dolgokat". Mindenki azonban amit mond vagy lát róla, ha azt igaz szívvel teszi, az mind igaz, ugyanis mindent ami van, illetve ami még lehetséges, azt pontosan az élet virága vagy forrása, azaz Isten teremti meg, Ő szabályozza és határozza meg. Még tehát az egyéni genetikai kódjainkat is. Mind a szellemünk és szellemi tudatunk, mind pedig a testünk területén is. A teljes genetikai kód igazából tehát nem is kettős, hanem hármas spirál, csak a lényegi szálat innen a fizikai oldalról nézve egyenlőre még nem láthatjuk belőle. Az élet virága tartalmaz tehát mindent és minden lehetséges programot, formát, arányt, de ugyanakkor viszonyt is, ami szintén a fejlődéssel kapcsolatos. Minden ugyanis szakadatlanul folyamatos fejlődésben van. Még tehát akkor is, ha az itteni látszat egyáltalán nem ezt mutatja.

A hibát a megismerés folyamatában a kereső vagy kutató ember ott követi el, hogy a legtöbbször csak egy kiválasztott érdeklődési területet figyelembevéve közelíti meg ezt a virágot vagy forrást (de akár csak a„járművet" is, mint szintén megismerni vágyott „problémát"), ezért aztán az elvárásainak megfelelően látja azt, illetve az aszerint láttatja meg magát vele. Annak az embernek például, aki a geometria kódjait véli a „virágban" felfedezni, annak a kívánsága szerint akként, illetve annak forrásaként mutatkozik meg, míg másoknak más dolgok forrásaként, melyekből aztán már szintén mindennek a származása levezethető. Ezek azonban így mind csak részleges megértések maradnak, ezért ezeket még össze kellene állítani egy teljes képpé, egy egységes, egyöntetű képpé, mely aztán már valóban felfedné a mindenség egyetlen forrásáról a teljes igazságot.

Mindenki tehát a Teremtőt, a Teremtő Forrást keresi, mindenki a kibomló ezerarcú lótuszvirágot vagy életvirágot kutatja, csak mindenki más és más módon mint a többi, és minden bizonnyal ez is az oka, hogy Jézuson kívül mindeddig igazán még senki sem jutott el a mindenség éltető forrásához, az örök élet vizét árasztó forráshoz, vagyis Istenhez.

Talán legelőször nekünk is a helyes módszert kellene elsajátítanunk, mint ahogyan azt Jézus is tehette. A helyes jézusi példa ugyan még ma is itt áll előttünk, de mi emberré már felfejlődött tudatok mégsem sokan tudunk élni is vele.

Minden földi tanító iskola ugyanis nem az egyetemes módon, hanem a sajátjának vallott szemüvegén, mintegy sűrű szövésű szűrőn keresztül közelít a tudománya „tárgyához". A legtöbb iskola avagy tehát értelmezés azonban mindig csak fizikai szavakon és jelenségeken alapuló magyarázatokon, vagyis többnyire csak a formák világán keresztül igyekszik megközelíteni a „megközelíthetetlent", az így igazából azonban kifürkészhetetlent. Isten forráskénti elérhetőségéhez illetve a megérintéséhez ezek az irányzatok még ha egyenlőre nem is tudnak eljutni, láttatni és megérteni Őt azonban már sokat segíthetnek, ha nem bonyolódnak túlságosan bele a választott szakterületükbe, melyen keresztül közelítenek. A „hálókba", „mátrixokba", és a formákba, köztük tehát a háromszögekbe és egyéb más mértani alakzatokba, de pusztán még csak a körökbe is, ugyanis nagyon is bele lehet gabalyodnia az addig mindig csak egyszerűen gondolkodó embereknek. Hát még a mindaddig csak a fogalmi gondolkodás révén gondolkodó, vagy elsősorban azt használó, azzal inkább rendelkező embereknek. Az ő számukra például a Teljes Egység, illetve az azt részegységeiként képileg mintázó „elíziumi mezők" (a már üdvözültek helye) ezen a nyelven „cellákra", kockákra,

ívekre, és más egyéb mértani formákra, elektromos és elektromagnetikus ketyerékre, különböző sugársávokra és fénytartományokra, hullámsávokra vannak felosztva, amivel mi egyszerű emberek igazán nem is tudunk mit kezdeni, mivel ilyen irányú tájékozottságunk nincs, és talán nem is igen vágyódunk rá.

Toth atlantiszi tanító azonban ellentétben velük gondolván a nem csak a tárgyi, hanem a fogalmi gondolkodásúakra is, egyszerűen csak leírja, hogy a föld mélyén van egy csak szimbolikusan értelmezhető „virág", mely életerőt sugároz, mely a forma szellemének a forrása is, és ez az energia az, mely mindent formába köt. Egyértelműen adja elő azt is, hogy ez az erő a föld mélyéről áramlik elő, és lényegében ez a szellem formálja meg a mi tévesen tulajdonunknak hitt testünket is, melynek tehát evégett van itt is formája, és természetesen azzal együtt járó elektromos tulajdonságai is. Ez pedig így már nagyon is nyilvánvaló tény, tehát mindezt a lényeget már csak bonyolítani illetve boncolgatni lehet, mégpedig egészen apró részecskékre is, viszont a lényeg akkor is csak ugyanaz marad.

Minden kutakodás, boncolgatás, szálakra szedés, darabolás, aprítás, részecskékre bontás, ízekre szedés ugyanis mindig csak oda lyukadhat ki, hogy még a legparányibb részben is benne van az egésznek avagy a teljességnek minden lényegi eleme, tulajdonsága vagy képessége, és minden róla szóló lényegi információ. Mindennemű ilyen boncolgatás eredménye aztán végül is a legtöbbször csak az, hogy megállapítjuk belőle, hogy nem a méret, a nagyság illetve kicsiség az igazán fontos, hanem mindenkor a beltartalom, a lényegi, illetve a lényegihez szorosan kapcsolódó információ mennyisége.

Az élet virágát sokan tévesen eszköznek tekintik az önmaguk megismerésére. Egyesek ugyanis „holografikus tükörnek" is nevezik, melyben megpillanthatják önmagukat. Az ilyesfajta elmefuttatásnak a végén azonban szinte minden esetben a Bibliára támaszkodva, tehát mégiscsak az Isten eredeti szavaira hivatkozva magyarázzák meg, hogy az elektromos fény és hangrezgések, amikről ők szinte már „locsogva" beszélnek, azok lényegében az Isten dicsőségének fényét, illetve magát az „Igét" jelentik. Így azonban inkább csak újra eltakarják, mintsem felfedik az Isten szellemi fényét és szavát, azaz az igazán valódi lényeget.

A fizikai megközelítés szerint az első alapvető vibrációt tehát a legelső fizikailag is felálló egyenesnek (egyetlen szál „húrnak") a megrezdüléséből keletkezett állóhullám hozta létre. A Biblia ezt egyszerűen úgy írja le, hogy Isten a Szellem elkezdett fizikailag teremteni. Igen elkezdett, de minden bizonnyal azért, mert a szellemi világát már régen megteremtette. Mindez egyébként a még ősibb írásokban, melyekre e tekintetben az eredeti biblia is épül, még egyértelműbben is le van írva. Mára azonban szerencsére már az ősi szent írások fordításaiból adódó torzítások is észrevehetők, a szándékos szövegelhagyásokkal egyetemben.

Innen nézve tehát minden ami van, az mind egy „i" betűszerű jel, vagy akár valami másnak is nevezhető mögött a háttérben elhelyezkedő rendkívül produktív illetve kreatív szellemi intelligencia avagy erő szüleménye, és ebből az első vibrációjából épül aztán már fel az egész „struktúra", mely egyenlőre még világnak neveztetik, melyben vele együtt minden formát is kap. A törzsoszlopunk és rajta a kerek fejünk híven is mintázza ezt a legelsőként előállított fizikai formációt, amit egyébként többek között Salamon király gömbös-oszlopai is hűen mintáztak. Sajnos az elsősorban tárgyakban gondolkodók azonban meglátván a „I" jelet, már említést sem tesznek „pontról", mely ezt a fizikailag végül is legelső álló hullámformát magából létrehozta, majd „megpendítette". Nem említik meg azt sem, hogy ez a pontszerű eredeti isteni önmagavaló a fizikai világban valójában csak a tükörképe révén jelenül meg az I tetején. A teljes igazság ugyanis az, hogy ennek az eredeti egyetlen pontszerű Valaminek az erőterében létezik minden ami van, még tehát mi emberek is. Még tehát akkor is, ha mindezt mi innen úgy látjuk, hogy az a háttérben helyezkedik el. Ez a „Pont" tehát az igazi lényeg, lényegében tehát egyedül Ő minden létezőnek a forrása. Még tehát azon erőké avagy energiáké is, melyek révén, hála legyen érte Neki, mi most éppen megfejthetjük az ő rejtélyét. Ő pedig Isten a Teremtő, és azért nem helyesek az előbbi fizikai emberek megközelítési

magyarázatai, mert azok a magyarázatok a legtöbbször mellőzik Őt, a mindenki számára Legfontosabbat. Mindenkinek és mindennek a létezése ugyanis ettől az egyetlen pontszerű Forrástól függ.

A magyarázataink során tehát sorra elveszünk a részletekben, de sokszor bele is veszünk a részletekbe, és ezért nem kapunk Istenről még csak vázszerű helyes képet sem, amit aztán mint közös alkotásunkat fel tudnánk mutatni feléje, és természetesen egymás felé is. Ezen a módon tehát soha nem lehet teljes még csak a megismerésünk sem. Így csak geometrikus formákként, platóni testekként, illetve elektromágneses hatásokként leszünk csak képesek elképzelni Istent, holott az Ő egészét nem csak ezek a fizikai dolgok képezik, hanem ezek is. Istennek ugyanis a nagyobbik, és egyben a legfontosabb illetve legjelentősebb nézete nem ez a művi úton előállított és működő testformációja, hanem az eredeti szellemi formációja és szellemi létezése. E legmagasabb szintű létezése ugyanis még ezeknél a művi (fizikai) „finomságoknál" is finomabb minőségű, melyet fizikai szavakkal és ábrákkal is már csak igen halványan lehet körülírni, azaz valami módon itt a földön kifejezni. Arra ugyanis ezek az eszközök már nem alkalmasak, mert ezek egyenlőre még mind fizikainak minősülnek, még ha nem is igazán tűnnek azoknak.

Ha viszont majd valóban a Teljesség „gömbjén" belül fogunk lenni, és nem pedig azzal egyszerre itt kinn a peremén is, akkor majd magunk is meggyőződést fogunk szerezni arról, hogy mindez, ami itt és most le van írva, az így igaz.

Az anyaméh sötét gömbjéből először a gömbjével (fejével) kibújván születik meg az „i" betű formájú testünk is, majd az „oszloprésze" már az őt itt kifejezőbbé tevő támasztékaival is kiegészülve kerül az ezen „gömbjével" együtt kívülre a napvilágra. Isten ugyanis itt kinn legelőször is napvilágot teremtett, melyben nekünk egyenlőre még csak félnapnyi időközönként lehet részünk. Ezt a bentről kikerülést azonban minden egyes tudatnak át kell élnie, mert ez a világ születésének is a folyamata. Ez isteni rend illetve rendelet. Ezzel tehát minden értelmes tudatnak legalább egyszer azonosulnia kell. Ezért kell tehát „szellemben és vízben" megszületnünk. A szellemi öntudatlan állapotból az öntudatos állapotba eljutásról van tehát itt elsősorban szó, nem pedig a mindezt csak külsőleg megnyilvánító tárgyi dolgokról, melyek ezt az állapotváltozást a jelen számunkra csak jobban érzékelhetővé teszik.

Aki tehát az élet virágában még csak eszközt lát, annak az érzékelése még hiányos. Az ugyanis még nem látja, és így nem is láthatja meg a mögötte álló tartalmi lényeget, vagyis a lényegi, a szellemi Istent. Az ilyen csak beleveszik az önmaga anyaggal kapcsolatos téziseibe, és azok rabja, nem pedig az Igaz Isten „rabja", azaz Isten szolgálója lesz.

Az Isten felől így gondolkodó ember rabságból tehát csak újabb rabságba megy, nem pedig a teljes és igazán felhőtlen szabadságba. Még tehát akkor is, ha az így adódó újabb rabsága egy fokkal már finomabb rabság is lesz az előzőnél. Teljes világosság nélkül ugyanis nincsen teljes körű felismerés. Megvilágítás nélkül pedig ezeket a külső formákat egyáltalán nem is láthatnánk. Nos, ez a megvilágítás az, mely egyszerre jelen is van és nincs is, vagyis elrejtőzködik előlünk a sajnos még mindig hibás nézetünk szerinti „háttérben". A jelen számunkra még mindig csak „háttér" főszereplőjét, Istent, azonban mind a mai napig a legtöbbször még csak mellőzzük. Tesszük ezt pedig ahelyett, hogy a feléje való visszafordulásunkkal már nem is csak képletesen, hanem már ténylegesen is visszaállítanák Őt az Őt igazán jogosan megillető központi és mindenben elsőszámú helyére.

A merkabához pedig most egyáltalán nem véletlenül visszakanyarodva, nézzünk meg akár csak egyetlenegy csillagász szerkesztette képet is a tulajdon galaxisunkról, de tekintsünk akár csak távcsövön keresztül a Szaturnusz bolygóra is. A vett példáinkon jól láthatjuk, hogy mindkettő egy körgyűrűszerű test nézetét mutatja, melynek központjában egy felfelé és lefelé egyaránt irányuló „kidudorodás", azaz félkörív illetve félgömb van. Nos, tényleg ilyen fényes szekere vagy járműve van minden egyes emberi tudatnak is, csak a számunkra a miénknek egyenlőre még nem látható a formája, és egyenlőre még nem tudunk belőle ki-be járni sem,

mint a bennünket egyénileg vagy közösen meglátogató „földönkívüliek”, akik a kedvük szerint akár még fizikailag is képesek manifesztálni azokat. Az igazi különbség a miénk és az övék között azonban csak annyi, hogy a mieink a sajátságos nézeteink miatt még kikristályosodott sarkokkal és szögletekkel is rendelkeznek, ezért nehezebbek és lustábbak, és ezen „kiszögellései” által a „fényhajóink” mintegy le is vannak ide a földre horgonyozva, míg az övék mindezektől már mentesek. Ők tehát a szépen ívelt formákat és a gömbszerűséget már sokkal jobban kedvelik, mint mi földhözragadt tudatok. A dávidcsillag jelünk éppen a szögletek, a sarkos nézetek irányában kifejlettebbé lett vonzalmunkról tesz mintegy tanúbizonyságot. Teszi azonban ezt amellett, hogy más értelemben viszont már igen nagy jelentősége van ennek a szintén csak szimbólumnak.

A „szekerünk” a nyugalmi formájában azonban majd maga is a mindenség résztvevői által megszokott lágyan ívelt, inkább már csak gömbszerű formáját fogja felvenni. Erről pedig majd magunk is meggyőződhetünk, ha sikerül annak sarkalatos pontjait, azaz a megrögződött helytelen nézeteinket róla eltávolítanunk. Az alsó és felső csúcsnak tehát még közelítenie kell egymáshoz, hogy a járművünk maga is felvehesse a két félgömbből álló csészealjszerű formáját, és azután a korábbi korlátait így már levetve, a tudatunk az elért helyes tudása alapján már maga is oda repülhessen vele ahová csak akar. Kivéve persze a mindenható Isten legközvetlenebb birodalmát, ahová természetesen már magasabb szintű „berepülési engedélyre” van a szellemi tudatnak szüksége.

Talán mindezen előbbiek után már nem is tűnik olyan hihetetlennek, hogy a teljes világegyetem, de talán még az egész mindenség is ugyanezt az űr-hajó, űr-szekér, vagy űr-jármű alakzatot ábrázolja, illetve ábrázolhatja, ha Isten azt éppen úgy is akarja. Isten ugyanis ezt a kedve szerint akármikor megváltoztathatja. A most „szekér” még tehát akár a jeruzsálemi templom vagy város eredeti formáját is felveheti.

Most azonban valami számunkra mindig ismeretlen oknál fogva még a „jármű” változat van érvényben, mert a naprendszerünk képe is ezt a képet láttatja az azt kívülről szemlélővel. Ez a minta tehát egy egyetemes vagy univerzális minta, melynek arányai minden bizonnyal örökre változatlanok. Még tehát ebben is megmutatkozik az isteni állandóság.

A tulajdon szekerünkbe azonban, előbb vagy utóbb elhagyva az azon csak látszatra való „kívüliséget” magunknak is bele kell lépnünk, ugyanis most mi annak az alsó „kereke” pozíciójában helyezkedünk el. Kerekek vagyunk tehát a kerekekben, azaz lélek a Lélekben mint ahogyan azt Ezékiel próféta is látta a látomásában. Talán az is nem is csak „látomás” volt, mint ahogyan azt a szokásunkhoz híven megint csak a racionalitás talajára állva máris hisszük, pedig az előbb talán még másként gondolkodtunk felőle.

Hogy azonban az ezékieli jármű bennünket is, és már véglegesen is magávalragadhasson, be kellene tudnunk majd lépni a tulajdon csészealjunkkal a hozzánk leereszkedő ibolyaszínű fénysugarába vagy fényoszlopába, mely aztán már mintegy fény-erőkar fog felemelni bennünket is az „anyahajónkba”, mellyel már igazán magasabb szférákba is felemelkedhetünk, vagyis a mostani általános lehetőségűnél magasabb tudati vizekre is „felevezhetünk”. Hogy azonban a ránk felszívólag ható sugárnyalábot észlelhessük, és engedjünk is neki, ahhoz a magunk részéről is magasabbra kell tudnunk emelnünk a tudatszintünket a mostaninál, vagyis magasabb rezgésszámot kell a szellemi tudatunkkal elérnünk az itt a földön megszokottnál.

Ebben azonban remélhetőleg még a Föld-Anyánk is segíteni fog nekünk, ha ráhangolódunk az ő szintén emelkedőfélben levő frekvenciájára, ugyanis ez esetben már újra egy lesz a célunk „mindkettőnknek”. Még tehát akkor is, ha mindeddig sokszor nem is volt egy a célunk és az akaratunk. Ez az igazán nemes cél pedig a magasabb tudatszintre való együttes felemelkedés, ami közös akarattal biztosan elérhető.

Próbáljuk tehát meg, ugyanis hármas helyes akarat révén minden elérhető. Az igazság ugyanis az, hogy az Örök Első, de a vele egyenlő egész teljesség is ugyanezt akarja, ezért a

siker akár akár biztosra is vehető, ha mi „hamadikak”, mint fizikai testbe „bújt” tudatok is úgy akarjuk.

Tegyük tehát együtt, egy közös akarattal meg ezt a már igazán helyes lépést, hogy aztán a közös siker fölött érzett örömünk is közös lehessen Isten ugyanezen okból érzett örömével!

FANTÁZIÁLGATÁSOK

A tér képei a térmezők képeivel azonosak, a csillagmezők tehát valójában „térképek”, melyek egyikéből ki, a másikba pedig be lehet „lépni”, de akár az „Egész térképről” is le lehet „lépni”.

A mi naprendszerünk az Egész Térmezőnek tehát csak egy adott egységnyi része, annak mondhatni, hogy csak egy miniatürizált része, mely az egészet mintázza. Mi emberek tehát a naprendszerünkkel egy kifejezhetetlenül nagy gömbmezőben élünk, melynek tényéről a tulajdon szintén gömb alakú fejünkben elhelyezkedő agyunkban „székelő” eszünk révén szerezhetünk másodsorban tudomást. Elsősorban ugyanis a tiszta értelmünk révén szerezhetünk minderről tudást, csak ezt az eszünk egyenlőre még nem nagyon méltányolja, mert az „ész” makacsul ragaszkodik a magának hibásan kialakított mindenkori elsőbbségéhez.

A testünket körülvevő „aura” azt mutatja, hogy lényegében mi magunk is egy gömbben élünk, melynek tetején középpontjával a fejünk fölött egy a fejünket is magában foglaló kisebb gömb is létezik. Méreteiknek az aránya több mint valószínű, hogy a Föld és a Hold arányszámával azonos. (Ha a Hold érintené a Földet, akkor a Hold középpontján áthaladó kör, és a Föld köre köré illeszkedő négyzet phi arányban állana egymásban.)

Az emberi energiamező tehát nagyon is vélhetően magában tartalmazza a Föld és a Hold arányait. A fizikai fejünk fölé „nyúló” gömb alakú szellemi fejünk (a láthatatlan „glóriánk”) arányai képezik tehát le a Hold arányait, míg a törzsoszlopunk együtt a fizikai fejjel képezte egység köré írt kör a Föld arányait fejezik ki.

A testünk mindezen előbbiek alapján akár az egész Univerzum „mérőpálcájának” is mondható, ugyanis az ember energiamezője az egész mindenség arányait, de mindenféle más összegfüggéseit is magában tartalmazza. Még tehát a napok és bolygók méretei is bennünk rejlenek. Akár tehát magunkból kiindulva is meg tudnánk határozni a Hold, de akár más bolygók méreteit is.

Külön figyelmet érdemel azonban még az is, hogy a Föld „tetejére” állított Hold felezőjének a körívét jobbszélen érintő pontja, és az alatta elhelyezkedő Föld középpontjától a Hold felezőjével párhuzamosan induló sugárvonal két végpontja által alkotott háromszög arányai egyezőek a Nagy Piramis arányaival, melynek arányai pedig a Föld arányaival egyezőek.

Toth atlantiszi tanító szerint az Atlantiszból származó csészealj vagy gömb alakú űrhajója (valójában azonban egy hatalmas energiamező) majd rá fog szállani a Nagy Piramis csúcsára, ami lényegében egyazon lesz a Holdnak a Földdel való esetleges összeütközésével is, ami által már egy újszerű „szent arányosság” fog létrejönni. Az új szent arányosság létrejöttéhez tehát csak a „sejthártyát” azaz a légkört illetve ózonréteget kell eltávolítani, majd a felszínt, a földkérget meg kell sérteni, ugyanis az esetben az „óriássejten” belül máris megindul az osztódás, és létrejön egy gyermek Föld. A „szülő” (Föld) pedig a mennybe száll, azaz emelkedettebb tudatszintre kerül.

Ha az esetleges összeütközéskor át tudnánk ugrani a Holdra, akkor vele együtt hamarosan „nap állapotba” kerülhetnénk, ugyanis a Hold az ütközést követően a magjával valószínűleg bele fog száguldani a legnagyobb vonzerővel rendelkező Napba!

Az aurának is nevezett egyéni értelemmezőinkkel vagy gömbjeinkkel belekerülhetünk azonban a Hold szívósugarába is, mely vonzás lényegében a Napból ered, és azáltal mint egy felemelő fény-csatorna vagy fényoszlop révén is eljuthatunk a Napba száguldó „anyahajó” fedélzetére.

A harmadik lehetőségünk pedig az egyenesen avagy közvetlenül a Napba való repülésünk, amihez viszont már legalább jézusi felkészültségi szinttel kell rendelkeznünk.

Három variáció van tehát, vagy inkább csak kettő, mivel az első minden bizonnyal kivitelezhetetlen.

Hogy mindezen előbbieket maradéktalanul megértsünk kapcsolatba kell kerülnünk a „Fehér energiával”. Ezt az energiát a testünkben a folyton áramló gerincvelő jeleníti meg, melynek vonalán helyezkednek el az életenergiát a körforgásuk révén áramoltató csakrák is, melyek akár a belső elválasztású mirigyekkel, a testet a vérrendszerrel együttesen működtető nyirokrendszerrel is kapcsolatba hozhatók, illetve bizonyosan vannak is.

A gerincvelőt azonban úgy is felfoghatjuk, mint egy testbe merülő forralót, mely az idegek keltette áramával a testi vizet felmelegíti, ami a kisebb terjedelmű agyvizet szinte már úgy forralja fel. Ebben a forrongó „átlátszó fehér” színű agyvízben aztán a vörös vérlemezek (a szellemileg szabadon szárnyaló gondolatok fizikai manifesztációi) feloldódnak. Lényegében tehát ez az oka, hogy a vörös vértestek folyton fogynak. Mindennek azonban az a lényege, hogy a „fehér” a „vöröset” magában foglalja, mely vörös innen nézve azonban kéknek minősül. A vörös vért tartalmazó ereink, vagy véredényeink tehát a mi kívülről befelé hatoló érzékelésünk szerint ezért kékek. Nos, mivel hogy a „Fehér” az emberi szemmel nem látható, kell megismernünk. Lényegében tehát azt kell megismernünk, akin illetve amin a jelenlegi tudatállapotunkban többnyire csak átlátni vagyunk képesek, vagy csak átlátni akarunk tudni.

A Nagy Piramisban (de ugyanúgy a Földünk gömbjében is), annak tengelyeként létezik tehát a láthatatlan „fehér energia”, mely a piramisban körbefordulva, a földtől a piramisnak felszíni középpontjától mintegy elrugaszkodva felfelé halad a galaxisunk középpontja irányában. A sötét űrből jövő „sötét energia” pedig a piramisba bejutva először szintén felfelé tart, de aztán mintegy meggondolva magát körbefordul, és áthaladva a középponton a föld középpontjával kerül vagy lép kapcsolatba.

A piramisban azonban van egy olyan négydimenziós tárgyszerű valami a király termének elnevezett helyiség egy bizonyos pontjában (a piramis lényegi középpontjában), mely fizikailag ugyan nem látható, de közepébe állva a fehér fénnyel kapcsolatba lépni vágyó emberek valóban kapcsolatba tudnak lépni a Fehér energiával. Ez a rendkívüli tisztaságú energia azonban a benne nem igazán hívők számára akár halálos erejű is lehet.

Nos, ez a négydimenziós valami az ember esetében a szellemi szív, mely az ember teste köré képzelhető gömbjében a fizikai szíve tájékán helyezkedik el, és valószínűleg azt is magában foglalja. Ez a „szerv” mint „szellemi szívközpont” segít tehát nekünk emberi lényeknek kapcsolatba kerülni Istennel, a „Fehérrel” azaz a Legtisztább Energiával.

A teremtett tudat tehát legelőször is önmagán belül vándorol, hogy megértse az önmaga működési mechanizmusát, azaz az életét. Ennek érdekében akár többszöri fordulatot is megtesz. Amikor azonban a megtermékenyítésével eléri a már maga is nemző illetve csíraképes állapotot, mely megtermékenyített állapot itt a földön a szeder nevű gyümölcshöz, érett szőlőhöz, vagy az érett alma formájához hasonlítható, akkor a tudat már képes lesz önmagán kívülre is lépni, azaz önmaga fölé emelkedni, és vele együtt a fejlődésében továbblépni is.

Túlléphetünk tehát a fizikai életen, mely magába foglal bennünket, ami lényegében egyenlő a mostani állapotunkkal, és innen mintegy elrugaszkodván elindulhatunk a tisztán létezés felé, akár tehát még öntudatosan is. A megtermékenyítésünk következtében tehát új dimenziók távlatai fognak majd megnyílni előttünk.

Ezt valószínűleg az fogja majd megelőzni, hogy a Nagy piramist őrző Szfinx (mely alatt Toth energiahajója vagy „energiamezeje” van, illetve lehet, hogy már csak volt elrejtve) feje egy egész földre kiterjedő földrengés következtében valószínűleg majd le fog esni, és a nyakában egy aranyszínű gömb lesz található, mely valójában egy téridő sűrítménynek felel meg. Ezt a téridő „tablettát” aztán Tothnak az „energiabotja” (értelmi sugárnyalábja) segítségével majd fel kell helyeznie a piramis tetejére szállt merkabájának avagy energiamezejének a középpontjában elhelyezett aranycsúcsra (mely arany-gúla egyben a Nagy Piramis csúcsát vagy tetejét is jelenti), hogy a dimenzióváltás létrejöhessen. Egyes

emberek ekkor fogják csodálkozva észrevenni, hogy Krisztus lényegében Toth tanítóval is azonos, és hogy a tudatuk a kis fénygömb kitágulásával párhuzamosan maga is szinte határtalan nagyságúra fog kitágulni.

Krisztusnak a szellemével tehát a Holdra, a Holdnak pedig e ráhatásra a Föld tetejére kell „állnia" illetve szállnia, hogy a hármas hatásra a kívánt hatás, a dimenzióváltás, a fizikain való „felülemelkedés" megtörténjen.

Mindez az egyéni tudatra is rávetíthetőleg az egyiptomi hieroglifákon úgy van ábrázolva, hogy az Ízisszel kart karba öltés révén érintkező Hórusz a jogarával, a szellemi uralmi erő jelképével megérinti Ozirisz fejének hátsó részét. Ezt úgy lehet értelmezni, hogy a magasabb rendű Nap a Holdon keresztül megérinti a kettős csúcsban végződő süveggel rendelkező Földet. A kettős süveg az egyszerre szellemi és fizikai mivoltot szimbolizálja. (A már beavatott fáraó azonban már egy sátorszerű süveget visel, melynek tetején egyetlen gömb helyezkedik el.) Az Ozirisz által megszemélyesített Föld ezt a bekövetkező érintést a hangvilla eszköze (a rezgésváltozást érzékelő szellemi és fizikai érzékszervei) segítségével megérzi, és ezzel a részéről már meg is történik a kozmikus rezgésfelvétel, a „ráhangolódás". A ráhangolódás jele az erekciója, a hímtagjának a lefele irányuló görnyedt helyzetéből való felállása, azaz a felfele irányba való megmerevedése. Lényegében azonban a tudatának kiegyenesedése, a földre azaz önmagára fókuszált állapotából való fel illetve kiegyenesítése, mely a Föld tengelyferdülésének a kiegyenesedésével azaz korrekciójával egyenlő. Ezt követi az orgazmus, mely által megtörténik a lényegében tehát szellemi érintés kiváltotta önmegtermékenyítés. (Ha jó megfigyelők vagyunk, akkor most akár észre is vehetjük, hogy ugyanez a szellemi érintés kiváltotta önmegtermékenyítés történt meg Szűz Mária esetében is!)

A következő hieroglif kép aztán már azt mutatja, hogy Ízisz szembefordulva Ozirisszel, annak bal kezét (a szellemi tudata fizikai eszközét) a jobb kezével finoman megérinti (az egész testét transzcendensé teszi), baljával pedig a szájához érinti az örök élet szimbólumát befogadásra.

A folyamat tehát a földön ma élő ember esetében is hasonlóan fog majd lezajlani. Legelőször is megtörténik az érintés, majd következik a ráhangolódás folyamata. Mindezt követően történik meg a termékennyé válás állapota, majd végül következik a beavatási folyamat vége, a teremtő tudás egyenes úton történő átadása.

A Krisztus-tudatszintre, azaz az Ő energiamezejébe (a nekünk készített „lakóhelybe") való felemelkedésünknek valószínűleg tehát ez lesz a folyamata, melyet a Földdel együtt fogunk végrehajtani, ha Isten és a Föld is úgy akarja, és persze ha mi emberek is így akarjuk.

A végrehajtásnak azonban, mint ahogyan ezt Jézus is megmutatta, két útja lehet. Történhet mindez csak szellemi szinten (a hegyen bemutatott spontán átváltozás révén), de megtörténhet szellemi-fizikai szinten is, mely utóbbi ránk fizikai emberekre nézve akár még mérhetetlen fájdalommal is járhat. Egyedül azonban rajtunk embereken múlik, hogy melyik változat fog megvalósulni. Minden úgy lesz tehát, ahogyan csak kívánjuk, vagyis ahogyan mindezt Isten akarja, mert Isten olyannyira szeret bennünket, hogy még a durva fizikai változatot is segít nekünk megvalósítani, ha mi igazán azt szeretnénk megélni. Isten ugyanis azt akarja, hogy minden teremtményének minden kívánsága teljesüljön, még ha az egyedül csak a belőle való egyetemes okulás céljából lehet hasznos, akkor is.

Döntsön tehát ki-ki felőle, hogy melyik utat választja, melyik mellett teszi le a voksát, hisz végül is a nehezebbik, a rögös út is járható. Igaz mérhetetlen testi és lelki fájdalommal jár együtt. Jézus a kínhalálával ezt is bemutatta.

A mai modern világban az Istent követő ember szellemi és fizikai együttes tudatával (mint „kettős" érzékszervével) tehát legelőször is az fog történni, hogy megtapasztalja az üresség, a kilátástalan sötétség „Fekete" állapotát. Ezt követi második fázisként a „Vörös" vér jelképezte fizikai tudata részéről a „Fehér energiának", Istennek a megtapasztalása, mely már a valóban

egész teremtéssel való azonosulás élményét adja illetve eredményezi. A kettős (és nem pedig kettő!) tudattal rendelkező ember e folyamat során meglátja, hogy hogyan történik a teremtés. Betekintést nyer tehát abba, hogy hogyan történik az elsősorban csak szellemi lehetőségű teremtésből mentális, majd végül pedig már fizikai megvalósulás is. Harmadik fázisaként aztán az ember a mindennapi életbe visszatérve kötelességszerűen segíteni kezd másokat az ugyanezen út megtalálásában.

A negyedik fázist a többnyire hosszú ideig tartó szünet jelenti, és egyben jelzi is, mely azért van, hogy Isten, és a szellemi tudati hatalmak meggyőződést szerezhessenek arról, hogy a jelölt már valóban érdemes-e a beavatásra, majd ezt követően pedig már az ötödik fázis, a tényleges beavatás fog megtörténni. A beavatás azonban szinte minden egyes egyén esetében másképpen fog lezajlani illetve megtörténni. E folyamatban ami igazán fontos az az, hogy az ember a beavatás megvalósuló eseményét tudatosan is észrevegye, és abban aktívan vegyen részt, különben az el fogja veszíteni a jelentőségét, az ember pedig az általánosnál magasabb tudatszintre való felemelkedésének a lehetőségét.

Nagyon érdemes tehát Isten szellemi dolgaival intenzíven foglalkoznunk, és odafigyelnünk minden velünk kapcsolatos szellemi eseményre. Még tehát az álmainkra is, mert könnyen lehet hogy azok sokszor nem is csak álmok, mint ahogyan az ősi meséink sem mesék, hanem igaz szellemi valóságok illetve igazságok hiteles megjelenítői. A szellemi igazságok pedig mind csak a hasznunkra válhatnak, és nem pedig a kárunkra, mint ahogyan azt a félrevezetőink velünk elhitetni próbálják. Nekik ugyanis az a céljuk, hogy mi nehogy véletlenül is Isten, hanem inkább csak az ő alázatos szolgáikká, vagy még inkább a minél nagyobb kényelmüket és jólétüket megteremtő engedelmes rabszolgáikká váljunk, akikkel mindent megtehetnek, amit csak akarnak.

Nos hát ez az, ami miatt már egyáltalán nem mindegy, hogy a továbbiakban kit is ismerünk el fölöttünk jogosan uralkodó legfelsőbb hatalomnak. Azonban az sem mindegy, hogy melyik megvalósulási módozatát választjuk majd a dimenzióváltásnak, mert a durva fizikai szintről indított lezajlás, több mint valószínű, hogy az elnyomóinknak fog továbbra is kedvezni. Persze csak addig, ameddig Isten azt nekik megengedi. Akik tehát a durva történést választják, és az életben maradottak között lesznek, azok már csak reménykedhetnek abban, hogy Isten a végül is maguk maguknak választotta szenvedéseiknek majd minél hamarabb véget fog vetni.

Nem inkább jobb lenne mindenkinek, és pedig mindig csak a jót, és nem pedig még helyette is egyre csak a helytelen problémamegoldásokat választani, és persze megvalósítani is?

ELMÉLKEDÉS A LÉTÜNKRŐL ÉS JÖVŐJÉRŐL

Ha jól megfigyeljük magunkat, akkor talán még észre is vehetjük, hogy tulajdonképpen a saját és az elsajátított gondolataink „felhőjébe” mintegy beleburkolódzva létezünk, és még maga a testünk is egy egyedülállónak tűnő központi gondolatunk hatására nyilvánul meg ebben a „körben” avagy tehát „felhőben”. Ez a központi gondolat Isten „Vagyok” nevéhez hasonlóan a „vagyokságunk” azaz a létezésünk gondolata. E gondolatunk nélkül sem a testünk, sem pedig a lelkünk nem lehetne a megnyilvánultság, de talán még a létezés állapotában sem.

A teremtés lényegében megnyilvánítás, kifejezésre juttatás. A gondolat tehát teremtő erővel is rendelkezik, vagyis ilyenféle erőhatás kifejtésére is képes.

Amikor gondolkodunk, akkor hatásukra érzéseket és érzelmeket élünk át, és ezek a lelki szemeink előtt a gondolataink központjából eredő megnyilvánítási vágy hatására akár képekké is alakulhatnak. Ilyenkor nem történik más, mint hogy alkotunk, vagy helyesebben kifejezve Istenhez hasonlóan mi is teremtünk, csak éppen a magunk szintjén. Az értelmünk, mint fény alapú képeket készíteni képes szellemi „készülékünk” révén tehát jelképes és mindig kész állapotú képeket alkothatunk, melyeket akár fizikailag is megvalósíthatunk.

A teremteni képes tudatosságunk a földet körülvevő elektromágneses mező egyik rész-egész mezejébe van belezárulva, és azon belül egy bizonyos helynek a mezejébe is, mellyel az oda mintegy le van kötve. Ez utóbbit, azaz az „állandó lakhelyünket” azonban gyakran az önakaratunkból is megváltoztatjuk.

A földi emberiség közös tudatát is a földet körülvevő mágneses mezők tartják magukbazártan, és helyhez kötötten is, és tartják is ebben az állapotban. E zárt rendszerből csak a tulajdon frekvenciaszintünk avagy rezgésszintünk minél magasabbra való növelésével lehetünk csak képesek kiszabadulni, illetve azt a magunkéval együtt olyan magasra emelni, hogy a „rabságunkból” kölcsönös szabadság egy Isten által megszabott bizonyos idő eltelte után már ne csak válhasson, hanem váljon is.

A tudat legtisztább állapotát azaz a legmagasabb rezgésszámát a tiszta és helyes tudása energiája adja, és az értelmi fénye (ami egyben a legfontosabb energiája) biztosítja illetve tartja fenn.

A testünket körülvevő mező, melyet mi „mágnesesnek” érzékelünk, lényegében a minden hozzá hasonlót magához vonzó értelemmel azonos, mely értelem mindamellett, hogy megvilágítja (érthetővé teszi), tárolja, azaz memorizálja is a tudást.

Még az újjlenyomataink is a magasszintű mágneses mezők mintái, melyeket lényegileg mind ismerünk, de a jelenlegi tudatállapotunkban és körülmények között nem emlékszünk vissza rájuk. A „lenyomatok” itt egyébként a sokak által részint már ismert „csakráinknak” is megfelelnek.

A testünket tehát értelmes tudásmező veszi körül, mely ha meggyengül, akkor az önazonosságunk, illetve a folyamatos fennmaradásunk biztonságérzete meginog, és esetleg még pólust is válthat. Amikor tehát elveszíteni véljük az addigi egyetlennek tartott személyiségünket, azaz ha kilátástalanná válik a további fennmaradásunk, akkor eszerint is kezdünk el viselkedni, vagyis kifejezni, kinyilvánítani magunkat. Ilyenkor negatív töltésű gondolatokat gerjesztünk magunkban, illetve veszünk be magunkba, és elsősorban azokat nyilvánítjuk meg, a pozitív azaz helyes és folyamatos életvitel helyett. Igen, az élet továbbvitele helyett, ugyanis mi magunk is élet hordozói, és persze vele egyben az élvezői is vagyunk.

Amikor azonban a jelen világunkban valami jót akarunk kifejezésre juttatni, akkor magunknak is jónak, tisztának kell lennünk, helyes döntéseket kell hoznunk felőle, és intenzíven kell vágynunk arra, hogy ami ilyen jó dolog kezdetben még csak felidéződött a szellemi tudatunk szeme előtt, az mind éles képpé alakuljon, majd meg is nyilvánuljon. Hogy tehát nyilvánvaló legyen, vagyis valamiféle valóságot nyerjen a „kikristályosodásával”. Mi

magunk is ugyanígy vagyunk megnyilvánítva a felsőbbrendű szellemi tudatunk illetve a szellemünk, rajta keresztül pedig végül is, de nem utolsósorban, hanem mindig elsősorban a Teremtő Isten által. A testünk javarésze ugyanis sókristályokból áll, de az egész itteni megnyilvánulás is kristályokból áll. Mi emberek ettől a tehát teremtett világtól tévesen magasabb rendűeknek képzeljük magunkat, holott minden, ami csak körülvesz bennünket, az mind velünk egyazon anyagokból áll. Azt a rezgésszámot azonban, mely a kikristályosodott állapotunkat biztosítja, az összpontosított és igen intenzív gondolataink révén megváltoztathatjuk. A rezgésszámot akár tehát fel is emelhetjük, de ugyanúgy lejjebb is süllyeszthetjük. Az efelől való helyes döntés meghozatala révén a földi élet az örökkévalóságba való beavatásként is felfogható.

Az élet folyamatos tapasztalás, mely újszerű vagy teljesen új bölcsességet, avagy tiszta szellemi (értelmi) tudást fog eredményezni, melyet mi emberek az eddigi félelmeink tulajdon szolgálatunkba állításával érhetünk a legkönnyebben el. Minden létező félelmünket ugyanis meg is illetve át is kell élnünk, majd pedig mindet a szövetségeseinkké kell tennünk, hogy azok többé már ne hátráltassák, hanem inkább segítsék a Földével így már újra harmonizálódó rezgésünket avagy rezonanciaszintünket egy jelenleginél magasabb sávba, vagy még inkább „oktávba” felemelni. Ha pedig már ott vagyunk, akkor már ha akarjuk sem láthatjuk többé ezt a harmadik dimenziót, de a mégis inkább ezt választók illetve itt rekedtek sem fognak látni többé bennünket „felemelkedteket”. Legalábbis Isten rendkívüli engedélye illetve erre elrendelt idejének lejártáig közvetlenül egyikünk sem láthatja a másikat, esetleg csak alacsonyabb szintek közvetítésén keresztül kommunikálhatunk egymással.

Minden szellemi nevelés, tanítás és magyarázat célja a felhőtlen béke, a tökéletes egészség, és a megbonthatatlan egység harmonikus egyensúlyának, majd végül már a tökéletes harmóniájának az elérése. Minden tehát ennek érdekében vibrál, illetve rezeg vagy mozog. Ha tehát ennek eléréséhez az kell, hogy az Isteni Teljességnek egy bizonyos része a korábbinál alacsonyabb rezgésszámon rezegjen, akkor annak kell megtörténnie. Ha pedig a cél eléréséhez az kell, hogy az magasabb rezgésszámmal rezegjen, akkor annak. A lényeg tehát mindenképpen az, hogy a mindenség részeinek egymástól eltérő rezgései valamilyen Isten és mindenki által egyaránt elfogadható szinten teljes szinkonrezgésbe kerüljenek egymással. Egyes területek rezgéseinek ehhez esetenként egy folyamat során akár még a 0 rezgés szintjére is el kell jutniuk, azaz le kell „dermedniük” (fagyniuk), hogy aztán onnét mintegy újra nekilódulva már a helyes rezgést vegyék fel, mely a továbbiakban már békés kölcsönhatással áll a teljes mindenség közös, vagy az akár már teljesen egyöntetű rezgésével is.

Aki, illetve amely dolog vagy anyag a rá Isten által kiszabott idő lejártáig nem lesz képes a harmonikus rezonanciához hozzáigazodni, az mind a szellemi alkotórészeire fog felbomlani. Ez az életben maradott személyeknek, de ugyanúgy magának a Földnek is a teljes gyógyulását fogja eredményezni. A mesterséges úton egységbe kényszerített anyagok, a szintetikus készítmények tehát mind a legkisebb, a fizikai szemmel már láthatatlan, de más anyagi úton is érzékelhetetlen alkotórészeikre fognak bomlani.

Az ezen vélhetőleg, és remélhetőleg is rövid időn belül lezajló változással magát harmonizáló tudat azonban azt fogja majd „észre” venni, hogy maga is ki fog terjedni. Az ugyan meglehet, hogy kezdetben csak egy sávon belül, de egyszerre több szinten is tudatában lesz önmagának. Ez a dimenziólátása kiszélesedésének illetve bővülésének a „kézzelfogható” bizonyítéka lesz. Mindez a számunkra egyenesen már mennybemenetelnek fog minősülni. Igaz valójában azonban az fog történni, hogy az örök mennyei birodalom azt a ragyogásával mintegy beárnyékozva rászáll majd a mi jelenleg használatos dimenziónkra, és azt a végén már pár óra leforgása alatt magába olvasztja. Lényegében tehát megengedi neki azt, hogy az ha maga is akarja, akkor bizonyos szinten azonosuljon vele. Az ezt követő már igazán világos (csak nappalból álló) időszak, melyben vélhetőleg már ismeretlen valami lesz számunkra az

Istenről és a dolgairól való tudatlanság, mintegy 1000 évig fog tartani. Ezt aztán majd követni fogja a második feltámadás.

A feltámadást, vagyis egy másik, egy jelenleginél emelkedettebb létállapotba való kerülést mi földi emberek viszont akár még testi úton is elérhetjük. Még talán úgy is, hogy az életerőnk el sem hagyja a testünket, mely a megszokott esetben mintegy levetett ruha, lassan vagy nagy hirtelenséggel az alkotórészeire bomlik szét. Az igazság ugyanis az, hogy a testünkön keresztül is kifejezhetjük a lelki tudásunkat. Isten kegyelméből tehát már itt a földön is, mint ahogyan azt Jézus is tette. Ez esetben pedig a magasabb dimenziókba jutva már nem kell magunknak legelőször is új „mennyei testet" teremtenünk, hanem azt esetlegesen is csak fiatallá változtatnunk, ha nekünk a fiatalkori testünknek látványa inkább kedvünkre van. A Bibliában Jézus is, Pál is nem is egyszer utal erre az „átöltözésre". E kérdésben tehát szintén szabadon dönthetünk. Felvehetjük tehát akár még egy tárgy (pl. egy fa) formáját is, azonban ameddig azon a bizonyos síkon tartózkodunk, addig azt a formát már csak továbbalakítgathatjuk, vagyis mindig csak egyre szebbé és jobbá teremthetjük. Igenis léteznek tehát olyan síkok is, ahol a tudatnak már csak erre van lehetősége. A számunkra nézve mindig jó tehát az, ha mindezekről már előre is gondolkodunk, mielőtt még ténylegesen is tudatszintet váltunk.

Ha tehát célunk a mennybejutás, akkor a tapasztalataink révén (melyek itt lehetnek egyaránt szellemiek és fizikaiak) ráhangolódhatunk a felemelkedésre, vagyis egyszerre lehetünk rezonanciában a korábban még csak elérni vágyott emelkedett szint részegységeivel, illetve rendkívüli esetben a teljességével, sőt magával a Teljességgel is, és természetesen az adott dimenzióéval is, amelyben éppen most tartózkodunk. A nem kellő önrezgéssel rendelkező tudatok azonban mindezt nem láthatják, legfeljebb csak intuitív módon megérezhetik.

A Föld a mai időkben ugyanezt a feltámadási folyamatot éli át, a rajta élő minden élőlénnyel egyetemben, akiknek javarésze ezt a feltámadást öntudatlanul fogja majd átélni. Az értelmes lények azonban, ha részt kívánnak venni ebben a minden létező számára igen fontos folyamatban, akkor teljesen rá kell hangolódniuk, vagyis különösen a közös fejlődésre nézve mintegy képletesen, testi úton végigjárva viszont már ténylegesen is azonosulniuk kell vele.

A folyamat végén következik tehát majd be a megváltás, a felemelés, illetve a „mennybe ragadtatás", mely attól a pillanattól fogva tehát már a mennyekhez, és nem pedig a fizikai földhöz való hozzátapasztatásunkat fogja jelenteni.

Mindez egy extázisszerű élmény lesz azon tudatok számára, akik a maguk életét, a maguk testét e folyamat helyes megvalósítása érdekében ajánlották fel, akarva és akaratlanul is Istennek.

A tudatok számára azonban lehetőség van arra is, hogy egyénileg előbb befejezzék ezt a folyamatot, azaz a szokásos módon távozzanak el a földi síkról, persze csak ha ezzel Isten is egyetért, tehát ha Ő is úgy akarja. Mindenki számára él tehát még ennek a lehetősége is. Isten akaratára azonban mindenki maga dönt felőle, hogy „kiszáll-e" a folyamatból, vagy annak még a „befejezésében" (ami tehát végül is csak képletes) is részt kíván venni. Ha azonban úgy dönt, hogy kiszáll, akkor arról neki továbbra sem lesz meg a személyes tapasztalata. Sok tudat viszont éppen emiatt, illetve a korábbi „végekkor" összeszedett vagy egyszerűen csak adódott karmikus mulasztásai miatt születik bele ebbe a dimenzióba, amelyik most éppen „Vég" és a vele együttjáró „Új kezdet" megtapasztalásának folyamatában van. Viszont sok olyan tudat is születik most ezen időkben, aki pusztán csak avégett „jön", hogy a folyamatot segítsen a mindenki számára jó vége felé elvezetni, és hogy megakadályozza illetve ne hagyja, hogy azt az eltévelyedett, vagy egyszerűen csak konok, magukat megmakacsoló tudatok egy esetleges rossz vég irányába tolják vagy mozdítsák el.

Akik tehát már felkészültek az akár mindkét értelemben is vehető „elragadtatásra", azok valószínűleg már tisztán hallható híváskénti fogják érzékelni a rezgésváltozást, de sokan

lesznek olyanok is, akik zenei vagy más egyéb hangok formájában „szembesülnek” majd a „hívással”. (Ha tehát sípolnak nekünk, akkor majd táncolnunk kell!) A Biblia ezt a hívó hangot trombitahangként írja le, mely hangszer nem is csak hangot, hanem vele egyben bizonyos frekvenciájú rezgéseket is kibocsát magából. Ha tehát mi emberek, mint az Isten báránykái megismerjük ezt a hangot, akkor ha jó érzésűek (helyes rezgésűek) vagyunk, hallgatunk majd a hívó szavára, és többé már hátra sem nézve fogunk majd megindulni a hang irányába. Lényegében tehát ezzel tesszük lehetővé, hogy a magasabb tudatszint illetve rezgésszint felemelhessen avagy „elragadhasson” bennünket magához. Ezt azonban a földön majd úgy éljük meg, hogy a magasabb rezgésű világ mintha egyszerre felülről és mindenirányból jövően rá szállana illetve el is vegyülne a mi addig megszokott világunkkal, miközben minden szintetikus anyag széttöredezik, összeomlik, majd szétillan, és végül a semmibe veszik, vagyis eltűnik mindörökre.

Nem minden marad tehát itt a Nagy Változás idejekor. Sokan ezért az ettől való félelmüknek köszönhetően előbb eltávoznak, sokan pedig egyszerűen már betöltötték a változással kapcsolatban maguk elé kitűzött szerepüket illetve kötelességüket. Az utóbbiak számára azonban maga a „megtörténés” már azt fogja jelenteni, hogy maguk is az emelkedettebb tudatszintre indulhatnak az átmeneti helyükről, ahol most éppen tartózkodnak. Itt tehát a már meghalt állapotú emberekről van szó.

A magasabb szférák hívó „zenéjét” azonban majd sokan egyáltalán nem fogják meghallani, mert azok a tudatok még mindig jelentősebben fognak majd kötődni a földi dolgokhoz és történésekhez, mintsem képesek lennének a magasabb rendű szellemi történésekre odafigyelni.

Nos, nekünk mindezekről valamelyest tudóknak éppen emiatt kellene őket minderről előre figyelmeztetnünk, hogy még előtte szembenézhessenek a majd ott és akkor esetlegesen újként is felléphető félelmeikkel is, vagyis hogy majd őket se érje váratlanul az „elragadtatás”. Akkor és ott ugyanis már nem jut idő mérlegelésre, azonnal kell tehát döntenünk afelől, hogy mit is kell választanunk, ha el akarjuk kerülni, vagy ha már nem lehet, akkor megrövidíteni a testi és lelki szenvedést, és az esetleges véletlenszerű tudatszintbéli „alábbesést” is.

A zene vagy hang, amit tehát majd a Nagy Változáskor hallhatunk, ha arra és nem pedig másra figyelünk, akkor az minden „színével” a szeretet mindent, még tehát bennünket is elárasztó érzetét fogja majd kelteni és be is teljesíteni mindenkiben, aki hasonlóan érez viszont a feléje áradó szeretet iránt. A szeretet ugyanis eluralkodva bennünk fog majd bennünket felemelni magához, és attól fogva ez már a kinézetünkön illetve a formánkon keresztül is meg fog nyilvánulni, vagyis mi magunk is azonosulni fogunk a szeretettel, lényegében tehát Istennel, az Isteni Teljességgel. Emiatt szükséges tehát új embert fejlesztenünk magunkból, ha képesek vagyunk rá, akkor még most a jelen földi életünk során, hogy bármikor alkalmasakká váljunk erre a részünkről akár rendkívülinek is mondható „felemelkedésre” is.

Minden embert a benne lassan vagy gyorsabban ébredező emlékezés csírái fognak majd meggyőzni arról, hogy az eddigi életvitele a felemelkedésnek ezt az előbb vázolt szenvedésmentes módját nem fogja lehetővé tenni. Ezért aztán az ilyen ember majd már magától is másképpen kezd el viselkedni, és egy új, egy másik, egy jobb, egy emberibb embert fog magából alakítani, mely már „készebb” lesz erre a nem mindennapi csodára, és azzal már maga is a boldog várakozás állapotába kerül, ami már maga is egy csodálatos érzés.

Szívből kívánom, hogy mindenkinek része legyen benne, mielőtt még ez az amúgy egyesek számára gyönyörűséges „csoda”, mások számára pedig végzetes „katasztrófa” valóban is bekövetkezik!!!

UTÓSZÓ

Minden társadalmi egyenlőtlenségnek és különbözőségnek az isteni szellemi elvek nélküli, illetve az Isten létezését is megtagadó civilizáció (?) az oka. Pedig az igazság az, hogy minden erőnek, energiának, és dolognak egyetlen egy forrása van. Belőle és Tőle származik tehát minden, és mindent Ő is tart fenn, azaz mindent, ami van, azt mind Ő, a Mindenható Isten létezteti avagy élteti, illetve nyilvánítja is meg.

Az ateista és nem ateista tudósok serege mindeddig teljesen eredménytelenül próbálkozik az elsődleges eredet forrását a fizikai anyagban megtalálni, nem sikerül megtalálni illetve „feltalálni", de még csak „felfedezni" sem nekik. Az Isten-tudás velük ellentétben azonban hitelesen tárja fel a minden eredet egyetlen forrását, és e forráshoz, azaz magához az Istenhez való kapcsolatunkat. Ugyanakkor azonban közli is velünk emberi teremtményekkel az Istennek velünk szemben támasztott követelményeit is, mely alapján a személyes magunkat, de akár az egész emberi társadalmat is tökéletessé, azaz Istenhez hasonlóvá tehetjük Isten segítségével. Lényegében ez tehát az ember illetve az emberiség eredeti célja. A tökéletesség elérése, tulajdonképpen azonban a létező és létezhető legtökéletesebb, és ezért egyszerűen már felülmúlhatatlan (abszolút) egyéniség avagy szellemi magasság és mélység mind közelebbi azaz mindközvetlenebb, és mind jobb megismerése tehát az élet célja is. A mindenben felülmúlhatatlan Istent igazán ugyanis csak az esetben érhetjük el, érthetünk, ismerhetünk meg, és érinthetünk újra meg a szellemi tudatunkkal, ha a fejlődésünk során már magunk is igazán teljesek és tökéletesek, azaz ha Hozzá már teljesen hasonlóak lettünk.

Az emberiség azonban a körében benne „működő" (tevékenykedő) számos világvallás, és egyéb más vallások ellenére paradox módon leginkább mégiscsak a vallások révén van félrevezetve, illetve az istentelen életbe mintegy belekényszerítve. A még ma is dúló vallásháborúk mindezt megcáfolhatatlanul igazolják is.

Az emberiség félrevezetését azonban főképpen a világi hatalmakkal minden területen együttműködő, vagy a világiaktól magukat teljesen elhatárolt vallási gyülekezetek végzik. Ezek a szervezetek ugyanis, noha maguk is folyton az Istenre, és fő prófétájára hivatkoznak, tagjaiknak azonban már csak az ő hiteles „prófétáik", azaz az emberi vezetőik Istenről szóló szavairól, és ugyanezen vezetők híveikkel szemben támasztott követelményeiről papolnak (tanítanak). Tagjaiknak tehát nem elsősorban az Isten szavainak és követelményeinek, hanem az ő szavaiknak és követelményeiknek kell megfelelniük. Mivel pedig ezeknél a vallásoknál, mint ahogyan a világi hatalmak esetében is, az emberi próféták avagy „szószólók" kerülnek előtérbe, az ő személyes fontosságuk, illetve az általuk elmondott, már tőlük származó beszéd fontossága a híveik szemében is fontosabb lesz magának Istennek a fontosságánál, illetve az Isten eredeti személyes szavai fontosságánál. Az ily módon történő Isten-tájékoztatás azonban, de magának Istennek követése is, mindig csak másodlagossá válik, de maguk a magukat Isten szószólóinak tartó tanítók is egyre csak a hátukat fordítják Isten felé, vagyis ők ezzel a helytelen hozzáállásukkal már ténylegesen is maguk mögé utasítják Istent. A tulajdon személyük fontosságát, illetve a már általuk, és nem pedig az Isten által meghatározott dolgok, cselekedetek, szavak fontosságát tehát Isten személyének fontossága elé, illetve az egyenesen az Isten által meghatározott dolgok, cselekedetek és szavak fontossága elé helyezik.

Az élet tökélességét azonban egyáltalán nem az jelenti, ha az emberek az Istent teljesen mellőző, Istent megtagadó, illetve Istent maguk mögé utasító emberi vezetőik elsősorbani szolgálóivá válnak. Az élet tökéletessége ugyanis az, hogy az ember mindig és minden körülmények között a mindenkinél és mindennél fontosabb Isten hű és alázatos szolgájává válik.

A földön valójában tehát két fő embertípus létezik. Az egyik típust azok az emberek képezik, akik önállóan vagy családban élnek, életüket azonban mindig elsősorban a teljes

igazság megismerésével, nem pedig a minél nagyobb anyagi jólétük megteremtésével töltik. A másik típusú embereket azonban szinte kizárólag csak a maguk és családjuk anyagi jóléte érdekli, akik ráadásul irigyek is a másik ugyanilyen gondolkodású emberekre, és folyton csak rivalizálnak velük, különösen az anyagi jólétük területén.

A mai korban viszont már egyre erőteljesebben mutatja magát egy újabb csoport is, a közömbös emberek csoportja. Ők viszont, mint ahogyan az előbbi két csoport sincsen jóban egymással, már egyikkel sincsenek jóban, és nem csak az előző két csoportra, hanem a tulajdon csoportjuk tagjaira is féltékenyek.

Azonban az első csoportba tartozók közül is egyedül csak azok viselkednek az Isten elvárásainak megfelelően, akik, a tulajdon anyagi jólétükkel az Isten által előírt szükségesnél jobban mit sem törődve, az életüket kizárólag csak az Isten igazságáról szóló hiteles és helyes, itt a földön elérhető teljességű tudás megszerzésének szentelik, és ezen céljuk elérésétől semmi, még tehát a tulajdon testi haláluk sem hátráltatja meg, illetve téríti el őket. E tudás megszerzése illetve az életben történő alkalmazása ugyanis már egyenlő az illető ember tökéletessé válásával. Jézus esetében pedig mindezt már a tulajdon szemeinkkel is megfigyelhettük.

A Jézus példáját követő ember tehát maga is már csak a tökéletessége elérése érdekében fáradozik, vagyis mindent már valóban csak a Teremtő Isteséhez való sikeres visszatérése érdekében tesz. Lényegében azonban a mindig csak jó Isten képéhez való tökéletes hasonlósága elérésére törekszik minden áron.

A jelenlegi emberi társadalmat legfőképpen azonban nem ez az utóbbi Isten által helyeselt magatartás jellemzi. A mai társadalom elvi alapjait ugyanis a már éjjel-nappal tartó pénzkeresés, vagyis a minél nagyobb anyagi jólét előteremtése önmagunk illetve a családunk számára, a mennyiségi és minőségi evés és ivás, az alvás, és ma már egyre erőteljesebben a szexualitás, azaz a párzás jelenti. Az emberek manapság tehát már túlságosan is, illetve sokan már kizárólag csak az anyagi gyarapodásukkal, és az anyagi jellegű élvezetek minél nagyobb mennyiségben illetve minőségben való birtoklásával törődnek. Az igazi lelki életüket tehát szinte már teljességgel elhanyagolják, de sajnos egyes emberek az Istennel együtt már el is vetik maguktól. Az emberi többség lelki haszonra ma tehát már csak alig-alig tesz szert.

Az igazság azonban az, hogy az emberek a többségükben nem is tudják, hogy az életüknek egyáltalán nem az a célja, hogy minden erejüket megfeszítve az anyagi jólétük megteremtése érdekében dolgozzanak, illetve hogy ezen hamis céljuk érdekében egymástól javakat, vagy azok megszerzése érdekében erőket vonjanak és tulajdonítsanak el. Ugyanígy nem tudják azonban azt sem, hogy a túlzásba vitt szexualitás, illetve maga a szexuális élet sem lehet az élet igazi célja. Mindezekre ugyanis még egyes állatok is képesek.

Az élet célja azonban nem lehet a darwini értelemben vett túlélés sem, hanem egyedül csak magának a múlandó életnek a „túlélése”, azaz maga az örök élet, az örök élet tökéletessége, az örök létezés. A mai ember ezt a célt azonban még mindig csak úgy akarja elérni, hogy ahelyett, hogy mindenben együttműködve (mintegy karöltve) Istennel és a szintén általa alkotott külső természettel azt maga is Istenben keresné, a múlandó életideje meghosszabbítása érdekében ádáz harcba kezd Isten és a természet ellen. Az ember ellentétben tehát Istennel csak azt akarja elérni, hogy minél több anyagi élvezetben, mint létélvezetben, lehessen része a szerinte mindenképpen csak múlandó lehetőségű élete során. Isten azonban az örök életet, az örök és örömteli életet akarja, nem pedig ezt az ember által választotta múlandó, és a legtöbbek számára szenvedéssel inkább, mintsem örömmel teli életet.

A jelen helyzet tehát az, hogy az ember a harcos magatartásából eredő elvakultságának következtében már nem is veszi észre, hogy a földi vagy fizikai élet, azaz az egész anyagi világ így lényegében csak mintegy múló álom létezik a számára. Az ember tehát nem veszi észre, hogy a szintén élő lelke (szellemi tudata) egyedül csak azért tűnik különbözőnek az

anyagi természetétől, mert az egy részével most éppen a mindig csak feltételes lehetőségű anyagi valósághoz tapadt hozzá, és ennek okán onnan, azaz mintegy magából kifordított állapotában tekint rá önmaga eredeti szellemi valóságára. Mivel pedig mi emberek a félrevezetőinknek és a félreértéseinknek köszönhetően nem valami sokat tudunk az igazán teljes önmagavalónkról, esünk áldozatul a tulajdon tudatlanságunknak. A tudatlanságunk miatt az emberi életforma minden értékes energiáját pedig arra tékozoljuk el, hogy szüntelenül csak itt az anyagi világban kutakodunk, és mindig elsősorban csak tárgyi lehetőségekben keressük az örök élet megvalósításának lehetőségét.

Az emberek többsége tehát még mindig bízik abban, hogy az ember képes magát megmenteni az örökös haláltól, hogy képes magának teljes szabadságot és biztonságot nyújtani. Ez azonban a mindig inkább csak tévhiedelmeken alapulható illúzió csupán, melyre nem érdemes elfecsérelnünk az Istentől kapott értékes szellemi és anyagi energiáinkat. Sokkal többre megyünk tehát, ha minden rendelkezésünkre álló energiánkkal arról a Forrásról igyekszünk minél több információt megszerezni, aki részünkre ezeket az energiákat akár örök folyamatossággal is nyújtani tudja. Mégpedig egymaga, éspedig a megismeréséből fakadó őszinte imádatunkért cserébe.

Dicsőítsük tehát mindannyian a Teremtő Istent, a Teremtő Forrást, ne pedig a félrevezetőinkre hallgatva mindig elsősorban az embert, a teremtményt, illetve csak magát az anyagi teremtést, az Élő Isten helyett oly hőn megszeretett „anyagot”! Ha pedig lehet (már pedig lehet!), akkor még azelőtt, hogy mi magunk is „pórul” járnánk, vagyis mielőtt még magával a szellemi tudatunkkal is porrá változnánk, a fizikai anyaghoz való igen erős és végleges hozzákötődése végett!

FELHASZNÁLT IRODALOM

Gregg Barden: KOLLEKTÍV BEAVATÁS Mandala- Seva Könyvkiadó

Vay Ödönné: SZELLEM, ERŐ, ANYAG Szellemi Buvárok Pesti egylete 1924

Drunvaló Melchizedek: AZ ÉLET VIRÁGÁNAK ŐSI TITKA I.-II. kötet Mandala Véda Kiadó

Weissmahr Béla SJ : FILOZÓFIAI ISTENTAN Mérleg-Távlatok Bécs- Budapest- München

A.C. Bhaktivedanta Swami Prabhupada: SRIMAD BHAGAVATAM The Bhaktivedanta Book Trust

Aramie: TESTÜNK TITKAI Magánkiadás

Doreal: AZ ATLANTISZI THOTH SMARAGDTÁBLÁI

Apokrif iratok APOKALIPSZISEK Telosz Kiadó 1997

Apokrif iratok CSODÁS EVENGÉLIUMOK Telosz Kiadó 1996

JÉZUS REJTETT SZAVAI Vízöntő könyvek